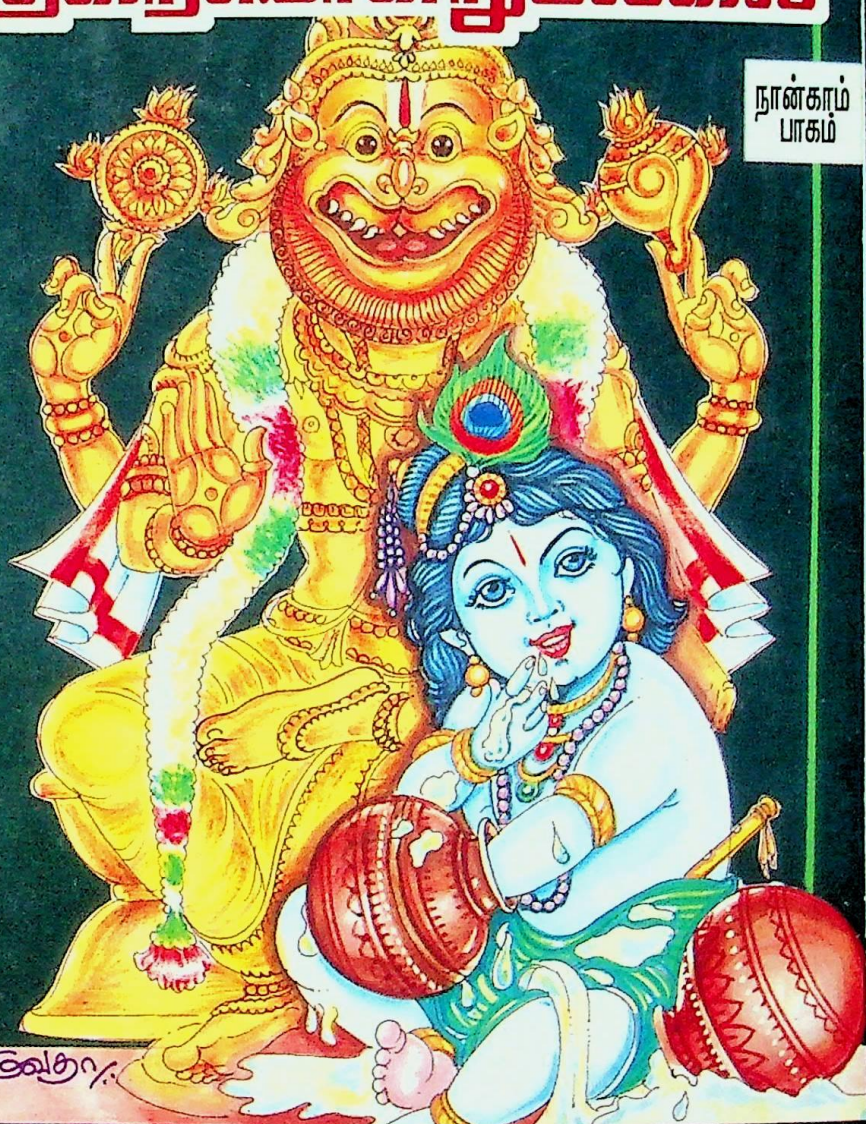
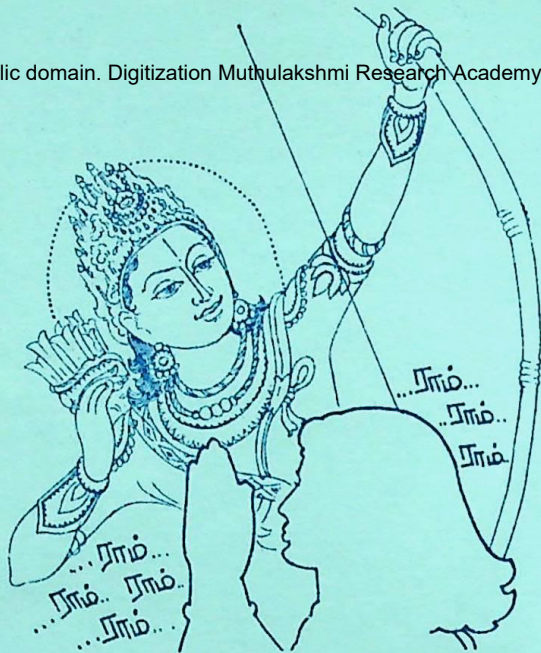

குறையொப்பம்

நான்காம்
பாகம்

முக்கூர் லக்ஷ்மிநரசிம்மாச்சாரியார்

குறையொன்றுமில்லை

(நான்காம் பகுதி)

முக்கூர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்மாச்சார்யார்

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy
முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 2001
ஐந்தாம் பதிப்பு : ஜூலை, 2004
பத்தாம் பதிப்பு : டிசம்பர், 2008
பதினொன்றாம் பதிப்பு : டிசம்பர், 2009
பன்னிரெண்டாம் பதிப்பு : மார்ச், 2011
பதிமூன்றாம் பதிப்பு : அக்டோபர், 2012
பதிநான்காம் பதிப்பு : ஜனவரி, 2014
பதினைந்தாம் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 2016

உரிமை பதிவு

வானதி வெளியீடு

விலை : ரூ.80.00

ஒவியங்கள் : வேதா

TITLE : KURAIONDRUMILLAI (Part-IV)
AUTHOR : MUKKUR SRI LAKSHMI
NARASHIMACHARYAR
LANGUAGE : TAMIL
SUBJECT : RELIGIOUS
EDITION : FIFTEENTH EDITION,
AUGUST, 2016
PAGES : viii+ 280 = 288
PUBLISHED BY : VANATHI PATHIPPAKAM
23, Deenadayalu Street,
Thyagaraya Nagar, Chennai - 17.
Phone : 24342810/24310769
E-mail: vanathipathippakam@gmail.com

PRICE : ₹ 80.00

Printed at : NOVENA OFFSET PRINTING CO., Chennai-5 ☎ 28446891, 28446166

முக்கூர் லக்ஷ்மி நரசிம்மாச்சார்யார்

பதிப்புரை

மகான்களின் அருளுரைகள் என்றுமே நம்மை மேம்படுத்தக் கூடிய ஆற்றலுள்ளவை. மனம் ஒன்றிக் கேட்கவும் கற்கவும் முடிந்தால், நாளடைவில் அவற்றைப் பின்பற்றக்கூடிய பக்குவம் ஏற்படும்.

அண்மையில் எம்பெருமான் திருவடிகளை அடைந்த முக்கூர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்மாச்சார்யார் ஸ்வாமிகள் இன்றும் என்றும் ஜீவியவந்தராகவே திகழ்வார் என்கிற திடமான நம்பிக்கை நமக்கு உண்டு. அந்த மகானின் அருளுரைகள் அத்தனை சிறப்புக் குரியவையாகத் திகழ்கின்றன.

அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலேயே 'குறையொன்று மில்லை' என்னும் திவ்யமான தலைப்பில், 'கல்கி' இதழில் வெளியான கட்டுரைகளின் மூன்று தொகுதிகளை வானதி பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கிறது. இப்போது, அமரநிலை எய்திவிட்ட அந்த மகானின் அருளாசியோடு இந்த நான்காம் பகுதியை வெளியிடுவதில் பெருமை கொள்கிறது. மற்ற மூன்று தொகுதிகளையும் போலவே இந்த நான்காம் பகுதியும் ஆன்மிக அன்பர்களுக்குப் பெருவிருந்தாக அமையும் என நம்புகிறோம்.

ஆஸ்திக சமாஜத்தில் ஸ்வாமிகள் அமர்ந்து கம்பீரமான குரல்வளத்தோடு உரையாற்றுவதைக் கேட்கிறபோது ஏற்படுகிற உணர்வே இதைப் படிக்கும் போதும் நமக்கு உண்டாகிறது. எத்தனையெத்தனை விஷயங்கள்! சிறிதும் பெரிதுமாய் எத்தனை நூல்

களிலிருந்து மேற்கோள்கள்! இந்தத் தொகுதியில் மட்டும் நூற்பதற்கும் மேற்பட்ட வடமொழி நூல்களை மேற்கோள் காட்டியிருப்பதைக் காண்கிறபோது நமக்கு ஏற்படுகிற பிரமிப்பு அசாத்தியமானது. இதிஹாச புராணங்களிலும், அற நூல்களிலும் ஒரு மகா சமுத்ரமாகவே ஸ்வாமிகள் விளங்கியிருக்கிறார்கள். ஒலி நாடாப் பதிவுகளிலிருந்து, இந்தக் கருத்துக்களையெல்லாம் தொகுத்து தொடராக வெளியிட்டுவரும் 'கல்கி' நிறுவனத்தார் பெரிதும் போற்றுவதற்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவர்கள்.

கல்கி நிறுவனத்துக்கும், நூல் வடிவில் வெளியிட இசைவளித்திருக்கும் ஸ்வாமிகளின் குடும்பத்தாருக்கும் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றி.

வானதி ஏ. திருநாவுக்கரசு
வானதி பதிப்பகம்

குறையொன்றுமில்லை...

(நான்காம் பகுதி)

இந்த நான்காம் பகுதியில் ஸ்ரீ முக்கூர் ஸ்வாமிகள்
மேற்கோள் காட்டியுள்ள வடமொழி நூல்களின் விவரம்:

1. அருணம்
2. அபீதிசத்வம்
3. அமரகோசம்
4. அகமர்ஷண சூக்தம்
5. ஈசாவாச்ய உபநிஷத்
6. ஈச்வர சம்ஹிதை
7. உத்தர மீமாம்ஸை
8. கருடபுராணம்
9. கடோபநிஷத்
10. கர்ப்போபநிஷத்
11. கீதார்த்த சங்க்ரஹம்
12. சரக சம்ஹிதை
13. சரணாகதி கத்யம்
14. சங்கல்ப சூர்யோதயம்
15. சாந்தோக்ய உபநிஷத்
16. தசோபநிஷத்
17. தைத்ரீய உபநிஷத்
18. நரசிம்ஹ தாபனீய உபநிஷத்
19. நாராயண உபநிஷத்
20. நாராயணீயம்
21. நாரத பக்தி சூத்ரம்
22. பவமான சூக்தம்

23. பகவத் குணதர்ப்பணம்
24. பாதுகா சஹஸ்ரம்
25. பாஞ்சராத்ர ஆகமம்
26. பிரும்ம சூத்ரம்
27. பிரும்மாண்ட புராணம்
28. பிரும்ம மீமாம்ஸை
29. புருஷ சூக்தம்
30. பூர்வதாபநீய உபநிஷத்
31. பூர்வ மீமாம்ஸை
32. மனுஸ்மிருதி
33. மாங்கல்யஸ்தவம்
34. முண்டகோபநிஷத்
35. ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்
36. விஷ்ணு தர்மம்
37. விஷ்ணு புராணம்
38. விஷ்ணு தத்வம்
39. விதுர நீதி
40. வைராக்ய பஞ்சகம்
41. ஜிந்தாஸ்தோத்ரம்
42. ஸ்ரீ சூக்தம்
43. ஸ்ரீ ஸ்தவம்

முக்கூர் ஸ்வாமிகள் அருளியுள்ள நூல்கள்

குறையொன்றுமில்லை (முதல் பகுதி)	ரூ. 70.00
குறையொன்றுமில்லை (இரண்டாம் பகுதி)	ரூ.120.00
குறையொன்றுமில்லை (மூன்றாம் பகுதி)	ரூ.110.00
மட்டபல்லியில் மலர்ந்த மறைபொருள்	ரூ. 70.00

வானதி பதிப்பகம்
சென்னை-600 017.

குறையொன்றுமில்லை

நான்காம் பகுதி

1

சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலே ஒரு கதை வருகிறது - பெளர்ணமி முடிந்த மறுநாள் பிரதமையிலேயிருந்து ஆரம்பித்து, தம் சிஷ்யனுக்கு ஒவ்வொரு நாளாக ஆகாரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டே வந்தாராம் குரு.

முதலில் மூன்று வேளை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான் சிஷ்யன். அப்புறம் அது இரண்டு வேளை ஆயிற்று, அப்புறம் ஒரு வேளை... அதற்கப்புறம் வெறுமே கொஞ்சம் தீர்த்தம் கொடுத்தார். அதற்கப்புறம் 'ஒண்ணும் இல்லை' என்று சொல்லி விட்டார்!

அமாவாசை அன்றைக்கு முழு உபவாஸம் அவன்!

அந்த சிஷ்யனைப் பார்த்து, “ஊம்! மேலே வேதத்தைச் சொல்” என்று பணிக்கிறார் குரு!

ஒரு அக்ஷரம் கூட ஓடவில்லை அவனுக்கு. எல்லாம் மறந்தே போய்விட்டது? ஒரு சப்தம் வரவில்லை. எல்லா வற்றையும் அவ்வளவு அழகாகச் சொல்லக்கூடியவன் அவன். அப்படிப்பட்டவனுக்கு ஒன்றும் ஞாபகம் வரவில்லை.

மறுபடியும், அமாவாசை முடிந்து பிரதமையிலிருந்து ஆரம்பித்து சிஷ்யனுக்கு மெள்ள கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அன்னத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டே வருகிறார்.

பெளர்ணமி அன்றைக்கு அவனுக்குப் பூரணமாக அன்னம் இடப்படுகிறது.

“ம்! இப்போ வேதத்தைச் சொல்லு...” என்றதும் ரொம்ப அழகாகச் சொல்கிறான் அந்த சிஷ்யன்!

இப்போது புரிகிறதல்லவா...? இந்தச் சரீரம் எதனால் ஆக்கப்பட்டது என்று நன்றாகப் புரிகிறதல்லவா?

அன்னமயம் இந்த சரீரம். இதை ஜாக்கிரதையாக அன்னத்தால் வளர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. மண்ணால் கட்டிய வீட்டை மண்கொண்டு மெழுகினால் அழகாக இருக்கும். அந்த மாதிரிதான் உடலும். பஞ்ச பூதத்தினால் ஆனது இந்த சரீரம். அதனால்தான் சரீரத்தின் குக்ஷ்மாம்சங்கள் அடங்கிய அன்னத்தினால் அதை வளர்க்க வேண்டியதாயிருக்கிறது.

மனிதனுக்குப் பரம வைரி - விரோதி - யார் என்று கேட்கிறபோது, வேதம் சொல்கிறது.

“பசிதான் மனிதனின் முதல் விரோதி!”

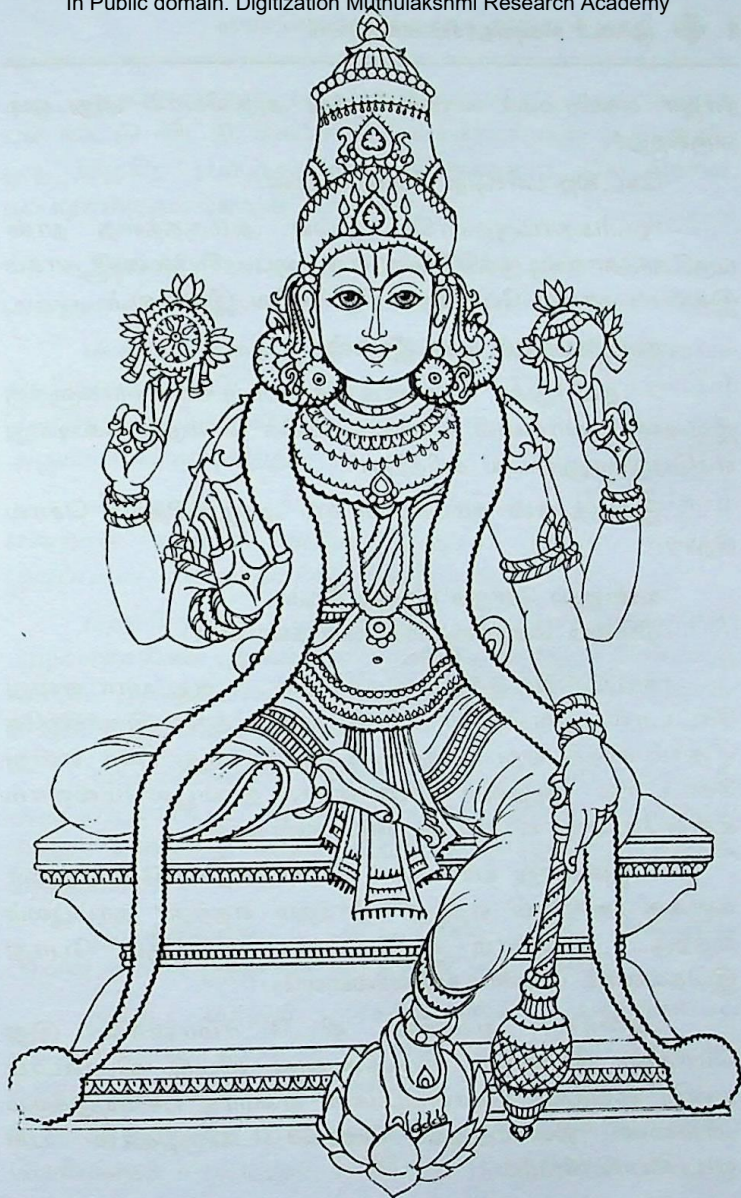
‘நான் சொல்கிறேன் கேட்டுக் கொள்’ என்று ஆரம்பித்து விவரிக்கிறது... “பசி என்பது எவ்வளவு கொடுமை என்று உங்களுக்குத் தெரிகிறது இல்லையா...? நான் சொல்வதனால் மட்டுமே இல்லாமல் அனுபவத்தினாலே தெரிகிறது. அல்லவா!...” என்று வேதம் கேட்கிறது.

அந்தப் பசியை யாரால் கட்டுப்படுத்த முடியும்? எல்லாமே மடிந்து போய்விடுகிறது பசியாலே!

ஆனால், பாருங்கள், பரீக்ஷித் மகாராஜா மட்டும் பசியே இல்லை என்கிறான்! “தாகமே இல்லை” என்று சொல்லி விட்டான்.

ஏன்...?

சுகப்பரும்ம மஹரிஷி சொல்ல, எம்பெருமானுடைய கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் பரீக்ஷித் மகா

ராஜா. சுகபிரம்மம் வாக்கிலிருந்து அருவியாய் அது ஓடி வருகிறது!

கேட்கிற பரீக்ஷித் சொல்கிறான்:

“ஹரிகதாம்ருதமாகிய திவ்ய அம்ருதத்தை நான் பருகிக் கொண்டிருக்கிறேன்! எனக்குப் பசியில்லை; தாகம் இல்லை; காலம் போவதும் தெரியவே இல்லை...”

தவகதாம்ருதம் தப்த ஜீவனம்!

- தவித்துக் கொண்டிருக்கும்படியானவர்களுக்கு ஜீவனை - வாழ்வை - உண்டாக்கிக் கொடுக்கக்கூடியது எம்பெருமானுடைய சரித்திரம்.

இதைத்தான் நம்மாழ்வாரும் அனுபவித்துச் சொல்கிறார்:

உண்ணும் சோறும் பருகும் நீரும்
தின்னும் வெற்றிலையெல்லாம் கண்ணன்

சாப்பிடுகிற சாதம் இருக்கிறதே...? அது யார் என்று கேட்டால், கண்ணன்! அதேபோல் தீர்த்தம் இருக்கிறதே - தாக சாந்தி ஏற்படுத்துகிற தீர்த்தம்... அது யார் என்று கேட்டால் அதுவும் கண்ணன். தாம்பூலமெல்லாம் உள்ளதே அது யார்...? அதுவும் கண்ணன்.

- இவ்வாறு யார் யார் நினைக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அன்னம் எதற்கு? தீர்த்தம் எதற்கு? தாம்பூலம் எதற்கு...? எல்லாம் கண்ணனாக இருக்கும் போது இதெல்லாம் வேண்டியதேயில்லையே!

ஆனால், அவனை விட்டோமானால் இது மொத்தம் வேண்டும். கிருஷ்ணனை விட்டு விட்டோம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள், ஏகமாக பசியெடுக்கும் அவனை நினைத்துக் கொண்டேயிருந்தால் பசி ஓடிப்போய்விடும்!

அதனால்தான் பரீக்ஷித் மகாராஜா எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு, சுகபிரம்மர் வாக்கிலிருந்து அப்படியே ஓடி வருகிற எம்பெருமான் கதைகளைக் கேட்கிறான். தவகதாம்ருதம் அவன் கதைகள்!

அவன் மங்களம்; அவனை விட மங்களம் அவனுடைய கதைகள்! - இதையும் வேதமே சொல்கிறது.

விஷ்ணு கதை இருக்கிறதே - அது விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் நம்மிடம் அன்பு கொண்டது; வாத்ஸல்யம் கொண்டது. ஆகையினால்தான் அதை நாம் ஒன்று கூடி அனுபவிக்க முடிகிறது.

விஷ்ணுவை நாம் அனுபவிக்கப் போகிறோம் என்றால் எப்படி அனுபவிப்பது...? அவன் எப்படி இருப்பான் என்று நமக்குத் தெரியுமா...?

மஹரிஷிகள், மகான்கள், ஆசார்ய புருஷர்கள், ஆழ்வாராதிகள் அவன் பிரபாவத்தை எடுத்துச் சொல்வதனால் அதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்; பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

‘சொல்லினால் சொல்லப்படும் பொருள் நீ; அதற்கப்பார்ப்பட்டவனும் நீ!’ என்று அவன் தன்மையை வேதம் விவரித்து விட்டு இறுதியில் என்ன சொல்கிறது தெரியுமா...?

‘இதையெல்லாம் காட்டிலும் பத்து அங்குலம் அவன் தள்ளி இருக்கிறான்’ என்று சொல்கிறது!

இந்த மாதிரி சொன்னால் அவனுடைய பெருமையை நம்மால் உணர முடியுமா!? எப்படி உணர்வது? எப்படி அனுபவிப்பது?

அனுவுக்கு அனுவாய் இருக்கிறான். மிகப் பெரியதைக் காட்டிலும் பெரிதாக இருக்கிறான். அப்படி

யிருக்க அவனுடைய தன்மை இன்னது என்று யார் நினைக்க வல்லரே...?

திருமழிசை ஆழ்வார் அதை விவரிக்கப் போய்த் தவியாய்த் தவிக்கிறார்:

‘மண்ணுளாய் கொள்!

விண்ணுளாய் கொள்!’

யக்கும் செய்யும்போது பிரார்த்திக்கிறார்கள் - ‘நீ எங்கே இருந்தாலும் இப்போதே வந்து இந்த ஹவிசை வாங்கிக் கொள்’ என்கிறார்கள்.

அவன் எங்கே இருந்தாலும் ஓடி வருகிறான்!

ஒருத்தருக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது. டெல்லியில் ஒரு யக்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது; கல்கத்தாவிலே நடக்கிறது, இங்கே மெட்ராஸில் நடக்கிறது, விஜய வாடாவில் மட்டபள்ளியில் நடக்கிறது.. ஒரே மந்திரம், ஒரே சமயத்தில் எல்லா இடங்களிலேயும் சொல்லும்படி யான நிலை ஏற்பட்டுப் போயிற்று. ஒரே சமயத்தில் எல்லோரும் கூப்பிடுகிறார்கள். அப்போது என்ன செய்வான்...?

முதலில் டெல்லியில் வந்து இறங்கிவிட்டு, அந்த யக்ஞத்தை முடித்துக் கொடுத்துவிட்டு, அப்புறம் ஒவ்வொரு இடமாகப் போய்க் கொண்டிருப்பானா...?

கிடையாது! எந்த இடத்தில் இருந்தாலும், எந்த இடத்தில் கூப்பிட்டாலும், அந்த இடத்திலே அப்படியே வந்து நிற்கிறான் பரமாத்மா. அதுதான் அவனுடைய விசேஷமான ‘திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம்’ என்று சொல்லலாம். மகான்கள் வாக்கும் உபநிஷத்களும் அப்படித்தான் சொல்கின்றன - ‘திவ்யாத்ம ஸ்வரூபன்’ என்று அவனைச் சொல்கின்றன.

ஆடி ஆடி அகம் கரைந்து, இசை
பாடிப் பாடிக் கண்ணீர் மல்கி, எங்கும்
நாடி நாடி நரசிங்கா! என்று
வாடி வாடும் இவ்வாள் - நுதலே

என்று நம்மாழ்வார் பாடினார்.

இதிலே 'எங்கும்' என்ற பதத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்.

நரசிம்ஹன் தூணிலிருந்து - ஸ்தம்பத்திலிருந்து தானே வந்தான் என்று எல்லோரும் ஸ்தம்பத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களாம். ஒருமுறை ஸ்தம்பத்திலேயிருந்து வந்தான். அதனால் திரும்பவும் ஸ்தம்பத்திலிருந்தே வருவான் என்று பார்க்கிறார்கள். அப்படியிருக்காதீர்கள் என்பதுதான் நம்மாழ்வார் வாக்கு - ஸ்தம்பத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்காதீர்கள்.

"எங்கும் நாடி நாடி அவனைத் தேடுங்கள். அவன் சர்வவியாபி. எந்த இடத்திலேயிருந்தும் வரக்கூடும். எப்படி வேண்டுமானாலும் வரக்கூடும்..." என்கிறார்.

அப்படிப்பட்டவனின் சக்தியை நம்மால் சொல்ல முடியுமா...?

பரமாத்மாவினுடைய சக்தியானது 'விவிதைவச்ருயதே' என்று சொல்கிறது உபநிஷத் - அது இப்படித் தானென்று நிர்ணயம் பண்ண யாரால் முடியும்?

அப்படிப்பட்ட ஏற்றமுடையவனை அனுபவிப்பதற்காகத்தான் அவனைப் பற்றிய கதைகளைக் கேட்கிறோம்.

நைமிசாரண்ய வனத்திலே சமஸ்த மஹரிஷிகளும் உட்கார்ந்து இதிகாச புராணங்கள் அனைத்தையும் சொன்னார்கள். வேத வேதாந்தங்களெல்லாம் பேசப்பட்ட இடம் அது. அந்த நைமிசாரண்யத்துக்குத் துல்யமாக வேறொரு

இடமே இல்லை. அங்கே போனாலே ஒரு நிர்வேதம் வந்துவிடும் மனத்திலே.

வாள் நிலா முறுவல், சிறு நுதல் பெருந்தோள்
மாதரால் வன முலைப் பயனே
பேணினைன்; அதனைப் பிழை எனக் கருதி
பேதையேன் பிறவி நோய் அறுப்பான்.

ஏன் இலேன் இருந்தேன்; எண்ணினைன்; எண்ணி
இளையவர் கல்வியின் திறத்தை
நாணினைன்; வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன்.
நைமிசாரண்யத்துள் எந்தாய்!

என்றார் திருமங்கை ஆழ்வார். அந்த நைமிசாரண்யத்துக்குப் போனவர் நடு நடுங்கிப் போய் விட்டார். அவ்வளவு நிர்வேதம் ஏற்பட்டுப் போயிற்று அவருக்கு - 'அல்பமான இந்த இந்தரியங்கள் படுத்தும் பாட்டிலே, அஸ்திரமான விஷயங்களில் இத்தனை நாளாக உழன்று போயிருந்தேனே... ஹே நைமிசாரண்யத்துள் எந்தாய்! என்னைக் காப்பாற்று!' என்கிறார்.

அப்படிப்பட்ட நைமிசாரண்யத்தில் அவனுடைய பிரபாவங்கள் பேசப்படுகிற இடத்தில் - அடியெடுத்து வைக்கும்போதே இத்தனை வைராக்கியம் - நிர்வேதம் வருகிறது.

நிர்வேதம் என்றால், 'பழுதே பலகாலும் போயின' என்று அஞ்சி அழுதல். இத்தனை நாள் அநியாயமாய் அவனை நினையாது வீணாகிப் போய்விட்டதே என்ற வருத்தம்.

அப்படி வருத்தப்படுவதுதான் முதல் படி. அதனால் தான் ஆழ்வார் கதறி அழுகிறார். உலக விஷயங்களெல்லாம் நிர்வேதப்படவேண்டும். நித்யம் ஒரு ஐந்து நிமிட

மாவது பிறும்ம விசாரம் பண்ணி நிர்வேதப்பட வேண்டும்.
இல்லாவிட்டால் மனிதன் வாழ்வு வீண் என்கிறார்.

அப்படி நிர்வேதம் ஏற்படுத்தும்படியான இடம்
பகவத் பிரபாவம் ஒலிக்கிற நைமிசாரண்யம்.

அந்த இடத்தை அடைகிறபோதே இத்தனை
மாற்றம் என்றால் அவன் பிரபாவத்தைக் கேட்கக் கேட்க,
அவன் கதைகளைக் கேட்கக் கேட்க நமக்கு எப்பேர்ப்
பட்ட உயர்வுதான் ஏற்படாது!

பூகம்பம் திடீரென்று ஏற்படுகிறது... அது மட்டுமில்லை; சங்க மரணமும் கூடவே ஏற்படுகிறது. நூறு பேர்- இருநூறு பேர்-ஆயிரக்கணக்கான பேர் இறந்து போவது என்பது நிகழ்கிறது. இது ரொம்பக் கொடிய விஷயம்.

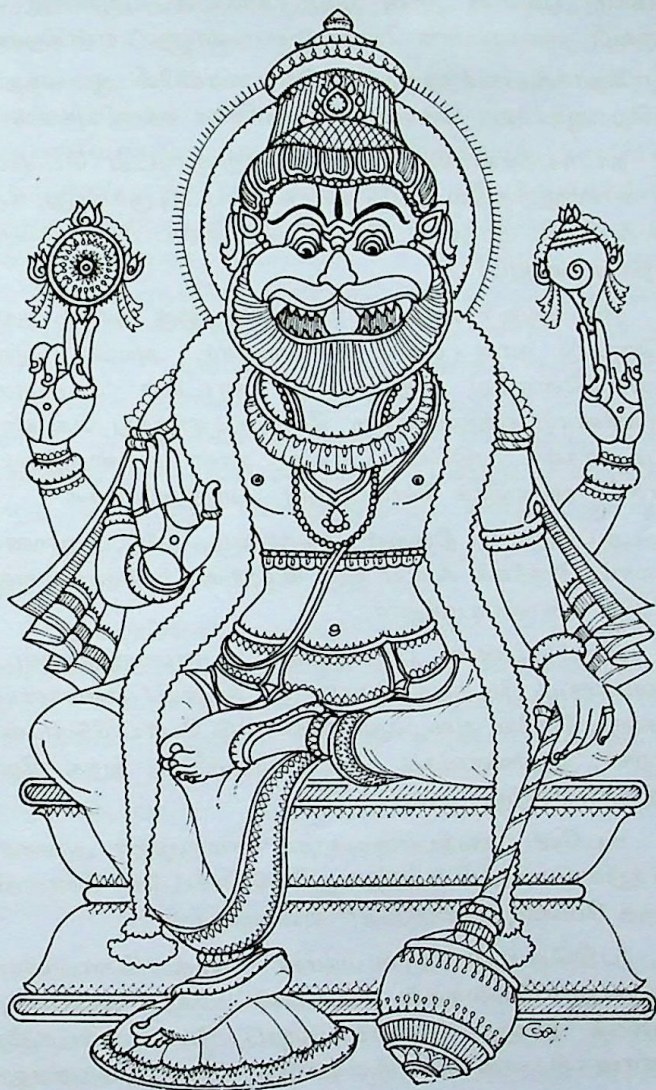
இது குறித்து வியாசர் என்ன சொல்கிறார்...? நன்றாகக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

‘சங்க மரணம் என்பது தகாது. உலகத்தில் அது போன்ற மரணத்தை உண்டாக்கக் கூடாது. அதனால் கர்மானுஷ்டானங்களில் பற்றுடையவர்களாக நாம் இருக்கவேண்டும்; எல்லோரும் இருக்கவேண்டும்’ என்கிறார் வியாசர்.

நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களை விடாமல் பண்ண வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறது அருணம்.

ஆனால் கீதையிலே பரமாத்மா என்ன சொல்கிறான்- “எல்லா தர்மத்தையும் விட்டு என்னைப் பற்று!” என்கிறான்.

இப்படி அவன் சொல்வதனாலே நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களை விட்டுவிட வேண்டும் என்பது கிடையாது. இதை கீதையில்தான் இன்னொரு இடத்திலே பார்த்தால் பகவான் சொல்கிறான் ‘கர்மா பண்ணுவதற்குத்தான் நீ

அதிகாரி; பலனை நான் கொடுக்கிறேன்- ஆனால் கர்மாவைப் பண்ணியாக வேண்டும்; பண்ணு!" என்கிறான்.

கீதார்த்தசங்க்ரஹம் என்கிற உரையிலே ஆளவந்தார் என்கிற ஆசார்யர் சொல்வதை நன்றாக கவனியுங்கள்:

நாராயணனாகிற பரபிரம்மத்தினுடைய பெருமை கீதா சாஸ்த்திரத்தில் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கீதா சாஸ்த்திரத்தில் முதலில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்றால் கவதரம்!

ராமானுஜர் வாழ்ந்த காலத்தில், ஒரு ஊரில் தங்கி பதினெட்டு நாள் கீதை சொன்னார். அவரே அவர் திருவாக்கினாலே பதினெட்டு நாட்கள் உபதேசம் பண்ணினார். எத்தனையோ பேர் உட்கார்ந்து கொண்டு கேட்டார்கள்... பதினெட்டாவது நாள் பலஸ்ருதியைச் சொல்லி, ஊருக்குக் கிளம்பினார்- யாத்திரையாக.

அப்போது, நிறைய சந்தானம், வீடு, மனைவி எல்லாம் இருக்கக் கூடிய ஒரு கிருஹஸ்தர் நித்யம் வந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் என்ன பண்ணினார்... ராமானுஜருடைய திருவடியைப் பிடித்துக் கொண்டு, "சுவாமி! என்னையும் உங்களுடனேயே அழைத்துக் கொண்டு போய்விடுங்கள்..." என்றார். அவ்வளவுக்கு அவர் மனத்தில் அந்த கீதை பதிந்து போயிற்று!

உடனே பகவத்பாஷ்யகாரர் ராமானுஜர் அவரைப் பார்த்துச் சொன்ன வார்த்தை: "பதினெட்டும் சொல்லித் திருத்த வேண்டியதாயிற்றே!" என்பதுதான்.

'பதினெட்டு நாள் நான் கீதை சொல்லியும் பிரயோஜனமில்லாமல் போய்விட்டதே. மறுபடியும் இவரைத் திருத்த வேண்டியதாகப் போய் விட்டதே! நானானால் சன்னியாசி. எங்கே வேண்டுமானாலும்

போகலாம். எனக்குப் பந்தமில்லை. உமக்கு மனைவி இருக்கிறாள். மக்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களையெல்லாம் நீ சம்ரக்ஷிக்க வேண்டாமா? கீதை என்ன சொல்கிறது?... அவரவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மத்தை முறையாகப் பண்ணவேண்டும். அப்படிப் பண்ணாமல் திடீரென்று காட்டுக்குப் போய் வைராக்கியமாக உட்கார்ந்திருக்கிறேன் என்று உட்காரக் கூடாது. எது விதிக்கப்பட்டதோ அதைப் பண்ண வேண்டும். நீ திடீரென்று கிளம்பி என்னோடு வருகிறேன் என்றால் உன் குடும்பத்தினுடைய கதி என்ன...? எல்லாவற்றையும் பகவான் பார்த்துக் கொள்வான். ஆனால், அதற்கு நிமித்த காரணமாகப் பர்த்தாவாக உன்னை இந்த கிருஹத்திலே போட்டிருக்கிறான். அதை ரக்ஷிக்க வேண்டிய பொறுப்பு உனக்கு இருக்கிறது. இதை விட்டுவிட்டு நீர் என்னுடன் வருகிறேன் என்று சொல்வது பொருந்துமா...?' என்று மறுபடியும் ராமானுஜர் அவருக்கு உபதேசம் பண்ணி அவரை நிறுத்தினார்.

ஆகையினாலே பாருங்கள்... திடீரென்று வைராக்கியம் எப்படி வரும் என்று சொல்லமுடியாது. வராத வரையில் படாத பாடு படுத்தும்; வந்து விட்டாலோ... ஆஹா! இப்படி மாறிப்போய்விட்டாரே என்று கேட்கத் தோன்றும். பகவான் அப்படியொரு வைராக்கியத்தையும் நமக்குக் கொடுப்பார்.

இந்தக் கதையை ஆளவந்தார் கீதார்த்த சங்கிரஹத்திலே எடுத்துக் கையாண்டிருக்கிறார்.

ஆகையினால், 'சர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று' என்று பகவான் சொன்னது சுவதர்மங்களை இல்லை. உன்னால் பண்ண முடியாத தர்மங்களை விட்டு விடு என்றுதான் அதற்கு அர்த்தம்.

பண்ண வேண்டிய தர்மங்களைக் கடைசி வரை பண்ணிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

வருஷத்திலே 96 சிராத்தம் பண்ணு! என்கிறது சாஸ்திரம். ஒன்று பண்ணுவதற்கே சிரமமாயிருக்கிறது. 96ஐயும் எங்கேயிருந்து பண்ணுவது? அதற்குப் பதில் மட்ட பள்ளியில் போய் பிரதக்ஷிணமே பண்ணிவிடலாம் போலிருக்கிறது. 96 பிரதக்ஷிணம். 32-32-32 என்று மூன்று முறை பண்ணினால் ஒவ்வொரு சிராத்தத்துக்கும் பதில் ஒரு பிரதக்ஷிணம். பகவான் இதை அங்கீகரிக்கிறான்! சிராத்தம் பண்ணாவிட்டால் போகட்டும். பிரதக்ஷிண மாவது பண்ணட்டுமே என்கிறான்.

ஆனால் அந்தப் பிரதக்ஷிணத்தையும் அவனுடைய ஆக்ளை, அவனுடைய வாக்கு என்று ஆனந்தப்பட்டுச் செய்ய வேண்டும்.

‘மூன்று வேளையும் பிரதக்ஷிணமா? நித்யம் மூன்று வேளை ஸ்நானம் பண்ண வேண்டுமா?’ என்று கேட்டால் பகவான் என்ன நினைப்பான்!

‘நிர்ப்பந்தமாக நீ பண்ண வேண்டாம். என்றைக்கு வரவேண்டும் என்று உனக்குத் தோன்றுகிறதோ, அன்றைக்கு வா’ என்று சொல்லி விடுவான்.

ஆகையினாலே, எம்பெருமான் விஷயத்தில் நிர்ப்பந்தம் கூடாது.

எத்தனையோ விதமாக அவனை நினைத்துக் கொண்டாட நமக்கு வழி வகை செய்திருக்கிறான்.

இப்படி அவனைப் பற்றிப் பேசுவதே வாக் யக்ஞம். அவன் பகவத் குணத்தைச் சொல்லுவது கீர்த்தன யக்ஞம். எல்லோரும் கூடி உட்கார்ந்து கேட்பது சிரவண யக்ஞம்.

இந்த மாதிரி பகவானுடைய குணத்தைச் சொல்லி ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் நாம் வேறு எங்கே போக வேண்டும்? இங்கேயே இருக்கலாம்.

அவனை நினைக்கவல்லார்க்கு வைகுண்டமாகும் நம்மூரெல்லாம்.

அப்படி அவன் நினைவோடே வாழ்பவர்கள்- பூலோகத்திலே உழன்று அவனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் அவனே வந்து கைப்பிடித்து அழைத்துச் சென்று விடுவான்.

✕ (அவன் நினைவோடேயே இந்த உலகிலே இருந்தோமானால், ஒரு நாள் நமக்கு நினைவு மங்குமல்லவா...? அப்படிப்பட்ட சமயத்திலே, நினைவு நம்மிடம் இராது போய்விடும். அந்த சமயத்தில் நம்மை நினைப்பவன் அவன்தான். அவனே வந்து அவன் ஸ்தானத்துக்கு நம்மை அழைத்துப் போய்விடுகிறான்.) ✕

மங்களம் பகவான் விஷ்ணு: என்று பகவானை மங்களமான விஷயமாக சொல்கிறது சாஸ்திரம். அப்படிப்பட்ட சுபமான, மங்களமான விஷயத்தை மனத்தால் நினை என்கிறது.

மங்களம் பகவான் விஷ்ணு:

மங்களம் மதுசூதன:

மங்களம் புண்டரீகாக்ஷ:

மங்களாயதனோ ஹரி:

மங்களம் எங்கே? ஹரியினிடத்திலேதான் இருக்கிறது. ஹரி எங்கே இருக்கிறான்...? மங்களத்திலே இருக்கிறான்.

ஆகையினாலே, எது எது பரம மங்களமோ, எது எது நமக்கு சுபத்தைக் கொடுக்குமோ, அது மொத்தம் அவன்தான் !

தாபத்ரயோன் மூலனம் - இந்த மந்திரத்தை ஒரு தடவை கேட்டாலே தாபத்ரயங்கள் போய் விடுகின்றன என்கிறது வேதம்.

பூர்வ தாபநீய உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்திலேயே பகவத் பாதாள் இதற்கு மிக அழகான வியாக்யானம் பண்ணி யிருக்கிறார்.

அதிலே என்ன சொல்கிறார் என்றால்,

ஜன்மாந்தரத்திலே ஆத்யாத்மிகம் என்று ஒரு தாபம். ஆதிபௌதிகம் என்று ஒரு தாபம்- அதற்கும் மேலே விசேஷமாக இந்த மாதிரி உலகத்தில் பலவித கஷ்டங்கள் ! ஆத்மா ஜன்மாந்தரத்தில் பண்ணிய விசேஷத்தினாலே சரீரத்திலே சில தாபங்களைப் பெற்று லோகத்தில் அடைகிறது.

வியாதிகளெல்லாம் வருகின்றன. சரீரத்தைப் போட்டு வருத்துகின்றன. ஆதி வியாதி என்று சொல்வார்கள்.

‘ஆதி’ என்றால் மனதுக்கு ஏற்படும்படியான கஷ்டங்கள். எத்தனை நேரமானாலும் சோகம்; மனத்திலே ஒரு வியாகூலம்; பெரிய பளு; எப்போது பார்த்தாலும் ஒரு அச்சம். எதிலேயும் ப்ரீதியில்லாதிருத்தல்; பிரமை பிடித்த மாதிரி உட்கார்ந்திருப்பது; எதையோ பறிகொடுத்த மாதிரி இருக்கிறது.

இந்த மாதிரி சமயங்களில் ஒருத்தரிடம் போய்ப் பேசினால் இலேசில் தைரியம் வருகிறதா அவருக்கு...? நாம் சொல்கிற வாக்கு மிடிபடுகிறதா?

அவருடைய பாபம் எப்போது குறைகிறதோ அப்போதுதான் நாம் சொல்கிற வாக்கு பிடிபடும். அதற்கு முன்னால் எத்தனை தடவை சொன்னாலும் அவர் சோகமாகத்தான் இருப்பார்.

ஆகவே உரிய காலம் வரவேண்டும். அப்போது அவருக்கு நாம் எடுத்துச் சொல்ல, அவருடைய பிரமை, சித்தத்தில் இருக்கும்படியான சோகம்-நீங்கும்.

அப்படிப்பட்டதொரு காலத்தில் செய்ய வேண்டிய சாந்தியை வேதம் சொல்கிறது. சொல்லிவிட்டு, 'உன் காதினாலே பத்ரனான மங்களமான நரசிம்ஹனைப் பற்றிய வாக்குகளைக் கேள்' என்கிறது.

மஹாலக்ஷ்மிக்கு பத்ரா என்று பெயர். அவள் பத்ரை யுடன் இருப்பதால் பத்ரன். பத்ர சப்தத்துக்கு மங்களம் என்று பொருள்.

மங்களமானவன் அவன் என்று நினைப்பதே நமக்கு சோபனத்தைத் தரும். சோபனாத்ரி என்று ஒரு ஊர். விஜயவாடாவிலிருந்து சரியாக 32 கி.மீ. தூரத்தில் உள்ளது. ஒவ்வொரு கிலோ மீட்டருக்கும் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே போனால், நரசிம்ஹ மந்திரம் முடிந்து போய்விடும்!

அந்த சோபன மலைமேல் மங்களமான நரசிம்ஹன் குடி கொண்டிருக்கிறான். வியாக்ரமுகன்-புலிமுகம் கொண்டவன் - அந்த நரசிம்ஹன்.

ஆகம சாஸ்திரத்தில் 32 விதமான திருமுகம் நரசிம்ஹனுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே ஒன்று வியாக்ர முகம்.

அங்கேயே ஈச்வரனும் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவருக்கு வியாக்ரபுரீசுவரர் என்றே பெயர்.

இவ்வாறு சோபனத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவன் அவன். அவனைக் காட்டிலும் மங்களமுடையது அவன் திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லக் கூடிய அவனுடைய சரித்திரம். அந்த சரித்திரம் பரம மங்களம்.

அதனால்தான், உன்னால் பண்ண முடியாத தர்மங்களை எல்லாம் விட்டு விட்டாலும் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டாலும் அவன் திருக்கல்யாண குணங்களைத் தேடி அறிந்து அவன் சரித்திரத்தைக் கேள்; அவன் சோபனத்தைக் கேள்; என்கிறது சாஸ்திரம். இந்தக் கலியுகத்துக்கு மிக உகந்ததான முறை இது.

வாய்க்கால் ஓரத்திலே வெள்ளை வெளேரென்று பார்த்திருப்பீர்கள் - கொக்கு! சாத்விக குணத்தோடு அது 'தபஸ்' பண்ணுவதைப் பார்த்தால், அந்த அழகைப் பார்த்தால் ஏமாந்து விடுவோம். பரம ஏகாந்தியாய், ஞானி மாதிரி தோன்றும். ஆனால் மொத்தமும் வஞ்சனை! தண்ணீரிலே சின்னச் சின்ன மீன்களாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும். அதையெல்லாம் இது தொடவே தொடாது! பெரிதாக ஏதாவது வருகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

பெரிய மீன் பார்க்கும். 'சின்னதெல்லாம் போகிறதே... நாமும் போகலாமே' என்று அந்த வழியே போய் கொக்கிடம் மாட்டிக் கொள்ளும்!

இப்படிப்பட்ட வஞ்சனையாளர்கள் கொக்கு மாதிரி வஞ்சிக்கிறவர்கள், உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுகிறவன், பூனையைப் போல் ஏமாற்றுகிறவன், இவர்களோடு சேர்த்து இணையானவன் 'கர்மாவை விட்டவன்' என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது. இந்த நான்கு பேரையும் ஒரே நிலையில் நிறுத்துகிறார் பராசர மஹரிஷி.

இத்தகையவர்களோடு பேச்சு வார்த்தை கூட வைத்துக் கொள்ளாதே; இவர்களைச் செளக்கியமா என்று கூடக் கேட்காதே என்கிறார்.

ஆகையினாலே, கர்மாவுக்கு அத்தனை முக்கியத் துவம் கொடுக்கிறது சாஸ்திரம்.

அதற்காக பெளண்டரீக யக்கும் பண்ணுகிறேன் என்று ஆரம்பித்தால் இந்தக் கலியுகத்திலே முடியுமா? அச்வமேத யக்கும் பண்ண முடியுமா? - முடிகிற காரியமா!

இந்த மாதிரி வீணான விஷயங்களில் ஈடுபட்டுக் காலத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே; இந்த சரீரத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே; மறுபடி இந்தக் காலம் கிடைக்குமா? இந்த சரீரம் கிடைக்குமா? இந்த மாதிரி வசதி நமக்கு ஏற்படுமா...? அதனால் கிடைத்ததை நீ சத்வினியோகம் பண்ணுகிற மாதிரியான காரியங்களில் ஈடுபடு என்று கற்றுத் தருகிறது சாஸ்திரம்.

‘சர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று’ என்று கீதையிலே பகவான் சொன்னதற்கு இன்னொரு விதமாகவும் வியாக்யானம் சொல்லியிருக்கிறது. ‘சர்வ தர்மங்களாலும் விடப்பட்ட நீ...’ என்றும் அந்த சம்ஸ்கிருத வாக்கியத்துக்குப் (சர்வ தர்மான்...) பொருள் கொள்ளலாம் ‘அப்படிப்பட்ட நீ என் ஒருவனையே சரணடைந்தாயானால், கர்மயோகம் பண்ணினால் என்ன சந்தோஷம் அடைவேனோ... ஞான யோகம் பண்ணினால் என்ன சந்தோஷத்தை அடைவேனோ, அப்படியொரு சந்தோஷத்தை அடைவேன்!’ என்கிறான் பகவான். அவன் திருவடியைப் பற்றினால் என்னென்ன சந்தோஷம் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது பாருங்கள்! அந்தந்த ஸ்தானத்தில் அவனே நின்று பூரண பலனைக் கொடுக்கிறான்.

அவன் திருவடியைப் பற்றவேண்டுமானால் அதற்கான எல்லாவற்றையும்விட எளிய உபாயம் அவனுடைய திருநாமம்தான்! அவனுடைய திருநாமம்

அவனைக் காட்டிலும், அவன் சரீரத்திரத்தைக் காட்டிலும் மங்களம்.

‘நாராயணா’ என்று நாம் சொல்கிற சப்தத்தைக் கேட்கிறபோது அப்படியே உருகிப் போய்விடுகிறானாம் பரமாத்மா! அவனே அதைக் கேட்டு ஆனந்திக்கிறான் என்கிறது சாஸ்திரம்!

நாராயண சப்தம் இருந்தும், நமக்கு வாக்கு பலம் இருந்தும், அதைச் சொல்லாமல் வேறு வீணான காரியங்களில் ஈடுபடுபவர்களைச் சாஸ்திரம் சாடுகிறது.

ஆனால் பாருங்கள்... அவர் ஒரு ராஜாவைக் குறித்து ஆயிரம் பாசரம் எழுதினார்.

கடகடவென்று அத்தனையையும் எடுத்துக்கொண்டு ராஜ சமஸ்தானத்தில் பரிசு வாங்க வேண்டுமென்று போனார். போனால், யம படாள் மாதிரி இரண்டு காவலாளிகள் ! வழியை மறைத்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

இவர் ஒரு மாதம் நின்றார்! ஒரு மாதத்துக்கப்புறம் சேனாதிபதியின் தரிசனம் கிடைத்தது! அவர் 'மந்திரி யிடம் சொல்கிறேன்' என்று போய் விட்டார். அதற்கப் புறம் ஒரு மாதம் சென்று மந்திரியினுடைய தரிசனம் கிடைத்தது!

“ராஜாவானவர், வேட்டையாடுவதற்கும் வேட்டைக்குப் போவதற்கும் இரண்டு மாதம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார். போய் வந்து ஒரு மாத காலம் ஓய்வாக இருப்பார். அந்த சமயத்திலே நீர் வந்து இந்தப் பாடல்களைச் சொல்லும்! உமக்குப் பரிசு நன்றாகக் கிடைக்கும்” என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார் மந்திரி.

ஆனால், வேட்டைக்குப் போன ராஜாவை ஒரு சிம்ஹம் பின்னாலேயிருந்து அடித்துக் கொன்றது! அவன் மாண்டு போனான்!

இங்கே, ஊரெல்லாம், ராஜா இன்னும் இரண்டு நாளில் வந்து விடுவாரென்று அலங்கரித்து, முத்து ஹாரத்தியும் பவள ஹாரத்தியும் தயார் பண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள்!

ராஜா மாண்டு போனான் என்றதும் இந்த துர்மரணம் ஏன் வந்தது என்று ஆராய ஆரம்பித்தார்கள்.

ஆஸ்தான புரோகிதர் சொல்லி விட்டார்: “ஒருத்தர் புறப்பட்டுப் போன பிற்பாடுதான் சரமஸ்லோகம் எழுத வேண்டும். இந்தக் கவி இருக்கிறானே... அவன் அவர் இருக்கிறபோதே 1008 சரம சுலோகம் எழுதி விட்டான். ராஜாவைப் பற்றிப் பாசுரம் எழுதியதாலே அவர் மாண்டு போனார்.”

மந்திரி பார்த்தார்... கவியைப் பிடித்து வந்து காராக்கிறத்தில் தள்ளிவிட்டார்! 1008 பாசுரத்துக்கு ஏகமாகக் கிடைக்கும் என்று பார்த்தால் அவருக்குக் காராக்கிரஹம்தான் கிடைத்தது!

அப்போதும் அந்தக் கவி என்ன நினைத்தாராம்... ஒருவேளை அந்த ராஜா திரும்பி வந்து தன்னுடைய பாசுரத்தைக் கேட்டு, ஒவ்வொரு பாசுரத்துக்கும் பத்து பத்து ரூபாய் கொடுத்தானானால், அத்தனை பணத்தையும் வீணான விதங்களிலே எப்படியெல்லாம் செலவு செய்யலாம் என்று கற்பனை செய்தாராம்! அப்படிச் செலவு செய்து விட்டுத் திரும்பவும் வந்து ராஜாவைப் பாடலாமா என்று யோசனை பண்ணினாராம்!

நீ கவிஞனா? சிறந்த ஞானம் இருக்கிறதா? என் அரங்கனைப் பாட வேண்டாமா? அவனைப் பாடாத பாட்டு எதற்கு?

அந்த லக்ஷ்மி நரசிம்ஹனைப் பாடாத பாட்டு ஒரு பாட்டா?

ஆகையினால்தான், ‘மானுடம் பாடேன்’ என்று சுவாமி தேசிகன் வைராக்கியமாய் இருந்தார். ‘வைராக்கிய பஞ்சகம்’ என்றே பாடியிருக்கிறார் அவர். அவ்வளவு வைராக்கியம் கொடுக்கும் அதைச் சொல்கிறவர்களுக்கு!

வித்யாரண்யர் சுவாமிதேசிகனை ராஜ சமஸ்தானத்திலே வந்து இருக்கும்படியாகக் கேட்டு ஒலை அனுப்பினாராம்.

அதற்குப் பதில் எழுதுகிறார் சுவாமிதேசிகன்:

ஒரு பூமி: அந்த பூமியின் மூலையிலே ஒரு நூறு கூறு போட்டால் அதில் ஒரு பாகம்; அதைப் பரிபாலனம் பண்ணுவதாலேயே 'துர்வார கர்வா'! தான் சக்ரவர்த்தி என்கிற கர்வம் கொண்டிருக்கிறான் ஒருவன்... அப்படிப்பட்டவனை இந்திரன் என்றும் சந்திரன் என்றும் சொல்ல வேண்டுமா...? ஒரு சாமானியனைச் சொல்ல வேண்டுமா...! ஒரு சாமானியனைக் குறித்து நான் பேச மாட்டேன். பின்னே யாரைச் சொல்லுவேன் என்றா கேட்கிறீர்கள்...?

பரம தரித்திரன் குசேலன்! கிழிந்து போன வஸ்திரம். அதை இப்படி மடித்து, அப்படி மடித்து, அதிலே அவலைக் கட்டி எடுத்துப் போனான். வீட்டிலே ஒன்றுமே கிடையாது. எம்பெருமானுக்கு உபயோகமாக இருக்கட்டும் என்று அங்கங்கே போய் யாசகம் பண்ணி, அவரவர் வீட்டிலே உரலில் இடித்த அவலையெல்லாம் கொண்டு வந்தான். அந்த வஸ்திரத்திலே அதை வைத்து முடிந்தால், சஹஸ்ரதாரா மாதிரி - பகவானுக்கு திருமஞ்சனம் செய்வார்களே சல்லடை வழியாக - அது மாதிரி கொட்டுகிறது!

குசேலரின் தர்மபத்தினி இருக்கிறாள் பாருங்கள்.. அவளுக்கு எவ்வளவு பொறுமை! கந்தலில் அவலை முடிந்து தருகிறாள். நன்றாயிருக்கிற வஸ்திரத்தில் நாம் முடிந்து பார்த்தாலே சிந்திக் கொண்டே போகிறது நாம் கட்டுவது. இவள் அத்தனை கந்தலிலும் முடிச்சுப்

போட்டுக் கொடுக்கிறாள். அந்த சுகபிரும்ம மஹரிஷியே வியக்கிறார் அதைக் கண்டு!

அந்த கிருஷ்ணனையே நினைத்துக் கொண்டு அதை எடுத்துப் போகிறார் குசேலர்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு பிடி அவலுக்காக சமஸ்த ஐச்வர்யத்துக்கும் அவரை எஜமானனாக்கினாரே பரமாத்மா! விச்வத்துக்கெல்லாம் ஈசன் ஆக்கினார்.

“நீங்காத செல்வம் என்பது அவன் கொடுப்பது மட்டுமே. மீதி யார் கொடுத்தாலும் செல்வம் குறையும்; நீங்கும். அப்படிப்பட்ட குறைவில்லாத செல்வம் குசேல ருக்குக் கிடைத்தது. அந்த தேவாதிராஜனான வரதராஜப் பெருமாள் என்கிற தனம் என்னிடம் இருக்கிறபோது இந்த தனமெல்லாம் எதற்கு...? பிரயோஜனமேயில்லை. ஆகையால் ராஜ சமஸ்தானத்துக்கு வரமாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டார் சுவாமி தேசிகன்.

விஷ்ணு தர்மத்திலும் அதையேதான் சொல்லியிருக்கிறது: ‘எங்கும் நீ மௌனமாக இரு; பேசுகிறாயா அவன் நாமத்தைப் பேசு!’

கண்ணனிடத்திலே அளவு கடந்த அன்பு கொண்டவர் நம்மாழ்வார்.

கிருஷ்ணனுடைய அவதார காலத்திலே அவனுக்கு எத்தனை சந்தோஷம் ஏற்பட்டிருக்கும்! அந்த கிருஷ்ணனுடைய சந்தோஷத்தையெல்லாம் ஒன்று குவித்துச் சேர்த்துக் கொண்டே வரவேண்டும்... இதிலே சந்தோஷம், அதிலே சந்தோஷம்... என்று எவ்வளவு ஆனந்தப்பட்டிருப்பான் அவன்! ஆனந்த மயன் அல்லவா பரமாத்மா! கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பூரணமாக ஆனந்தித்தான் பரமாத்மா; அவனை அடிபணிந்தவர்களையும் ஆனந்திக்கச் செய்தான்.

அந்த கிருஷ்ணனுடைய ஆனந்தமெல்லாம் ஒன்று
சேர்ந்து ஒரு வடிவெடுத்ததுதான் நம்மாழ்வாருடைய
வடிவு!

பராசர பட்டாச்சார்யார் சொல்கிறார்: அந்த
கிருஷ்ணனுடைய திருஷ்ணை - அந்த திவ்யமான
உற்சாகம் - அந்த ஆசை - அது எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து
நம்மாழ்வார் என்கிற வடிவிலே வந்து சேர்ந்தது. அப்படிப்
பட்ட நம்மாழ்வார்,

கண்ணன் கழலிணை எண்ணும் மனமுடையீர்
எண்ணும் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே

என்கிறார்!

திருவாய்மொழி 1102 பாடலிலே இந்த ஒரு பாடல்
தெரிந்தால் போதும்; வேறு எதுவுமே வேண்டாம்!

கண்ணன் கழலிணை எண்ணும் மனமுடையீர்
எண்ணும் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே!

இந்தப் பாசரம் ஒன்று தெரிந்தால் போதும். வேறு எதுவுமே வேண்டாம் என்றேன். அதற்காக மீதியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் விட்டுவிட வேண்டும் என்று அர்த்தமில்லை! இந்த ஒரு பாசரத்துக்கு அத்தனை மகிமை என்று அர்த்தம்.

அந்தக் காலத்திலே, தமிழ் இலக்கியங்களெல்லாம் சங்கப் பலகையிலே ஏறவேண்டும் என்று ஏற்பாடு இருந்தது. மதுரை மாநகரத்திலே பொற்றாமரைக் குளத்திலே அந்தச் சங்கப் பலகையில் ஏறினால்தான் இலக்கியம் என்று கொண்டாடுவார்கள்.

அதனால் மதுரகவி ஆழ்வார், இந்த நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீகுத்திகள், பாசரங்கள் எல்லாவற்றையும் உருக்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டே அங்கே போனபோது, அவர்கள் அவமதித்தார்கள்! “உங்கள் ஆழ்வாருடைய பிரபந்தம் சங்கப் பலகை ஏறிற்றா...?” என்றார்கள்!

அப்போது அந்த ஆழ்வார் ரொம்ப வருத்தத்தோடு போய்த் திருக்குருகிலே இருக்கும்படியான நம்மாழ்வாரிடம் சொல்கிறார் நடந்த விஷயத்தை. அப்போது இந்த ஒரு பாசரம் அவருக்கு உபதேசம் பண்ணப்பட்டது. இந்த ஒரு சுலோகம் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டது.

நம்மாழ்வாரால். அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து சங்கப் பலகையிலே வைத்தார் அவர்.

கண்ணன் கழலிணை எண்ணும் மனமுடையீர்
எண்ணும் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே—

இதை வைத்தவுடனே மீதியெல்லாம் கீழே தள்ளப் பட்டுவிட்டது! இது ஒன்றே மேல் நின்றது.

அப்படியானால் இதற்கு என்ன அர்த்தம்? அந்தக் கண்ணன் கழலிணை, எம்பெருமான் திருவடியை, நாம் அடையவேண்டும் என்றால் நாம் எதைச் சொல்ல வேண்டும்...? எதை நினைக்க வேண்டும்...?

நாராயணா என்னும் நாமத்தை நினைக்க வேண்டும்!

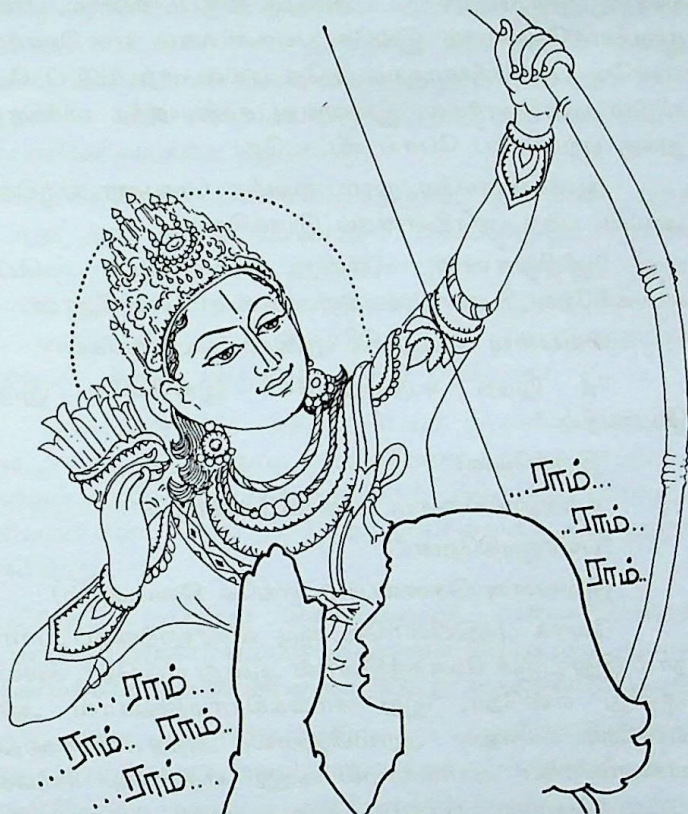
அந்த ஒரு நாமம் போதுமே அவனை அடைவதற்கு... ஆயிரம் நாமங்கள் எதற்கு? என்று இங்கே காட்டித் தரப் படுகிறது.

ஆனால் அதே ஆழ்வார்தான் 'பேராயிரம் கொண்ட தோர் பீடுடையான்' என்று அவனைப் பாடுகிறார். அவனுடைய ஒரு திருநாமம் பிரகாசிக்க வேண்டுமானால் ஆயிரம் திருநாமம் பேசி அவன் பெருமையைப் பேசுங்கள் என்கிறார்.

'பலபலவே ஆபரணம் பேரும் பலபலவே!'

இன்னொரு இடத்தில் 'தமருகந்த தெப்பேர் அப்பேர்' என்று அவன் பெயர் குறித்துச் சொல்கிறார் ஆழ்வார். நாம் எந்தப் பெயரை உவந்து அழைத்தாலும் அந்தப் பெயரில் அவன் குடிகொள்கிறான் என்கிறார்!

அர்ச்சாவதார செளலப்யம் இது. பாருங்கள்... ஒரு சிற்பி... பெரிய கல் ஒன்றைப் பார்க்கிறான். அதிலே அழகாக திருவேங்கடமுடையான் வடிவம் பண்ண முடியுமே என்று பார்க்கிறான். உடனே அந்தக் கல்லை எடுத்துக்

கொண்டு போய் பட்டறையிலே போடுகிறான்; செதுக்கு
 கிறான். அவன் ஹஸ்தத்திலே பகவான் உட்கார்ந்திருக்
 கிறான் என்கிறது வேதம். உளியினால் செதுக்குகிறான்-
 அழகான வடிவு! உடனே அதற்குப் பெயர் ஸ்ரீநிவாஸன்-
 நாமே விக்ரஹத்துக்குப் பெயர் வைத்து, ஆகம சாஸ்திர
 ரீதியாகப் பிரதிஷ்டை பண்ணுகிறோம். கொஞ்ச நாளில்

என்ன ஆகிப்போகிறது...? அங்கே, திருப்பதியிலே, பண்ண முடியாததெல்லாம் இங்கே பண்ணலாம் என்கிறார்கள்! எனவே பண்ணினாலும் அதே பலன் ஏற்பட்டுப் போய் விடும் என்கிறார்கள். இவ்வளவு சக்தி அந்த விக்கிரஹத்துக்கு ஏற்பட்டுப் போய் விட்டதே!

ஆகையினாலே, நாம் வைத்த பெயரை ஏற்கிறான் அவன். பக்த பராதினனாய் இருக்கிறான்.

“ஸ்ரீநிவாஸன் என்று உனக்குப் பெயர் வைக்கிறேன்...” என்றால் சுலபமாக சரி என்கிறான்.

எவ்வளவு சுலபமாக ஏற்கிறான் பாருங்கள்-

“நீ இந்த உருவத்திலே, இங்கேயே இருக்க வேண்டும்...”

“இருக்கேன்!”

“நீ அனுக்கிரஹம் பண்ணவேண்டும்.”

“பண்ணுகிறேன்.”

இவ்வளவு செளலப்யம் எங்கே கிடைக்கும்!

லோக புத்தியினாலே, ஒரு விக்ரஹத்தைப் பார்த்து நாம் இது பஞ்ச லோகத்தினால் ஆனது என்றோ, கல்லால் ஆனது என்றோ, இது சாளக்கிராமத்தினால் ஆனது என்றோ சொல்ல ஆரம்பித்தால், அந்த விக்ரஹத்தை பகவானாகப் பார்க்காமல் அது எதனால் சமைக்கப் பட்டது என்று பார்த்து எடை போட ஆரம்பித்தோமானால் அப்படிப் பார்க்கிறவனுக்கு இருபத்தோரு நரகத்திலேயும் சித்திரவதை உண்டு என்கிறது சாஸ்திரம்!

தம்முடைய ஆசார்யரிடத்திலே எவனுக்கு மனுஷ பாவனை ஏற்படுகிறதோ... அவரும் நம்மைப் போல் மனிதராயிற்றே, அவருக்கும் நம்மை மாதிரி மூக்கு இருக்கிறதே, ஜலதோஷம் வருகிறது, அவருக்கும் தான் தொண்டை கட்டிக் கொள்கிறது- என்று ஆசார்யனை

தனக்கு நிகரான மனிதனாகப் பார்க்க ஆரம்பித்தால் அப்படிப்பட்டவன் பரம நரகத்தை அடைவான் என்று பிறும்மாண்டபுராணத்தில், விஷ்ணு தர்மத்தில் பல கிரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட எண்ணமே வரக்கூடாது.

அதேபோல் பகவானிடத்திலும் ஆராய்ச்சி வரக்கூடாது. நாம் சொல்கிற மாதிரி பகவான் நடக்கிறான் இல்லையா? இந்த விக்ரஹத்திலே இரு என்றால் இருக்கிறான்; இந்தப் பெயர் உனக்கு என்றால் அந்தப் பெயரையும் ஏற்கிறான். நாம் கூப்பிடுவதற்கு யோக்க்யதையாக அல்லவா அந்தப் பெயரை அவன் ஏற்கிறான்.

ஆகையினாலே, அந்தப் பெயர் இருக்கிறதே... அது பரம சுலபம். அந்த நாம சங்கீர்த்தனம் அவனை அடைவதற்குப் பரம சுலபமாக நம் வசம் இருக்கிறது. ஏழை - எளியவர்கள் எல்லோருமே சொல்லக் கூடியதாக இருக்கிறது.

‘ராமா’ என்று சொல்வதற்கு என்ன பயிற்சி வேண்டும்? அதனால்தான் அவனைக் காட்டிலும் அவன் திருநாமங்கள் மங்களமானவை என்று சொல்லப்பட்டது.

அப்படியானால் சஹஸ்ரநாமம் - ஆயிரம் திருநாமம் எதற்கு என்று கேட்டால், ஆயிரம் என்பது எண்ணிக்கைக் காகச் சொல்லப்பட்டது அல்ல என்கிறது விஷ்ணு தர்மம் என்ற நூல். ஆயிரம் என்பது அளவிட முடியாதது என்று அர்த்தம்.

சுவாமி தேசிகன் பாதுகா சஹஸ்ரம் என்று பாதுகையைக் குறித்து எழுதினார். “ஹே பாதுகையே! உன்னைக் குறித்து ஆயிரம்தான் சொல்ல முடியுமா? கோடி சொல்லுவேன்! கோடி சொன்னால் போதுமா? பத்து கோடி சொல்லுவேன்! பத்து கோடி சொன்னால்

போதுமா...? நூறு கோடி, ஆயிரம் கோடி, கோடி, கோடி, கோடி... எழுதுகிறேன் என்றே வைத்துக் கொள்... அப்படியும் உன்னைக் குறித்துச் சொல்லி முடிக்க முடியுமோ? முடியாது! கோடி சொல்லியும் பாதுகா பிரபாவத்தை முடிக்க முடியாது என்று இருப்பதைக் காட்டிலும் ஓர் ஆயிரத்துக்குள்ளே சொல்லி நிறுத்துகிறேன்” என்கிறார்.

அந்த மாதிரி தான் பகவான் நாமத்தைச் சொல்லி முடிப்பதும்... முடியாத காரியம். அதனாலே, எல்லோரும் சொல்லக்கூடியதாக, அரை மணி நேரத்திலே அடங்கக் கூடியதாக ஆயிரம் திருநாமங்களை பீஷ்மாச்சார்யார் ஏற்படுத்தினார்.

எந்த விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதற்கு ஒரு பிரமாணம் வேண்டும். பெரியோர்களால் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதா? பிரம்ம வித்துக்கள் ஒப்புக் கொள்கிறார்களா...?

நாமாக ஆரம்பித்து ஒன்றைப் பண்ணக் கூடாது.

அந்த மாதிரி, பெரியோர்களால், ரிஷிகளால் அங்கங்கே கவனம் பண்ணப்பட்ட சொல்லப்பட்ட, திருநாமங்களையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து நமக்குக் கோர்வையாகக் கொடுத்திருக்கிறார் பீஷ்மாச்சார்யார். அழகாக, புஷ்பங்களையெல்லாம் மாலை தொடுத்துக் கொடுக்கிற மாதிரி, மணிகளையெல்லாம் கோத்து மாலை கட்டுகிற மாதிரி... தொடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்.

அதற்காக இவ்வளவுதான் - ஆயிரம் நாமம்தான் என்று நினைத்துவிடாதீர்கள்... சஹஸ்ரம் என்பது சர்வநாம ஸாரம்!

பகவானுடைய அத்தனை திருநாமங்களுக்கும் ஸாரமாய் அமைந்திருக்கிறது சஹஸ்ர நாமம்.

சூக்ஷ்மமாய் அமைந்திருக்கிறது. அவனுடைய எளிமையைக் காட்டவே எளிமையாய் அமைந்திருக்கிறது. சின்னதேயானாலும் அவன் பெருமையைக் காட்டக் கூடியது. எவ்வளவு சரளமாய் அமைந்திருக்கிறது! ஒருமுறை மகான்களிடத்திலே போய்க் கேட்டு சரியாக நெட்டுரு பண்ணிவிட்டால் அப்புறம் தூக்கத்தில் கூட சொல்லிவிடலாம்!

ஒருத்தர் தூங்கிக் கொண்டே இருந்தார். தூக்கத்தில் பார்த்தால்கூட வாய் அசைகிறது. சஹஸ்ரநாமம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது! புத்தி வேலை செய்ய வில்லை, மனம் வேலை செய்யவில்லை, ஆனால் உதடு அசைகிறது. சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறது!

அதனால்தான் 'துஞ்சும்போது அழைமின், துயர் வரில் நினைமின்' என்கிறார் ஆழ்வார்.

நாராயணா என்னும் நாமத்தைத் தூக்கத்திலே கூட ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறார். அவசரமாக- தன்வயமின்றிச் சொல்கிறார். இன்னொருத்தர் சங்கேதமாகச் சொல்கிறார்- "மலை மேலே ஒருத்தன் இருப்பானே, அவன்!" என்கிறார். மலை மேலே யார் இருக்கிறார்கள்?... திருவேங்கடமுடையான். "கிருஷ்ணா தடத்திலே இருக்கிறானே, அவன்!" என்கிறார்- "அவனை நேரே யோகானந்த லக்ஷ்மி நரசிம்ஹன், மட்டபல்லி நாதன் பிரணதோஸ்மி நித்யம் என்று சொல்லமாட்டேன்" என்கிறார். இப்படிச் சங்கேதமாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் பகவானையே குறிப்பிடுகிறார்.

அந்த அர்ஜுனன் இருக்கிறானே, அவன் அந்த எம்பெருமானின் தோள்மேல் கை போட்டுக் கொண்டு தோழனாக, பல வார்த்தைகளில் அவன் திருநாமத்தைச் சொன்னான். அவனோடு அர்ஜுனனோடு- தோழமை

கொண்ட மாதிரி பகவான் வேறு யாரோடு கொண்டான்?... அர்ஜுனனுக்கு அவ்வளவு நட்புரிமை! பகவானுடைய திருநாமத்தைச் சுலபமாகச் சொல்லிவிட்டான் அவன். மகான்களெல்லாம் பயந்து கொண்டு சொன்னார்கள். அர்ஜுனனோ பகவானிடத்திலே பூரணமாக ஈடுபட்டு விட்டான். எப்பேர்ப்பட்ட தோழமை அவனுக்கு வாய்த்தது!

வேறு ஒருவர்... அவர் பகவானை நினையாமலே அவன் நாமத்தை மட்டும் சொல்கிறார்... அவர் கதி என்ன ஆகும்? அடுத்த கட்டுரையில் பார்க்கலாம்.

ஒரு தனவான்... கிருஷ்ணா என்கிற ஸ்திரீயைப் பார்க்கப் போகிறார். அவளுக்காக ஒரு புஷ்பம் கொண்டு போகிறார். போகிற வழியிலே அந்தப் பூ ஒரு பள்ளத்திலே விழுந்து விடுகிறது. அதை எடுக்கவே முடியவில்லை. ரொம்ப விரக்தி அடைந்து விடுகிறார் அந்த தனவான். போய் ஒரு குளத்தங்கரையில் உட்கார்ந்து கொள்கிறார்.

அப்படி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கையில் தன்னை யறியாமல் 'கிருஷ்ணார்ப்பண மஸ்து' என்று சொல்கிறார்.

இவர் சொல்வது, அந்த ஸ்திரீ கிருஷ்ணா என்கிற ஸ்திரீயை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு. 'ஹே கிருஷ்ணா! உனக்காகத்தானே அந்தச் செடியை ரொம்பக் கஷ்டப் பட்டு நான் வளர்த்தேன். அந்தப் புஷ்பம் உனக்காகத் தானே மலர்ந்தது. இப்போது போய்விட்டதே!' என்று வருத்தப்பட்டார். வருத்தம் தாளாமல் மயங்கி, அந்தக் குளத்திலேயே விழுந்துவிட்டார். அதனால் மரணம் ஏற்பட்டுப் போயிற்று அவருக்கு! யமபடர்கள் வந்து அவரை இழுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். யமனிடத்திலே கொண்டுபோய் நிறுத்துகிறார்கள்.

யமன் சித்ரகுப்தனைக் கூப்பிட்டான். சித்ரகுப்தனுக்கு எல்லாமே தெரியும். அவன் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வாசித்து, இவர் இன்ன ஊரில் பிறந்தவர், இவர் பிறந்தது முதலாக, கடைசி பர்யந்தம், இவர் பண்ணிய

தெல்லாம் பாபமே! பாபமே! பாபமே! என்று படித்துக் கொண்டேயிருக்கிறான் சித்ர குப்தன்.

உடனே யமன் வந்து சித்ரகுப்தன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டான். பிடித்துக் கொண்டு சித்ரகுப்தனைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்:

“நான் இந்தப் பதவியிலே வந்து உட்கார்ந்த பிற்பாடு எப்படிப்பட்ட வார்த்தை கேட்டிருக்கிறேன் தெரியுமா உன்னிடமிருந்து..., ‘பாபமே பாபமே, புண்ணியமே புண்ணியமே, புண்ணியமே, பாபமே புண்ணியமே’ என்று தான் நீ சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இடையிடையிலே புண்ணியமும் வரும். இப்போது என்னவென்றால் ‘பாபமே பாபமே’ என்று தொடர்ந்து படிக்கிறாயே! இவன் என்ன ஒரு புண்ணியம் கூட பண்ணவில்லையா...? நீ இவன் கணக்கைச் சரியாக எழுதவில்லையா...?” என்று கேட்கிறான் யமன்.

அதற்கு சித்ரகுப்தன் சொல்கிறான்: “நான் தப்பாக எழுதுவேனா சுவாமி...? நான் மட்டுமா இதை எழுதுகிறேன்...? பதினான்கு பேர் சாட்சி சொல்கிறார்களே! எட்டு திக்குகள் சொல்கின்றன. பூமி, கோமாதா அந்த ராத்மா, இத்தனை பேர் போய் சாட்சி சொல்கிறார்கள். ஏகாந்தம் என்பது கிடையவே கிடையாது. பதினான்கு பேர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் - சாட்சி பூதர்கள். அப்படியிருக்கையில் நானாக ஒரு கணக்கு எழுதிவிட முடியுமா...?” என்று கேட்கிறான் யமனைப் பார்த்து.

யமன் அந்தக் கணக்கை கையிலே வாங்கிக் கொண்டுவிட்டான். வாங்கிப் பார்த்தால், இவன் குளத்தில் விழுந்து மாண்டு போனானே - அன்றைக்கு இந்தப் புஷ்பத்தைக் கொடுக்க முடியாமல் அவஸ்தைப் பட்டானே... அன்றைய தினத்தில் அவன் கணக்கிலே

‘புண்ணியமே’ என்று எழுதியிருக்கிறது. பிறகு அதை அடித்துவிட்டுத் திருத்தி, ‘பாபமே’ என்று மாற்றி எழுதியிருக்கிறான் சித்ரகுப்தன்.

அவ்வளவுதான். சித்ரகுப்தன் காதை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டான் யமன்.

“இந்தக் கணக்கிலே உனக்கு ஏன் அடித்தல் திருத்தல் வந்தது? கணக்கு என்றாலே அடித்தல் திருத்தல் இல்லாமல் இருக்க வேண்டாமா? ஒரு விஷயத்தை எழுதிக் கொடுத்தால் வெறுமே அடித்துக் கொண்டிருந்தால் எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. நீ ஒருவரைப் பற்றி எழுதுகையில் அடித்தல் திருத்தல் இல்லாமல் எழுதிக் கொடுத்தால்தான் அவருடைய குணம் தெரியும்...” என்றான்.

மகான்களும் அதைத்தான் கவனிப்பார்கள். ஒரு விஷயம் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி அடித்தல் திருத்தல் இல்லாமல் இருக்கிறதா...? பேச்சும் அப்படியே முன் பின் மாற்றம் இன்றி இருக்கிறதா...? என்றுதான் பார்ப்பார்கள்.

ஆகையினால்தான் யமன் சித்ரகுப்தனைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்; ‘ஏன் அடித்து எழுதினாய்?’ என்று.

“அன்றைக்கு ஒரு நாள் மட்டும் அந்த சுதந்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டேன்” என்கிறான் சித்ரகுப்தன்.

அது கெடுதலாகப் போய்விட்டது. என்றைக்கோ ஒரு நாள் தப்பு பண்ணினால் அதுதான் நிற்கும். அதுதான் எல்லோருக்கும் தெரியவரும். மற்ற நாட்களில், நல்லவராக இருந்துவிட்டால் பிரயோஜனமில்லை. அன்றைக்கு ஒரு நாள் பண்ணுகிற தப்பு பிரசித்தமாகப் போய்விடும். இதுவரைக்கும் பதினான்கு பேர் சாட்சி சொன்ன பிற்பாடே கணக்கு எழுதி வந்தான் அவன். இந்த ஒருமுறை மட்டும் என்ன பண்ணினான்... சாட்சி இல்லாமலே எழுதி விட்டான்! ஏனென்றால், அந்த தனவான் கிருஷ்ணார்ப்பணம் என்று சொன்னா னல்லவா...? அதனால் கிருஷ்ணனுக்கு அர்ப்பணம் என்று தீர்மானம் பண்ணி எழுதி விட்டான். அவர்களை

லோரும் வந்து சொன்ன பிற்பாடு தான் 'பாபமே' என்பது தெரிந்தது.

உடனே யமன் கேட்டான். "கிருஷ்ணார்ப்பணம் என்று சொல்வது தப்பா..? அதைப் பாபமே என்கிறீர்களே!"

"ஆமாம். தப்புதான். அவன் என்ன பண்ணினான் தெரியுமா..? 'கிருஷ்ணா யா: அர்ப்பணம் கிருஷ்ணார்ப்பணம்' என்று பகவானுக்கு அர்ப்பணம் சொல்லவில்லை. கிருஷ்ணா என்றொரு பெண்... அந்தப் பெண்ணுக்கு கிருஷ்ணஸ்ய அர்ப்பணம் என்று சொன்னான். அதனாலே பாபம் தானே..." என்று கேட்டான் சித்ரகுப்தன்.

யமன் சொன்னான். "அப்படி இல்லை... சப்தசுவாரஸ்யம். கிருஷ்ணார்ப்பணம் என்றது இரண்டு பேருக்கும் பொதுவாக இருந்தால் கிருஷ்ண சப்தம் இந்த இடத்திலே பகவானைக் குறிக்குமானதனாலே நீ கணக்கை அப்படித்தான் எழுத வேண்டும்" என்றான்.

கரு என்றால் பூ வாசகம். ணா என்றால் நிவ்ருத்தி வாசகம். பூமியிலிருந்து நம்மை விடுவிப்பவன் என்று அந்த நாமத்துக்குப் பொருள். ண என்பதற்கு ஆனந்தம் என்று ஒரு பொருள். நமக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவன் என்று கிருஷ்ண சப்தத்துக்கு அர்த்தம்.

'இதற்கு நாமாகத் தீர்ப்பு சொல்லக் கூடாது; சப்த ரிஷிகளைக் கேட்க வேண்டும்' என்று சப்த ரிஷிகளை நோக்கி தியானம் பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டான் யமன்.

சப்த ரிஷிகள் வந்தார்கள். அவர்களைக் கேட்டான். அவர்கள் சொல்கிறார்கள்:

"உள்ளூர நினைத்துக் கொண்டு பகவான் நாமாவைச் சொன்னால் பலனுண்டு; இந்த மாதிரி வேறு

விஷயத்தை நினைத்துக் கொண்டு பகவன் நாமாவைச் சொன்னாலும் பலன் உண்டு. ஆகையினாலே, இவன் இப்போது நரக லோகத்தில் சித்ரவதை அனுபவிப்பதற்கு உரியவன் அல்லன். முதலில் இவன் சுவர்க்க லோகத்துக்குப் போய் போகங்களை அனுபவித்த பிற்பாடுதான் நரகத்துக்கு வரவேண்டும்; அதனால் அழைத்துப் போங்கள்” என்று சொல்லி விட்டனர் சப்தரிஷிகள்.

உடனே கட்டெல்லாம் அவிழ்க்கப்படுகிறது. இவனை அந்த நரகம் வழியாக சுவர்க்கத்துக்கு அழைத்துப் போகிறார்கள். அந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்து நடு நடுங்கிப் போய்விட்டான் அவன். அப்படியே நிர்வேதம் ஏற்பட்டுப் போய்விட்டது! அங்கே ஒரு பெரிய குளம் வருகிறது. குளத்திலே ஏகமாக தாமரைகள். பார்த்தான்... அதிலிருந்த புஷ்பங்களையெல்லாம் எடுத்து தலையில் வைத்துக் கொண்டு, “தேவகி நந்தனான கிருஷ்ணனுக்கே அர்ப்பணம்; யசோதாநந்தனான கிருஷ்ணனுக்கே அர்ப்பணம்; கிருஷ்ணார்ப்பணம், கிருஷ்ணார்ப்பணம்” என்று வரிசையாகச் சொல்லி ‘கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா’ என்று அப்படியே உருகிவிட்டான்.

ஒன்றுமேயில்லாத ஒரு ஸ்திரீயை நினைத்துக் கொண்டு சொன்னதற்கே சுவர்க்க பலன் உண்டென்று சொன்னால், இப்போது இவன் உளமுருகிச் சொல்லிக் கொண்டு போகிறானே, இவன் திரும்பி யமலோகம் வந்தால் சினை கொடுப்பதா வேண்டாமா? என்று பெரிதாகச் சந்தேகம் ஏற்பட்டுப் போயிற்று யமதூதர்களுக்கு!

பகவான் நாமா படுத்தும் பாடு அது! சுவாமி தேசிகன் அபீதி சத்வம் என்கிற ஸ்தோத்திரத்திலே சொல்கிறார்.

“எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்கிறவர் களுக்கு நரகத்திலே போய் விழவேண்டிய சம்பவம் ஏது?... யம சர்ச்சை ஏது?” என்று கேட்கிறார்.

எல்லா நரகத்தையும் சொல்லிவிட்டு அதற்குப் பராசர மகரிஷி ஒரு பிராயச்சித்தத்தையும் சொல்கிறார். சர்வ பிராயச்சித்தம்!

‘கிருஷ்ணனுக்கு தாஸன் என்று அவன் திருநாமத்தைச் சொல்ல வல்லவனுக்கு இந்த நரகங்களெல்லாம் ஏது?’ என்று கேட்கிறார். பராசர மஹரிஷி விஷ்ணு புராணத்திலே.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்,

புலன்களைக் காவலில் வைத்து பகவான் நாமாவைச் சொல்ல வல்லவனுக்கு என்ன கிடைக்கும் என்றால், யமன் தலைமேல் காலை வைத்து ஏறிப் போகும் படியான பெருமை ஏற்படும் என்கிறார்!

யாருக்காவது அந்தப் பெருமை ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்றால், உண்டு ஒருவருக்கு.

கல்யாணத்தன்று த்ருவ, அருந்ததி பிரதர்சனம் என்று செய்விப்பார்கள். தம்பதிகள் த்ருவ, அருந்ததி நக்ஷத்திரங்கள் இருக்கிற திக்கை நோக்கி நமஸ்கரித்து, அந்த நக்ஷத்திரங்களைப் பார்க்க வேண்டும்.

ஏன்...?

த்ருவனைப் போன்ற உத்தமமான பிள்ளை இவர் களுக்குப் பிறக்க வேண்டும். அருந்ததி போல் கற்புடை நங்கையாக இந்த மணப்பெண் இருக்க வேண்டும்.

த்ருவன் இருக்கிறானே அவன் த்ருவபதம் ஏறுகிறான். இதுவரை யாரும் அனுபவிக்காத பதம் அது. அதைத்தான் த்ருவன் பகவானிடத்திலே கேட்டான். அந்த உத்தமமான பதம்! வேகமாக விமானத்திலே அழைத்துச்

செல்லப் படுகிறான். அவன் அம்மா சுனீதியும் கூடப் போகிறாள்.

ஆகாசத்தில் பளிச்சென்று தெரிகிற த்ருவ நக்ஷத்திரத் துக்குப் பக்கத்திலேயே இன்னொரு சின்ன நக்ஷத்திரம் தெரியும். த்ருவனை ஈன்றெடுத்த தாயார் சுனீதி அது. இன்றைக்கும் அவள் அங்கே சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்படி ஒரு சத்புத்திரனை ஈன்றெடுத்ததற்காக.

அதனால்தான் கல்யாணத்தன்று த்ருவ நக்ஷத்திர மும் பார்க்க வேண்டும் என்று ஏற்பட்டது.

அந்த த்ருவன் இருக்கிறானே. அவன் பதம் ஏறும் போது, பதம் அவனுக்கு எட்டவில்லை. கொஞ்சம் உயரமாக இருந்தது. அங்கே சுற்றி எல்லா தேவதைகளும் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். யமலோகத்திலிருந்து யமன் கொஞ்சம் தாமதமாக வந்தானாம். அப்படி கொஞ்சம் முன்னே வந்து தலையை நீட்டினான். த்ருவனுக்கு ரொம்ப சௌகரியமாய் இருந்ததாம். ஒரு படிக்கட்டு இருந்தால் சௌகரியமாய் இருக்குமே என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். யமன் வந்து தலையை நீட்டவும், அதைப் படிக்கட்டாக்கி ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டுவிட்டான்!

ஆகையினாலே, யமனையும் அடக்கி ஆளக்கூடிய தன்மை பகவான் நாமாவைச் சொல்கிறவர்களுக்கு இருக்கிறது. 'அப்படிச் சொல்கிறவர்களிடம் போகாதே' என்று யமபடர்களைக் கூப்பிட்டு யமனே சொல்லி விடுகிறான்!

பகவன் நாமாவின் மகிமை எப்படிப் பட்டது என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது. ஒவ்வொரு நாமாவும் ஒரு காமதேனு; ஒரு கலைக் களஞ்சியம். ஒரு நாமாவை அனுபவிக்கவே ஒரு ஆயுட்காலம் போதாது.

தேவதைகளெல்லோரும் பரோக்ஷ ப்ரியர்கள். நம் கண் முன்னே வரமாட்டார்கள். மறைந்திருந்து பலனைக் கொடுக்கக் கூடியவர்கள்.

பகவான், சர்வ தேவதைகளுக்கும் தேவாதி ராஜனாக இருப்பதனாலே, எல்லா தேவதைகளுக்கும் அதி தேவதையாய் இருப்பதனாலே- எல்லாவற்றிலும் அவன் மறைந்தே உறைகிறான்.

உடல்மிசை உயிரென எங்கும் கரந்து, எங்கும் பரந்துள்ளன்- அப்படியானால் என்ன...? எங்கும் பரந்திருப்பவன், எங்கும் மறைந்தும் இருப்பவன். யாராலும் அவனைப் பார்க்க முடியாது என்கிறது நாராயண உபநிஷத்.. ஆழ்வார் சொல்கிறபோது அவனைக் 'கட்கிலி' என்று குறிப்பிடுகிறார். கட்கிலி என்றால் கண்ணுக்கு இலக்காகாதவன், என்று அர்த்தம்.

'கட்கிலி! காணுமாறு அருளாய்' என்று அவனையே வேண்டுகிறார் ஆழ்வார்.

'ஹே பிரபு! உன்னைப் பார்க்கும்படியாய் நீதான் அருள் பண்ணவேண்டும். அல்பமான இந்த நேத்திரத்தினால் உன்னைப் பார்க்க முடியுமா?...' ஆனால் பார்க்க வேண்டும் என்று அவனே அருளினால், அதைத் தடுக்க யாரால் முடியும்? அப்படித் தடுப்பது அவ்வளவு சுலபமா?

‘காணுமாறு அருளாய், காகுத்தா கண்ணனே!’

என்று நம்மாழ்வார் அதனால்தான் பாடுகிறார்.

‘ஹே கிருஷ்ணா! ஒரு தடவை கண்களால் காண நீ வாராயோ! உன் ரூபம் எப்படி? இதெல்லாம் பார்க்க ஆசையாய் இருக்கிறது’ என்கிறார்.

ஆகையால் மறைந்து உறைவது பகவானுடைய தன்மை. - இதுவே விச்வ சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த பிரபஞ்சத்தில் உள்ளதையெல்லாம் பார்த்து, இதை உண்டாக்கிய ஒருவன் இருக்கிறான் என்று நிர்ணயம் பண்ணுகிறோம்.

லோக்யத இதி லோகம்-எல்லோராலும் பார்க்கப் படுவதால் இதற்கு லோகம் என்று பெயர். கண்களால் இதைப் பார்க்கிறோம். பார்த்த மாத்திரத்திலேயே எத்தனையோ விஷயங்கள் தெரிகின்றன.

காஞ்சிபுரத்தில் அழகாய்த் திருச்சின்னம் ஊது வார்கள். ஊதினால் எம்பெருமான் எழுந்தருள்கிறான் என்று அறிகிறோம். திருவீதி புறப்பாடு-அதை உலகத்துக்குத் தெரிவிக்கும்படியான அடையாளமாகத் திருச்சின்னம் ஊதப்படுகிறது.

தேவாதிராஜன் சன்னதியிலே ஊதுகிற ஓசை, தூப்புல் என்கிற ஷேத்திரத்தில், சுவாமிதேசிகனுடைய திருச்செவியிலே வந்து விழுகிறது. அதைக்கேட்டு எல்லோரும் சேவிக்கப் புறப்படுகிறார்கள். அவர்கள் சேவிக்கத் தகுந்தவனாய் அங்கே வருவது யார்? ஈருலகைப் படைத்தவன்!

ஈருலகு என்பதற்கு ஈர்க்கும் உலகு என்றொரு பொருள். ஈர்க்கும் சக்தி இருப்பதால் அப்பொருள் என்கிறார் சுவாமிதேசிகன். எதை ஈர்க்கும் சக்தி...?

வஸ்துக்களை ஈர்க்கும் சக்தி என்பது அல்ல; இந்த உலகு நமது அந்தகரணத்தையே இழுக்கிறது. மனத்தை அடியோடு இழுக்கிறது. ஆகையினால்தான் இதெல்லாம் சாசுவதம், நாமும் சாசுவதம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மொக்குள் (நீர்க்குமிழி) உலகத்திலே உட்கார்ந்திருக்கிற நாமெல்லாம் சாசுவதமா...?

ஸ்மர நித்யம் அநித்யதாம்;

நித்யதாம் அநித்யம் ஸ்மர!

இது எதுவும் சாசுவதம் இல்லை என்பதைத்தான் நாம் நித்யம் ஸ்மரிக்க வேண்டும். இதையே சாசுவதம்

என்று ஒருவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், துர்க்குணங்களெல்லாம் அவனிடத்திலே சேர்ந்து, அடியோடு படுகுழியில் தள்ளும்.

ஆகையினாலே, விவேகமுடையவனாக இருக்க வேண்டும்.

பிரும்ம சூத்ர பாஷ்யத்தின் மந்திர சுலோகத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது-இதெல்லாம் ஒரு விளையாட்டு பகவானுக்கு என்று சொல்லிவிட்டார் ஆசார்யர்.

ஆகையால், அனைத்துக்கும் காரணமான பரபரும்ஹத்தை நாம் உணர வேண்டும்.

நம் வாழ்நாளிலே காரண விசாரம் என்பது பண்ணியாக வேண்டும். காரணம் எது எது என்று ஆராய வேண்டும். அந்த ஆராய்தலாகிற பெரிய காரியத்தையே பகவான் நம்மிடத்தில் எதிர்பார்க்கிறான்.

பூர்வ மீமாம்ஸா சாஸ்திரம், உத்தர மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் என்று இரண்டு- பூர்வ மீமாம்ஸை என்பது ஜைமினி என்கிற மஹரிஷியால் இயற்றப்பட்ட சூத்திரங்கள். கர்ம மீமாம்ஸை என்றே இதற்குப் பெயர். வேதத்தில் பூர்வ பாகத்தில் சொல்லப்பட்ட அத்தனையையும் விசேஷமாக ஜைமினி மஹரிஷி விளக்கிக் காட்டுகிறார். அதன் பிறகு பிரும்ம மீமாம்ஸை... அந்த உயர்ந்ததான உபநிஷத் அர்த்தங்களை வியாஸ பகவான் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

வியாஸருடைய அவதாரமே அனுப்பிரவேச அவதாரம்தான்.

ராமனுடைய அவதாரம் சாக்ஷாத் அவதாரம். கிருஷ்ணனுடைய அவதாரம், விஷ்ணுவினுடைய சாக்ஷாத் அவதாரம். நரசிம்ஹாவதாரம் என்பதும் விஷ்ணுவினுடைய சாக்ஷாத் அவதாரம்.

வியாஸாவதாரம் என்பது அனுப்பிரவேசவதாரம் என்று பெயர். வேதங்களை விவரித்ததனாலே அவருக்கு வியாஸர் என்று பெயர் வந்தது. பராசர மஹரிஷி யினுடைய திருக்குமாரர் அவர்- விஷ்ணு புராணத்திலே பராசரர் தன் பிள்ளையினுடைய பெருமையைத்தானே சொல்கிறார்:

“மைத்ரேயா! என் பிள்ளை வியாஸரைப் பற்றி நீ சாமானியமாக நினைக்காதே! விஷ்ணுவினுடைய அவதாரம் அவன். இல்லையென்றால் மகாபாரதம் என்கிற அவ்வளவு பெரிய கிரந்தத்தை இயற்றியிருக்க முடியுமா?” என்கிறார். “ஆகையினாலே, அவரை நாராயணன் என்று நீ உணர்வாயாக” என்கிறார்.

ஆகையினாலே, அந்த எம்பெருமான் நாராயணனின் அம்சம் வியாசரிடத்திலே நிறைய இருப்பதனாலே அவரை அனுப்பிரவேச அவதாரம் என்றது.

வியாஸர் இயற்றியதும், உயர்ந்த ரீதியிலே பகவானுடைய பெருமைகளையெல்லாம் விளக்கிக் காட்டும் படியானதுமான வேத, இதிகாச, புராணங்கள் இத்தனையும் - ‘காரணமான பரப்ரும்மத்தை உணர வேண்டும், உணர வேண்டும்’ என்றே நமக்கு உபதேசிக்கின்றன.

வியாஸ மஹரிஷி, முதல் சுலோகத்திலேயே என்ன சொல்கிறார்...?

‘பிரும்ம விசாரம் பண்ண வேண்டும்.

அவனைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அவனைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற இச்சை பிறக்க வேண்டும்...’ என்கிறார்.

ஆனால் பகவானைக் குறித்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை நமக்குள் தன்னடைவே வருகிறதா? இல்லையே!

அது எப்போது வரும்...? மீதியெல்லாம் நமக்குக் கிடைக்காதபோது வரும்!

போக-போக்யங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்... கஷ்டத்தையே அனுபவித்து அவஸ்தைப்படுகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள், அப்போது கொஞ்சம் அவரை அதிகமாக நினைக்கத் தோன்றும். 'என்ன பண்ணலாம்..? அவரைப் போய்க் கேட்கலாமா? இவரைப் போய்க் கேட்கலாமா...? எதைப் பண்ணினால் கஷ்டம் தீரும்...?' என்று பரப்ருமத்தினுடைய விசாரம் நமக்கு பயபக்தியோடு வந்து விடுகிறது.

அப்படியானால், கஷ்டம் என்பது நமக்கு வேண்டுமா? வேண்டாமா...?

கட்டாயம் வேண்டும்!

ரோகம் என்பது வேண்டுமா வேண்டாமா..? கட்டாயம் வேண்டும்.

ரோகம் இல்லாத வாழ்வுதானே நல்லது என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது...? எனக் கேட்கலாம்.

இதற்கொரு பதில் இருக்கிறது.

நாராயண பட்டாத்திரி விசேஷமாக நாராயணீயம் எழுதினார். எழுதிவிட்டு அவர் குருவாயூரப்பனுக்கு வந்தனம் பண்ணவில்லை! தமக்கு வந்த ரோகத்துக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினார்!

'இந்த ரோகமே வரவில்லையென்றால், நாராயணீயம் என்கிற கிரந்தம் வந்திருக்குமா? குருவாயூரப்பனிடத்திலே ஈடுபட்டிருக்க முடியுமா?' என்கிறார் அவர்.

அப்படி நமக்கு பகவான் சிஷிக்கிறான். சிஷையினாலே நல்லதை உண்டு பண்ணுகிறான்.

கஷ்டம், ரோகம், சிரமம், மனத்திலே பலவிதமான வியாகூலங்கள்-இதெல்லாம் பகவான் நமக்குக் கொடுத்த பெருமை என்று யார் நினைக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு விசேஷமாக அனுக்கிரஹம் பண்ணுகிறான். அதனாலே வியாகூலம் வரும்போது பகவானை தியானம் பண்ணவேண்டும்.

ஒருவர் மிகவும் சிரமப்படுகிறார் என்றால், பகவான் நாமத்தைச் சொல்ல வேண்டும். 'சிரமப்படுகிறேன்', 'சிரமப்படுகிறேன்!' என்று வெறுமே சிரமத்தையே சொல்லக் கூடாது. அப்படிச் சொன்னால் பிரயோஜனமில்லை என்று சொல்லிவிட்டது சாஸ்திரம்.

இதை யார் சொல்கிறார்கள்...? அடியேன் சொல்லவில்லை. விதுரர் சொல்கிறார். ஒரே ராத்திரியில் மகா பாரதத்திலே ஐநூறு சுலோகங்களைப் பாடுகிறார். விதுர நீதியென்றே பெயர் அதற்கு.

விதுரர் இதராளுடைய மனம் புண்படாமல் பேசக் கூடியவர். அப்படிப்பட்டவர் கூட கொஞ்சம் 'சுருக்' கென்று சொல்கிறார். மனத்திலே தைக்கும்படியாகச் சொல்கிறார்.

இரண்டு பேரைப் பிடித்து தரதரவென்று இழுத்துக் கொண்டு வரவேண்டும் என்கிறார் விதுரர்.

இழுத்துக் கொண்டு வந்து என்ன பண்ண வேண்டும்...? இரண்டு பேருக்கும் கழுத்திலே பெரிய பாறாங்கல்லைக் கட்ட வேண்டும். சிறிய கல்லாகக் கட்டினால் பிரயோஜனமில்லை. பெரிய கல்! அதைக் கொண்டு வந்து கட்டி, சமுத்திரத்துக்கு அந்த இரண்டு பேரையும் இழுத்துக் கொண்டுபோய், அப்படியே இறக்கி விட வேண்டும். மறுபடியும் எழுந்து வராத வண்ணம் உள்ளே தள்ளி அமுக்கிவிட வேண்டும்.

பெரும் பொருள் படைத்தவர்கள் இருக்கிறார்களே... அவர்கள் தானம் பண்ணாமலிருந்தால், அந்த திரவியத்தை ஏழை எளியவர்கள் பயனடையக் கொடுக்காமலிருந்தால், அப்படிப்பட்டவர்களையும்...

தாரித்ரியத்தில் அடிபட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன் பகவான் நாமாவைச் சொல்லாமலிருந்தால் அவனையும் பிடித்துத்தான் இப்படித் தண்டிக்க வேண்டும் என்கிறார் விதுரர்.

இவ்வாறு விதுரரே சொல்கிறார் என்றால், அது எவ்வளவு கொடியதான விஷயம்!

தாரித்ரியம், சிரமம், கஷ்டம், ரோகம், எல்லாவற்றையும் பகவான் எதற்காகக் கொடுக்கிறான் என்றால், அவனை நினைப்பதற்காகத்தான்!

இத்தனை நாட்களாக நினைத்தோமா இல்லையா? என்பதும் அவனுக்கே தெரியும். நமக்கு வேண்டுமானால் தெரியாமல் இருக்கலாம்! ஆனால் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்!

நம்மைக் காட்டிலும் ரொம்ப முயற்சி பண்ணுகிறான் பகவான். 'இன்னும் இரண்டு வருஷம் தானே இவன் இருக்கப் போகிறான்; இப்படி வீணாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறானே...?' என்று ஒரு பெரிய ரோகத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து விடுவான். வீட்டை விட்டு அவன் எழுந்து போக முடியாதபடி பண்ணிவிடுவான்.

இத்தனை நாளாக வீணான காரியத்தில் போய்க் கொண்டிருந்த அந்த நபரை, அந்த இரண்டு வருஷமும் வீட்டிலேயே உட்கார வைத்து, ராமாயணம், பாகவதம் எல்லாவற்றையும் படிக்க வைத்துவிடுவான்!

பகவான் பண்ணுகிற உபகாரம் இது!

ஆகையால், ரோகம் வந்தால் கஷ்டப் படலாமோ...? பகவான் நம்மை சிஷிப்பதற்காகவே, நம்மைச் சோதிப்பதற்காகவே செய்கிறான்.

பாத்திரம் கறுப்பாக இருந்தால், அழுக்காக இருந்தால், சுத்தம் பண்ணுகிறோம். திருப்பித் திருப்பிச் சுத்தம் பண்ணுகிறோம்.

கொள்ளிடக்-காவிரிக் கரையிலே பாத்திரம் சுத்தம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

வெளியிலே எல்லோரும் நன்றாகச் சுத்தம் பண்ணி விடுவார்கள். பார்ப்பதற்குப் பளபளவென்று இருக்கும். உள்ளுக்குள்ளே கையை விட்டால் கொழுகொழுவென்று இருக்கும்!

உள்ளும் புறமும் ஒரேமாதிரி சுத்தமாயிருக்கும் ஸ்ரீரங்கத்திலே! அந்தக் காவேரியில் இருக்கிற மண்ணை உள்ளே போட்டோமானால் உள்ளே இருக்கிற அழுக்கெல்லாம் வெளியே வந்துவிடும். நன்றாகப் பளிச்சென்று ஆகிவிடும்.

அந்தப் பாத்திரம் எப்படி சுத்தமாகிறதோ, அந்த மாதிரி நாமும் உள்ளும் புறமும் சுத்தமாயிருக்க வேண்டும். வெளியே மட்டும் சுத்தமாயிருந்துவிட்டு உள்ளே அழுக்காய், துர்வாசனை நிறைந்திருந்தால் பலனுண்டா?

பரமாத்மாதான் உள்ளுக்குள்ளேயும் சுத்தம் பண்ணுகிறான் நம்மை!

ஆகையினால் நாம் பரமாத்மாவை நன்றாக ஆராய வேண்டும்.

ஆராய வேண்டுமானால் அவனிடத்திலே புத்தி போகவேண்டும்.

புத்தி போக வேண்டுமானால் நிறைய கஷ்டங்கள் வேண்டும்! அவை வந்தால்தான் அவனிடத்திலே போவோம்!

பகவான் நம்மை சிஷிப்பதற்காக ரோகத்தைக் கொடுக்கிறான் என்றேன். அப்படி சிஷிக்கப்படுகிற காலத்திலே அவனை நினைத்து ஆராய்கிறோம். யாராவது சொல்லுவார்கள் நம்மிடம் கஷ்டம் வந்த காலத்தில்- “ஒரு நாற்பத்தெட்டு நாள் சஹஸ்ரநாமம் பாராயணம் பண்ணுங்கள்! உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற கஷ்டம் போய் விடும்...”

அப்போதுதான் நமக்கும் அவ்வாறு பாராயணம் பண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஒருத்தர் இவ்வாறு நாற்பத்தெட்டு நாட்கள் பாராயணம் பண்ணிவிட்டார் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.. கஷ்டம் தீர்ந்த பிறகும் தொடர்ந்து விடாமல் பண்ண வேண்டும் என்று தோன்றும் அவருக்கு.

நாற்பத்தெட்டு நாள் பாராயணம் பண்ணி ஒன்று நடந்தால், உடனே, நினைத்தது நடந்துவிட்டது என்று பூரணமாக பகவானிடத்திலே பற்று ஏற்படுகிறது. நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ‘நாற்பத்தெட்டு நாள் என்ன... ஜீவிக்கிற வரையில் பண்ணலாமே’ என்று தோன்றுகிறது.

பகவான்தான் நம்மைத் திருத்த வேண்டும். நம்முடைய புத்தியிலே பிரவேசித்து, அவனை நினைக்கும் படி செய்ய வேண்டும்.

ம னு ஸ்
ம் ரு தி யி லே
அ ழ க ர ன
சு லோ க ம்
ஒன்று உண்டு.
அது சொல்
கிறது:

எவனை
ப க வ ன்
ர சூ ளி க் க
வே ண் டு ம்
என்று நினைக்
கி ற ா னோ
அவனுடைய
பு த் தி யி லே
அவன் பிரவே
சிப்பான்.

ப ச க்
களை ஒட்டி,
நீ ர ா ட் டி ,
ஆ க ர ம்
பே ர ா ட் டு

ரசூலிக்கக் கூடியவரைப் போல பகவான் செயல்படுவ
தில்லை. பசு மந்தையிலிருந்து வெளியிலே போனால்
கையிலே ஒரு கொம்பை வைத்துக் கொண்டு 'ஹாய்!
ஹாய்!' என்று ஒட்டித் திருப்பி அழைப்பார் பசுக்களை
மேய்ப்பவர்.

ஆனால் பகவான், ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பது
போல் நம்மை மேய்ப்பதில்லை. பகவான் நம்முடைய
புத்தியிலே பிரவேசிக்கிறான். பிரவேசித்து, 'இதைப்

பண்ணு, இப்படிச் செயல்படு' என்று கற்றுத் தருகிறான். அவன் மட்டும் அதைச் செய்யவில்லையானால் நம்மால் சரியாகச் செயல்பட முடியுமா...? ஆதலால்தான் 'அவனை நினைப்பதற்கும் அவன் அருள் வேண்டும்' என்றது.

கர்ம மீமாம்ஸை, பிறும்ம மீமாம்ஸை என இரண்டு சாஸ்திரங்கள்.

கர்ம காண்டம்-பிறும்ம காண்டம் என வேதத்தில் இரு பிரிவுகள் சொல்வார்கள்.

கர்ம காண்டம் என்பது கர்மாவைச் சொல்லக் கூடியது. அந்த கர்மாவினால் ஆரதிக்கப்படக் கூடியவன் பரமாத்மா - சர்வ தர்ம சமாராஜ்யன்.

கர்மாவைத் தெரிந்து கொள்ள உதவுவது கர்ம காண்டம்-எந்தெந்த யக்ஞங்கள் எப்படியெப்படியிப் பண்ண வேண்டும்; எந்த ருதுவில் எந்த யக்ஞம் பண்ண வேண்டும் என்கிற சாஸ்திரம்; -இதெல்லாம் விளக்கப் படுகிறது.

ஒவ்வொரு ருதுவில் ஒவ்வொரு யக்ஞம் பண்ண வேண்டும். அகாலத்தில் பண்ணினால் பயனில்லை. அதனால்தான் 'மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்' என்று ஆண்டாள் ஆரம்பிக்கிறபோதே காலத்தைக் கொண்டாடுகிறாள்.

'காலம் செய்வதை நல்லவர்கள்கூடச் செய்ய மாட்டார்கள்' என்பது லௌகீக வசனம். நல்ல காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்படுகிற காரியங்கள் நல்ல பலனைத் தரும். ஆகையினால்தான் அந்தந்தக் காலத்தில் அதையதைச் செய்து பூரண பலனை அனுபவிக்கும்படி சொல்கிறது கர்ம காண்டம்.

கர்ம காண்டம் சொல்கிறது- ஒருத்தர் நூறு
அசுவமேத யாகங்கள் பண்ணினால் இந்திர பதவி
கிடைக்கும் என்று.

இங்கே இருக்கிறவருக்கு அங்கே பதவி கிடைக்கிறது. அதற்காக சிரமப்பட்டு, சிரமப்பட்டு, சிரமப்பட்டு ஒருத்தர் அந்த யக்ஞத்தைப் பண்ணினார். பண்ணி, இந்திர பதவியிலே போய் உட்கார்ந்து விட்டார்.

உட்கார்ந்தால், அவருக்கு நன்றாகவே தெரிகிறது-
நூறு அசுவமேத யக்ஞங்கள் பண்ணிய பலன் எத்தனை
நாள் இருக்கும் என்பது நன்றாகவே தெரிகிறது! அதனால்,
அந்த சிம்ஹாஸனத்திலே உட்கார்ந்திருக்கிறாரேயொழிய
திருப்தி இல்லை. இதோ இந்தக் காலம் முடியப் போகிறதே
என்கிற பயம் அவருக்கு வருகிறது!

கீதையில் பகவான் ரொம்ப அழகாகச் சொல்கிறான்- ப்ரும்மாவிலிருந்து சின்ன கிருமிகள் வரை- அனைத்துமே 'புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம்; புனரபி ஜனனி! ஜடரே சயனம்' என்கிற ரீதியிலே சம்ஸார ஜலதியிலே பிறந்து மாயையில் உழன்று அவஸ்தைப் பட்டாக வேண்டும்.

சுவாமிதேசிகள் இதையே ஒரு தமிழ்ப் பாசரத்திலே சொல்கிறார்:

நீள வந்து இன்று விதிவகையால் நினைவு ஒன்றிய
நான்...

நீ.....ள என்று இழுத்துச் சொல்கிற போதே தீர்க்கம் தெரிகிறது பாருங்கள். அவ்வளவு 'நீ.....ள' என்றால் எத்தனையோ ஜன்மாக்கள் என்று அர்த்தம்!

ஒரு ஜன்மாவா? இரண்டு ஜன்மாவா? கணக்கற்ற ஜன்மாக்களின் கெட்ட வாசனை நம்மிடத்திலே இருக்கிறது.

சுவர்க்க பதவியிலிருப்பவர் மறுபடியும் இந்த ஜன்மாக்களையெல்லாம் அடைந்து, மறுபடியும் சுவர்க்க பதவி அடைந்து, மறுபடியும் பூலோகம் அடைந்து, மறுபடியும் சுவர்க்கம் அடைந்து, மறுபடியும் இந்திர பதவி அடைந்து, மறுபடியும் வருண பதவி அடைந்து, மறுபடியும் குபேர பதவி அடைந்து..... இப்படியெல்லாம் அடைந்து அடைந்து மீண்டும் பூமியிலே வந்து பிறக்கிறார்.

நாம் கிணற்றை வெட்டி, அதற்கு ராட்டினம் போட்டு, தாம்புக் கயிறு போட்டு, குடத்தைக் கட்டி ஜலத்தை மொண்டுகொள்கிறோம். குடம் கீழே போய்விட்டு மேலே வருகிறது.

அதே மாதிரி, இந்தக் குடம் கதையாக நாமும் கீழே வருவதும் மறுபடியும் மேலே போவதும் நடந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

நாரத பக்தி சூத்திரத்தில் 'பந்து அடிப்பது போல்' என்று பிறவிகளுக்கு உவமை சொல்கிறார். குழந்தைகள் பந்து அடித்தால் அது கீழும் மேலும் போகிற மாதிரி, நாம் எத்தனை தடவை போய்ப் போய் வருகிறோம்!

யக்ஞத்தைப் பண்ணிப் பண்ணி, இந்த மாதிரி பதவி களையெல்லாம் அடைந்து அடைந்து திரும்பவும் பூலோகத்திலே பிறந்து பிறந்து வெறுப்பு ஏற்பட்டுப் போகிறது. அந்த வெறுப்பு, 'இனிமேல் அதன் கிட்டே போகக் கூடாது' என்று கர்மகாண்டத்தின் பேரில் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அதைக் காட்டிலும் மேம்பட்டது சாகசவதமானது, நித்யமானது எதுவோ அதிலே புத்தி போகிறது. அதை ஆராய வேண்டும் என்கிற புத்தி நமக்கு ஏற்படுகிறது.

அந்த கட்டத்திலேதான் கர்ம காண்டமெல்லாம் பிரயோஜனமில்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு,

பிரும்மத்தைக் குறித்து விசாரம் பண்ண எழுகிறான் ஒருவன்.

காரணமாகிற பிரும்மத்தைக் குறித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற உயர்ந்த நிலையை அடை கிறேன்.

அப்புறம்தான், இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, லயம் - இதெல்லாம் எதனிடத்திலிருந்து வரு கிறதோ... அதைக் குறித்து விசாரம் ஆரம்பிக்கிறது.

தைரீய உபநிஷத்தில் வருணனானவர் ப்ருகு மஹரிஷிக்கு உபதேசம் பண்ணுகிறார்.

“எதனிடத்திலிருந்து இதெல்லாம் உண்டாயிற்றோ, எதனிடத்தில் லயப்படுகிறதோ எதனால் ரக்ஷிக்கப்படு கிறதோ, அதுதான் இதற்குக் காரணம். அதை நீ தெரிந்து கொள். அதைத் தெரிந்து கொள்வது அவ்வளவு சுலபமா...? தபஸ் பண்ணித் தெரிந்துகொள்...” என்று கற்றுத் தருகிறார்.

அதன் பிற்பாடு தபஸ் பண்ணித் தெரிந்து கொண்டது என்ன...?

விஷ்ணுவாகிற எம்பெருமானே காரணமாகிற பரபிரும்மம்.

விச்வம் என்பதால் காரியத்தைக் காட்டி, விஷ்ணு என்பதால் காரணத்தைக் காட்டிவிட்டது சஹஸ்ரநாமம். உபநிஷத் அர்த்தம் முழுவதும் இப்படி சஹஸ்ரநாம ஆரம்பத்திலேயே வந்துவிடுகிறது.

ஞானிகளுக்குள்ளே சர்வசிரேஷ்டர் பீஷ்மாச்சார் யார். அவரைப் போன்ற ஞானம் யாருக்கு வரும்...? அப்படிப்பட்ட பீஷ்மர், பகவான் வாசுதேவனுக்கு எதிரிலேயே காரியமாகிற உலகை உணர்; அதற்குக் காரண மாகிற பிரும்மம் விஷ்ணு என்று எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

அவன்தான் பெரியவன் என்பதை எதைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்வதாம்...? நான் சொல்கிற வாக்கை வைத்தே நிர்ணயம் பண்ண வேண்டாம். நீயே தெரிந்து கொள்-ஆராய்ந்து தெளி-என்கிறது வேதம்!

சீர்காழியில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுக்குத் தாடாளன் என்று பெயர். உலகளந்த திருவடியான்-

‘ஒங்கி உலகளந்த உத்தமன்’ என்றாள் ஆண்டாள்.

அப்படி உலகளந்த சேவடியுடன் வளர்ந்து நிற்கிறான் எம்பெருமான் திரிவிக்கிரமனாக.

விஷ்ணு என்றால் வாமனன் என்றும் பொருள்-வாமனன் என்றால் அழகானவன் என்று அர்த்தம். அந்த யக்ஞோபவீதமும், அந்தக் கமண்டலமும், தண்டமும் அந்தச் சின்னக் குறள் உருவாய், பிரும்மசாரியாய் அவன் வருகிறான். அவன் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம்.

‘நாம் காண ஒரு நாள் வரமாட்டானோ!’ என்று ஏங்கவைக்கும் அழகு.

அப்படி பிரும்ம தேஜஸ் சொட்ட அவன் பலி சக்கரவர்த்தியின் அசுவமேத யக்ஞம் நடக்கிற நர்மதா நதி தீரத்திலே போய் நிற்கிறான்.

தானே நடந்து சென்று, அங்கே பலி சக்ரவர்த்தியிடம் மூன்றடி மண் யாசித்து உலகத்தையெல்லாம் அடைந்தான். பூலோகம், மேலோகம் எல்லாவற்றையும் அளந்துவிட்டு, ‘இன்னொரு அடியை எங்கே வைக்க...?’ என்று அவன் கேட்க, பலி சக்கரவர்த்தி சிரஸைக் காட்டினான்! அந்த சிரஸிலே தன் திருவடியை வைத்து, அவனைக் கீழ் லோகத்துக்கு அனுப்பினான் பகவான்.

இந்த அவதாரத்தை 'உத்தமன்' என்று கொண்டாடு
கிறாளே ஆண்டாள். ஏன்....?

மீதி அவதாரங்களிலெல்லாம் சித்திரவதை!
ஹிம்ஸை, கொல்வது எல்லாம் உண்டு.

வாமனாவதாரத்தில் யாரையும் கொல்லவில்லை.
எல்லோரையும் உய்வித்தான்.

அந்த விந்தையைக் கண்டு ஜாம்பவான் பிரதக்ஷணம் பண்ணி வந்து பறை அடிக்கிறார். உலகத்தை அளந்த எம்பெருமானைக் கொண்டாடுகிறார்.

ராமாவதார காலத்திலே இருந்தவர் ஜாம்பவான் - கரடி அவர்! அதே மாதிரி கிருஷ்ணாவதார காலத்திலே ஸ்யமந்தக மணிக்காக பகவானுடன் சண்டை போட்டவர்! அப்புறம் ஜாம்பவதி என்கிற அவர் பெண்ணை கிருஷ்ணனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்தார்.

வாமனாவதாரத்திலேயும் பூரணமாய் இருந்திருக்கிறார் ஜாம்பவான். வாமனாவதாரம், ராமாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம் எல்லாவற்றிலும் இருந்திருக்கிறார்.

யாரேனும் கிருஹத்தில் வயதானவர்கள் இருந்தால் ஜாம்பவானாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்லுவதுண்டு. எத்தனையோ காலமாய் இருப்பவர்; அவருக்குத் தெரியாத விஷயமே கிடையாது என்று அர்த்தம். அப்படிப்பட்ட ஜாம்பவான் பறையடித்து வலம் வந்து கொண்டிருக்கிற அவதாரம் வாமனாவதாரம்!

சீர்காழியிலே உலகளந்த பெருமாளாக பகவான் நிற்கிறான் என்றேன். அங்கே அவன் சன்னதிக்குப் போனால், ஒரு விரலைக் காண்பித்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருப்பான் !

அவனைப் பார்த்தவுடனே என்ன தோன்றும் நமக்கு...?

அன்றைய தினம் மகாபலி சக்ரவர்த்தியைப் பார்த்து இன்னொரு அடி நிலம் எங்கே என்று கேட்டான். பதிலுக்கு மகாபலி தலையை நீட்டி விட்டான். பகவானும் அவன் தலையில் கால் வைத்து அவனைக் கீழே பாதாள உலகத்துக்குத் தள்ளி விட்டான்.

அப்படியானால், நீட்டிய விரலை மடக்க வேண்டியதுதானே ! எதற்காக அதை உயர்த்தியபடி இருக்க வேண்டும்? - இப்படியொரு சந்தேகம் நமக்கு வரும். இவனுடைய இஷ்ட பூர்த்தி சித்தித்து விட்டதே; இன்னமும் ஏன் விரலை மடக்காமல் இருக்கிறான் என்று தோன்றும்.

ஆனால் இப்போது அவன் விரலை உயர்த்திப் பிடித்து நிற்பது பலி சக்ரவர்த்திக்காக அல்ல; நம்மை நோக்கி!

ஆளவந்தார் சொல்கிறார் ஒரு சுலோகத்திலே -

‘சாதக பக்ஷி மாதிரி ஒரே உணர்வு; ஒரே எண்ணம் நமக்கு இருக்க வேண்டும்’ என்று.

அதையே பிரம்ம சூத்திரம் ஒரு சுலோகத்தில் சொல்கிறது:

நமக்குப் பரப்ரம்ம அறிவு ஏற்பட்ட பிற்பாடு, இந்த சரீரம் கீழே விழுகிற வரையில் அவனை நினைத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். பூரணமாக இந்த சரீரம் கீழே விழுகிற வரையில் அவனைத் தியானம் பண்ண வேண்டும்.

அந்த மாதிரி, ஒரே சிந்தனையாய் இருப்பவனுக்கு உவமை சொல்லக்கூடியதாய் ஒரு பறவை-சாதக பக்ஷி-பிரம்ம சூத்திரத்திலே இருக்கிறது. அந்த சூத்திரத்தின் அர்த்தத்தை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அனுஷ்டானத்தினால் அப்படி அந்த சாதக பக்ஷி மாதிரி ஆக முடியுமோ என்றால் சொல்வதற்கில்லை. யாரோ ஒருசில மகான்களுக்கு முடியலாம். ஆனால், பக்ஷிக்கு - சாதகப் பறவைக்கு - இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கிறது இந்தக் குணம். அது ஆகாசத்தைப் பார்த்து எப்போ மழை வரும் எப்போ மழை வரும் என்று ஏங்குகிறது. ஏனென்றால், கண்ட தீர்த்தத்தை அது குடிக்காது. மனிதனுக்கு இல்லாத நல்ல குணமெல்லாம் பிராணிகளுக்கு இருக்கிறது பாருங்கள். மழை நீருக்காக அது காத்துக் கிடக்கிறது. மனிதன்தான் துராசாரனாக எங்கு வேண்டுமானாலும் சாப்பிடுகிறான்.

அந்த சாதக பக்ஷி இருக்கிறதே, அது ஆகாசத்தில் இருக்கிற நீர்த்துளியைத்தான் பருகுமெயொழிய பூமியிலே இருக்கிற தீர்த்தத்தைத் தொடவே தொடாது!

அதற்காகவே வருண பகவான் மழையைப் பொழிவிப்பான். 'ஐயோ, இது எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதே... தியானம் பண்ணுகிறதே' என்று பொழிவிப்பான்!

அப்படிப்பட்ட ரீதியில், சாதக பக்ஷி போல அவனையே நினைக்கக்கூடிய உணர்வு நமக்கு ஏற்பட வேண்டும். 'அந்த பகவான் எல்லா விதமான பந்துவாக எனக்கு எப்போது ஆவான். சதா சதா சதா அவன் திருவடித் தாமரைகளை எப்போது நான் என் சிரஸிலே வைத்துக் கொள்வேன்? அந்த பகவான், பரமாத்மா, அதிசீதளையாக எப்போது என்னைப் பார்த்து, கைதட்டி அருகே கூப்பிட்டு மடியிலே எப்போது உட்கார வைத்துக் கொண்டு, என்னை உச்சி முகர்ந்து குசல ப்ரச்னம் பண்ணுவான்? இதெல்லாம் எப்போது நடக்கப் போகிறது? எப்போது நடக்கப் போகிறது? எப்போது நடக்கப் போகிறது? எப்போது இது கிடைக்கும்?' என்று விசாரம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். அதை நினைத்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

பகவான் திருவடியிலே சங்க ரேகை, சக்கர ரேகை, கதரேகை, அங்குசரேகை - இப்படிப்பட்ட ரேகைகளெல்லாம் இருக்கிறதாம்.

அதை அனுபவிக்க வேண்டாமா!

அதற்காகவே அவனைப் பார்த்து பக்தனாகிறவன் கேட்கிறான்:

'ஹே திரிவிக்கிரமா! மறுபடியும் ஒரு தடவை உன் திருவடியை என் சிரஸிலே வையேன்! எப்பொழுது நீ வைப்பாய்...?'

உடனே பகவான் அவனைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்-

“ஆமாம்! நீ உலகளந்தபோது காடு - மேடு எல்லாவற்றையும் அளந்தாயே...!”

மேடு - பள்ளம் வித்தியாசமில்லாமல் கரடான முரடான பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் பகவான் அளந்தான். அவன் பாதம் படாத இடம் என்று ஒன்று உண்டா!

அப்பேர்ப்பட்ட பகவான் பாதம் பட்ட போது,

“நான் கல்லாக இருந்தேனா? மண்ணாக இருந்தேனா? முள்ளாக இருந்தேனா...? எதுவாக இருந்தேனோ! அந்த பாதத்தினுடைய ருசி தெரியாத ஒரு அசித்தபதார்த்தமாக நான் இருந்திருக்கக் கூடும். இப்போது அந்த பாதத்தினுடைய ருசி கண்டேன். ஆசார்யர்கள் அனுக்கிரஹத்தினாலே அது என்னது என்று தெரிந்து போயிற்று எனக்கு. அதனால், அதை நான் உணர்ந்திருக்கிற நிலையிலே திரும்பவும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக மறுபடியும் ஒரு தடவை சிரஸிலே வை” என்று பிரார்த்தித்தான்.

இப்படியாக, எல்லாவற்றையும் அளந்த பகவான் இது மொத்தமும் தன்னுடையது என்று காட்டினான். அதனால்தான் திரிவிக்கிரமனை வேதம் வெறுமே சொல்லி சொல்லிக் கொண்டாடுகிறது.

உபநிஷத்தில் முதல் சாந்தி பாடம் வருகிறது பாருங்கள்...

‘ஷண்ணோ மித்ர சம்வருண:’ என்று ஆரம்பித்துச் சொல்கிறதே. அதிலே ஆரம்பத்தில் ‘அரியமா’ என்றொரு தேவதையைச் சொல்கிறது. ‘அவன் மங்களத்தைக் கொடுக்கட்டும்’ என்று சொல்கிறது. சொல்லிக் கொண்டே வருகிறபோது, விஷ்ணுவைக் குறிப்பிடும்போது மட்டும்

ஓர் அடைமொழி இட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. விசேஷமாகக் குறிப்பிடுகிறது.

ஷண்ணோ விஷ்ணு ருருக்ரம:

- உலகத்தை அளந்தவனிருக்கிறானே - அந்த விஷ்ணு என்று சொல்கிறது.

எல்லாமே அவனுடையது என்கிறது.

உலகத்திலே ஒரு கட்டுத் திட்டம் போட்டு, இதுவரைக்கும் ஓர் இடத்தை ஒருத்தர் வாங்கியிருக்கிறார் என்றால், அதை அளந்து பார்த்து 250 கஜம் என்று நிர்ணயம் செய்கிறார்கள். அப்புறம் அளந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் சுவரைக் கட்டி வைக்கிறார் அவர்.

அப்படிக் கட்டினவுடனேயே அது அவர் இடம் என்று ஊர்ஜிதமாகிறது. அந்த இடத்திலே வந்து வேறு ஒருத்தர் வீடு கட்டி விட முடியுமா...? அது போலவே பரமாத்மா உலகமெல்லாம் அளந்து அது மொத்தமும் அவனுடையது என்று காட்டினான்.

நரசிம்ஹ அவதாரத்தில், எல்லாவற்றிலும் நிறைந்து, எல்லாம் நானே என்றான். வாமனாவதாரத்திலோ, எல்லாவற்றையும் அளந்து எடுத்துக் கொண்டான்.

அளந்த அவன் பெருமையை நம்மால் அளக்க முடியுமா...? யாராலும் அளக்க முடியாது என்கிறது வேதம்!

எல்லோரையும் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுச் சொல்கிறது வேதம்:

‘இங்கே வாருங்களேன்! இங்கே வாருங்களேன்... எங்கேயோ வீணான விஷயங்களில் போய்க் கொண்டிருக்கிறீர்களே’ என்று அழைத்து அழைத்துச் சொல்கிறது!

அதை வைத்துக்கொண்டுதான் ஆண்டாள் 'வையத்து வாழ்வீர்காள்!' என்று அழைத்து, 'நாமும் நம் பாவைக்குச் செய்யும் கிரிசைகள் கேள்ரோ...?' என்றாள்.

'நீங்கள் எல்லோரும் உட்கார்ந்து கேட்டாகணும்' என்று ஆணையிடவில்லை ஆண்டாள்! விஷயத்தை அவர்களிடமே விட்டு விட்டாள்.

'கொஞ்சம் கேட்க மாட்டீர்களா நான் சொல்வதை...? கேட்டால் ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கும். கொஞ்சம் கேளுங்களேன்...' என்று எவ்வளவு பவ்யமாகக் கேட்கிறாள் பாருங்கள்.

அதே மாதிரிதான் வேதமும் பவ்யமாகச் சொல்கிறது:

விஷ்ணு: கர்மாணி பச்யதா!

'எல்லோரும் பாருங்களேன்; அந்த விஷ்ணு பண்ணிய லீலைகளைப் பாருங்களேன்...' என்கிறது.

இங்கே 'கர்மா' என்றால் லீலை என்று அர்த்தம்.

வித்யாரண்ய சுவாமி, பட்டபாஸ்கராச் சார்யார் முதலிய மகான்கள் வேதத்துக்கு பாஷ்யம் எழுதினார்கள். அவர்கள் சொல்கிறார்கள்:

கர்மா என்றால், விஷ்ணுவுக்குப் பாப புண்ணியங்களெல்லாம் கிடையாது. அதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவன் அவன். இங்கே 'கர்ம' சப்தத்துக்கு என்ன அர்த்தம் என்றால் பகவான் லீலா என்று பொருள். அந்த லீலையைப் பாருங்களேன்; கொஞ்சம் பாருங்களேன் என்று கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுக் காண்பிக்கிறது வேதம்.

அந்த கர்மாக்களைப் பார்த்தாவது அவனிடத்திலே ஈடுபட வேண்டாமா...? அதைப் பார்த்த பிறகும் அவனிடத்தில் ஈடுபடவில்லையென்றால் வாழ்வு உண்டோ?

உடனே வேதமே இன்னொரு கேள்வி கேட்டுக் கொள்கிறது -

‘அவன் சாமானியன் என்று நினைத்து விட்டார்களா...? அவன் உயர்ந்தவன், உலகத்தையெல்லாம் அளந்தவன், அவனை நினையுங்கள், பாருங்கள் என்று சொல்லிவிடலாம்... ஆனால் அவ்வளவுக்கும் பிறகு அவன் கிட்டே கிடைப்பானா...?’ என்றொரு கேள்வியை எழுப்புகிறது.

‘இதோ பார்! அவன் தோழன் நமக்கு!... ரொம்ப தூரத்திலே இருக்கிறான் என்று நினைக்க வேண்டாம். இந்திரனுக்குத் தோழன் அவன்; இந்திர சகா! அதனால் தான் ‘உபேந்திர, இந்திர வரஜ:-’ என்று பதிலும் சொல்கிறது வேதம். நமக்கும் தோழனாய் இருப்பான்!

அமர கோசம் என்றொரு நூல் உண்டு. மூன்று காண்டங்கள் கொண்டது. அமரத்தை முதலில் நன்றாக மனப்பாடம் பண்ணினால்தான் சமஸ்கிருதத்தில் தெளிவான ஞானம் ஏற்படும். ஏனென்றால், ஒவ்வொரு தேவதைக்கும், ஒவ்வொரு பதார்த்தத்துக்கும் எத்தனை பெயர்கள் உண்டோ, அது மொத்தத்தையும் இந்த அமரத்திலே சொல்லியிருக்கிறது.

அப்படிப்பட்ட அமரத்திலே ரொம்ப அழகாக விஷ்ணுவினுடைய பெயரும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உபேந்திர இந்திர வரஜ:

சக்ரபாணி: சதுர்புஜ:

அதே மாதிரி, மஹாலக்ஷ்மியின் பெயரைச் சொல்கிற போது, அவள் யார்? எப்படிப்பட்டவள் என்பதை உள்ளடக்கிச் சொல்லியிருக்கிறது.

லக்ஷ்மி: பத்மாலய பத்மா

கமலா ஸ்ரீ: ஹரிப்ரியா

இந்திரா லோகமாதாமா
நமா மங்கள தேவதா!
பார்க்கவி லோக ஜனனி
சுரீர சாகர கன்யா...

- இப்படி அழகாக, எவ்வளவு அழகாகச் சொல்லி
யிருக்கிறது பாருங்கள்! வீட்டிலே குழந்தைக்குப் பெயர்
வைக்க வேண்டுமானால், இதைப் பார்த்து வைக்கலாம்.

உபேந்திரன் என்று விஷ்ணுவைச் சொல்கிறது.
இந்திரனுக்குப் பிற்பாடு பிறந்தவன் என்று அர்த்தம்.

இந்திரனுக்குத் தம்பியா பகவான்? என்று கேட்டால்
ஆமாம் தம்பிதான்!

கஷ்யப பிரஜாபதிக்கும் அதிதிக்கும் ஏற்கெனவே இந்திரன் புதல்வனாயிருக்கிறான். தேவதைகளெல்லாம் அவர்களின் புத்ரான். அதே கஷ்யப அதிதிக்கு ச்ரவண நட்சத்திரம் துவாதசி திதி அன்றைக்கு பகவான் ஆவிர் பவித்தான். அப்போது ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறான் அதிதி, பகவானைப் பார்த்து...

எப்பேர்ப்பட்டவன் அவன்!

“சிரவணமங்களா! நாமதேயா!”

ஸ்தோத்திரம் பண்ணிய உடனேயே அவன் வாமனனாக ஆவிர்பவித்தான். அப்படி அவன் அவதாரம் பண்ணிய நட்சத்திரம்தான் சிரவண நட்சத்திரம்.

எனவே இந்திரன் அதிதியினுடைய கர்பத்திலிருந்து தோன்றியதனாலே இந்திரனுக்குத் தம்பியாகிறான் பரமாத்மா!

உபேந்திர இந்திரா வரஜ: இந்திரனுக்குத் தோழன் அவன். இந்திரனுக்குக் கஷ்டம் வந்தால் அவன் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டான். இந்திரன் மாத்திரமில்லை; இந்திர சந்ததியினரையும் அவன் காத்தான்.

கோவிந்த பட்டாபிஷேகம் நடக்கிறபோது இந்திரன் வந்து பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டான்.

‘என் பிள்ளையை நீ ரக்ஷிக்க வேண்டும்’ என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

கேட்டுக் கொண்டவர்களையெல்லாம் ரக்ஷித்தவன் அந்த பரமாத்மா.

குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்,
அன்று ஞாலம் அளந்த பிரான், பரன்
சென்று சேர் திருவேங்கட மாமலை
ஒன்றுமே தொழ நம் வினை ஓயுமே.

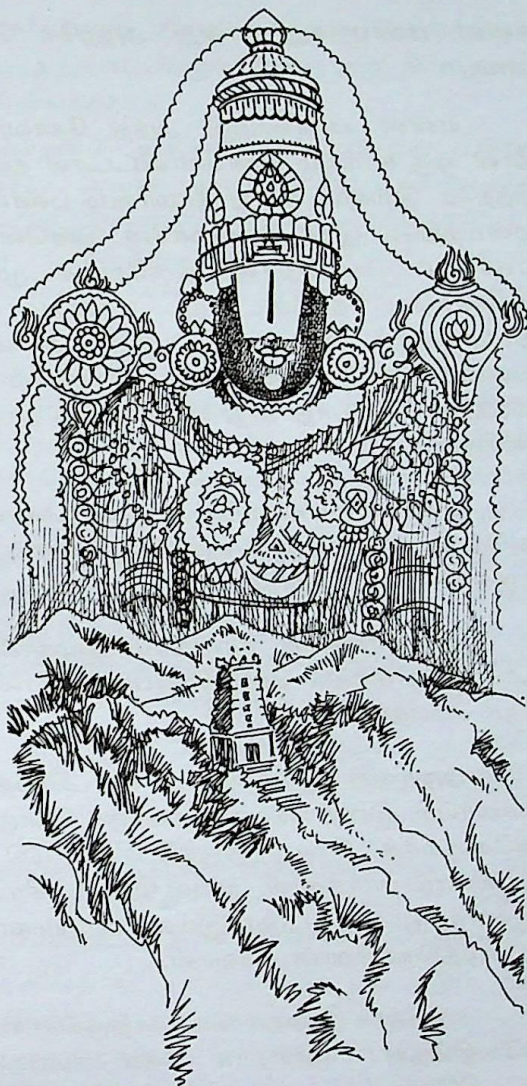
நம்மாழ்வார் மிக அழகாகச் சொல்கிறார். உருகி உருகிச் சொல்கிறார். உரலில் கட்டுண்டது எப்படியோ அப்படி குன்றெடுத்த தோளினானையும் பாடுகிறார். திருமங்கையாழ்வார் அந்த கோவர்தன கிரிதரனிடம் திரும்பத் திரும்ப ஈடுபடுகிறார். ‘குன்று குடையாய் எடுத்தாய் அடி போற்றி’ என்று ஆண்டாள் பாடுகிறாள். குன்றெடுத்ததை எல்லோருமே கொண்டாடுகிறார்கள்.

எத்தனை சின்னக் குழந்தை அது! பர்வதமோ பிறும்மாண்டம்! பெரிய்ய்ய்ய பர்வதம். அந்த சின்னக் குழந்தை அதைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டதே! கல்மாரி பொழிகிறது. மேலேயிருந்து மழையானது - அப்படியே கல் மழையாகப் பொழிகிறது. ஏழு நாட்களுக்கு அடாத மழை! அத்தனை பசுக்களையும் இடையர்களையும் அத்தனையையும் காப்பாற்றினான் பரமாத்மா, அதைக் குடையாய்ப் பிடித்து.

ஆழ்வார்... ‘ஐயோ! கை வலிக்காதோ, அந்தக் குழந்தை எத்தனை நாள்தான் தூக்கிப் பிடித்துக் கொள்ளும் இந்த மலையை...?’ என்று ரொம்ப வருத்தப் படுகிறார்.

‘நெரி கட்டிக் கொள்ளாதோ?’ என்று கவலை.

கல்லும்
கரைந்துவிட்ட
தாம் அந்த
மழையிலே!
கோவர்த்தன
கிரக்கே
மனசிலே ஒரு
வியசனம்
வந்து விட்டது.
'ஐயோ! இந்தக்
குழந்தையை
இப்படி நாம்
சிரமப் படுத்து
கிறோமே...
இது நம்மைத்
தூக்கிப்
பிடித்துக்
கொண்டிருக்
கிறதே!
நம்மைத்
தூக்கிப்
பிடிக்கும்
படியாய்ப்
பண்ணிவிட்
டோமே!
மஹா பாவி
ஆகிவிட்டோ
மே! என்ன
பண்ணுவது?

என்ன பண்ணுவது' என்று அதற்கே ரொம்ப வருத்தமாம்.

என்ன பண்ணிற்று அந்த கோவார்த்தன கிரி...? தான் ஒரு காரியம் பண்ணாவிட்டால் தனக்குப் பிராயச் சித்தமே இல்லை என்று தீர்மானம் பண்ணிற்று. 'அடுத்த ஜன்மத்திலே இந்த கிருஷ்ணனே இன்னொரு அவதாரம் பண்ணப் போகிறான் திருவேங்கடமுடையானாக... அதனாலே நாமே ஏழு பர்வதமாக அவனைத் தாங்குவோம் என்று, ஏழு நாள் தன்னைத் தாங்கிய வனைத் தாங்கி நிற்கும் ஏழு மலையாய் மாறிப் போய் விட்டது. இப்போது அது பகவானைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிறது.

பகவான் பண்ணிய காரியத்துக்காக மலையும் - அசித் பொருளும் கூட உருகுகிறது. மனம் படைத்த நாம் உருக வேண்டாமோ...?

அதனால்தான் சாஸ்திரம் அழகாகச் சொல்கிறது. விஷ்ணு தர்மத்தில் சொல்கிறபோது சொல்கிறது: விசித்ரா தேக சம்பத்தி:

அதாவது இந்த தேகமாகிற சம்பத் ஒரு பெரிய ஐச்வரியம். இதை பகவான் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறான்; விசேஷமாக கொடுத்திருக்கிறான். மீதி ஜந்துக்களையெல்லாம் பார்த்தால், அவை ரொம்ப சிரமப்படுகின்றன. ஆனால் நமக்கு மட்டும் இவ்வளவு அழகான சரீரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான் பகவான்.

எதற்காக இதைக் கொடுத்திருக்கிறான்...? ஈச்வராய நிவேதிதௌ! -விசித்ரா தேக சம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதௌ.

அழகான தேக சம்பத்தை எதற்குக் கொடுத்திருக்கிறான் என்றால், அந்த எம்பெருமானுக்கு அது நிவேதனம் ஆகவேண்டும் என்பதற்காக.

சரீரம் நிவேதனம் ஆகவேண்டும் என்றால் என்ன அர்த்தம்...? சரீரம் அவன் திருவடிக்கே! அவனுக்கே கைங்கர்யம் பண்ண வேண்டும். அவனிடத்திலே ஈடுபட வேண்டும். நா படைத்து என்ன பயன்? அவன் திருநாமத்தைச் சொல்ல வேண்டும். இல்லையானால் அது நாக்கே இல்லை.

காற்றடைக்கப்பட்ட ஒரு பறையைத் தட்டினால் ஓசை வரும். அதைப்போல் எத்தனையோ சப்தங்கள் நாம் பேசுகிறோம். அதெல்லாம் பேச்சல்ல; பகவான் திருநாமத்தைச் சொல்ல வேண்டும். அதைத்தான் குலசேகர ஆழ்வார் - 'ஜிஹ்வே கீர்த்தய கேசவம்' என்றார்.

'ஹே ஜிஹ்வே!' என்று நாக்கைக் கூப்பிடுகிறார். நாம் ஒவ்வொரு இந்திரியத்தையும் அப்படித்தான் கூப்பிட வேண்டும். தியாகபிரும்மம் 'ஓ மனஸா' என்று அழைக்கிறார். 'முன்புற்று எழுந்த என் நெஞ்சே!' என்றார் நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியிலே....

அவரைக் காட்டிலும் அவருடைய மனம் முன்னே எழுந்ததாம். எம்பெருமானிடத்திலே ஈடுபடுவதற்கு. திருமங்கையாழ்வார் 'நல்லை நெஞ்சே!' என்றார்.

இந்த நெஞ்சை - மனஸை - எவ்வளவு ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள் பாருங்கள்! இல்லையானால், மனம் வேறு விதத்தில் போய்விட்டதானால் என்ன பண்ணுவது!

அந்த மனஸைத் தட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். நம் வயம் பண்ண வேண்டும். நம் பக்கம் இழுக்க வேண்டும். மனம்தான் பந்தத்துக்குக் காரணம்; மனம்தான் மோகித்துக்கும் காரணம்!

மனஸ் என்பதைப் பற்றி 'சங்கல்ப சூர்யோதயம்' என்கிற நாடகத்திலே சுவாமி தேசிகன் சொல்கிறார்.

நம் மனஸ் இருக்கிறது பாருங்கள்... அதுதான் ராவணன்! 'வணங்கல் இல் அரக்கன்' அல்லவா ராவணன்! அது மாதிரி மனஸ் யாருக்கும் வணங்காது! அவ்வளவு கொடுமைமிக்கது இது. ராவணனை மாதிரியே... ஆகவே அதை வையக் கூடாது. 'என் மனமே! நல்லை நெஞ்சே! உன் மாதிரி உண்டா...?' என்று தோத்திரம் பண்ண வேண்டும் சிறிது நேரம். அப்படி ஸ்தோத்திரம் பண்ணினால்தான் அது நம் வயமாகும். அப்புறம்தான் அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். அதை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி நம் வழிக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். மனசினாலேதான் எல்லாமே சித்திக்கிறது என்பதால், ஈசுவராய நிவேதிதௌ என்பதில் மனஸையும் வாக்கையும் செயல்படுத்திச் சரீரத்துடன் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

இங்கேயும் மனஸைத்தான் முதலில் சொல்லியிருக்கிறது. மனஸுக்குப் பிறகுதான் வாக்கு.

ஒருத்தர் வாக்கால் அர்ச்சனை பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கிறார்; ஆனால் அவர் மனம் எங்கேயடா யிருக்கிறது என்று பார்த்தால், டெல்லியிலே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. அன்று அவர் டெல்லிக்குப் புறப் பட்டுப் போயாக வேண்டும். அங்கே போய் என்னென்ன பண்ண வேண்டும் என்ற நினைவோடேயே இங்கே அவர் அர்ச்சனை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்படி மனம் ஈடுபடாமல் செய்து என்ன பலன்? மனஸ் சமயோகம் ரொம்ப முக்கியம். அதனால்தான் மனஸை முதலில் சொன்னது.

ஆகையினாலே, 'விஷ்ணவே நம:' என்று அர்ச்சனை பண்ணுகிறபோது 'ஈச்வராய நிவேதிதௌ' என்று அவன் அளித்த இந்தரிய சம்பத்தையும் அவனுக்கே அர்ப்பணித்து, வாக்கையும் உரக்கச் சொல்லிக் கொண்டு மனசை மட்டும் ஈடுபடுத்தாமலிருந்தால் பிரயோஜனம் உண்டா?

ஒருத்தர் சிரித்துக் கொண்டே மந்திரம் சொல்கிறார்.. பலனே கிடையாது என்று சொல்லிவிட்டது வேதம். வேறு ஒருத்தருக்குப் பெரிதாகக் கொட்டாவி வருகிறது. அதை அடக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் எழுந்து போய் கொட்டாவி விட்டுவிட்டு, ஆசமனீயம் பண்ணிவிட்டு, பிராணாயாமம் பண்ணிவிட்டு அப்புறம் வந்துதான் கோஷ்டியிலே உட்கார வேண்டும்.

கொட்டாவியை விட்டுக் கொண்டே ஒருத்தர் மந்திரத்தைச் சொல்வாரானால் அந்தக் கொட்டாவியும் சேர்ந்தே அந்த மந்திரத்தைக் கேட்கிறதாம்! இப்படி கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு மந்திரம் சொல்வது, ஏப்பம் விட்டுக்கொண்டு மந்திரம் சொல்வது, சிரித்தபடி மந்திரம் சொல்வது எதுவுமே கூடாது. அவ்வாறு செய்பவர்கள் எல்லாம் அடுத்த ஜன்மத்திலே கழுதை யாகப் பிறப்பார்கள்! தெரு நாயாய்ப் பிறப்பார்கள்! - மனு ஸ்ம்ருதியிலே சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த இரண்டு ஜன்மாவையும் நினைத்துக் கொண்டால் யாராவது அப்புறம் இப்படிப் பண்ணுவார்களா? அப்புறமும் பண்ணினால் பிராரப்தம் விடுமா!

அதே மாதிரி, 'ஈச்வராய நிவேதிதௌ' என்று ஈடுபட்டு இருப்பவர்களைப் பரிகாசம் பண்ணக் கூடாது. அப்படிப் பரிகாசம் பண்ணுகிறவர்கள் அடுத்த ஜன்மத்

திலே ஆந்தையாகப் பிறப்பார்கள். மனு ஸ்ம்ருதியிலேதான் இதையும் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆந்தைக்கு இரவில் கண் தெரியும். பகலில் தெரியாது. பகலில் காக்கை வந்து அதன் தலையிலே கொத்தும். 'போன ஜன்மத்திலே அத்யயனம் பண்ணி, இதரானைப் பரிகாசம் பண்ணினாயே! ஏன் பண்ணினாய்? ஏன் பண்ணினாய்!' என்று குத்துமாம்.

அப்படி காக்கையால் குத்தப்படும் படியான அவஸ்தை ஆந்தை ஜன்மாவுக்கு! உத்தமமான மனித ஜன்மாவை அடைந்த ஒருவன் பிற்பாடு மறுபடியும் ஹினை ஜன்மாவுக்குப் போகலாமோ...?

பகவான் பெருமை எவ்வளவு உயர்ந்ததோ, அனுஷ்டானமும் அவ்வளவு உயர்ந்தது! அந்த அனுஷ்டானம் இல்லாது போனால் அவனை அறிய முடியுமா? அளந்துவிட முடியுமா? வெறுமே நாம் மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே போனோமானால் பலன் கிடைத்துவிடுமா...?

எத்தனையோ நாள் சொன்னேன்; மந்திரம் பலனைக் கொடுக்க வில்லையே!' என்றார் ஒருத்தர். அனுஷ்டானத்திலே லோபம்! நம்மால் சரியாகப் பண்ண முடிய வில்லை! - அதுதான் காரணம். அந்தப் பலனைக் கொடுக்கிற அளவுக்கு நம்மால் பண்ண முடியவில்லை யென்றுதான் அர்த்தமேயொழிய பகவான் மீது ஒரு நாளும் தோஷமே கிடையாது. அவன் ஒரு நாளும் பலனைக் கொடுக்காமல் இருக்கவே மாட்டான். ஆனால் நாம் பண்ணுகிற அனுஷ்டானத்தை, அவன் பலனைக் கொடுக்கிற அளவுக்குப் பண்ணினோமா என்றுதான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பலன் கிடைக்காது போனால், நம்மிடத்திலே ஆசாரக் குறைவு இருக்கிறது. அனுஷ்டானக் குறைவு இருக்கிறது; மந்திரலோபமோ நியமலோபமோ, திரவிய லோபமோ ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் உணர

வேண்டும். அதைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நம்மை நாமே திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

எப்படி வெளியிலே இருக்கிற பதார்த்தங்களை ஹவிஸ்ஸாகச் சமர்ப்பிக்கிறோமோ, அந்த மாதிரி, கண், மூக்கு, வாய், ச்ரோத்ரம் எல்லாமே அவனிடத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

இதைத்தான் இன்னொரு இடத்திலே வேதம் சொல்கிறது - கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தில் வரும்படியான அழகான சுலோகம் அது: 'என்னுடைய ஆயுள் இருக்கிறதே, அது ஒரு 60 - 70 வயசு இருக்க வேண்டும் - இது அந்த எம்பெருமானின் பொருட்டு - யக்ஞத்தின் பொருட்டு.'

அதே மாதிரி, பிராணன் இருக்கிறதே, அது யக்ஞத்தின் பொருட்டு, அபானன் இருக்கிறதே அதுவும் யக்ஞத்தின் பொருட்டு, ச்ரோத்ரம் (செவி) இருக்கிறதே, அது யக்ஞத்தின் பொருட்டு; கண் இருக்கிறதே, அது யக்ஞத்தின் பொருட்டு; மூக்கு, வாய், தலை, மனஸ், பாதம், கை.. என்னைச் சேர்ந்த மக்கள் மனைவியெல்லாம் இருக்கிறார்கள்... அத்தனையும் யக்ஞத்தின் பொருட்டு!

உடனே ஒருத்தர் கேள்வி கேட்கிறார்: 'எல்லாமே யக்ஞத்தின் பொருட்டு என்றால், உனக்கென்ன மிச்சம் கிடைக்கும்?'

இன்னொரு இடத்திலே வேதம் சொல்கிறது:

'நாம் இதை அவன் பொருட்டு என்று சமர்ப்பித்தால், நமக்குத் திருப்பி நூறு மடங்காக அது வருகிறது!'

இங்கே வந்து விஷ்ணு சஹஸ்ரநாமம் கேட்பது என்று ஏழு மணியிலிருந்து ஒன்பது மணி வரையில் நாம் உட்கார்ந்துகொண்டு, இரண்டு செவிகளையும்

விஷ்ணுவின் பொருட்டு கொடுத்து விட்டோம். இதனால் என்ன பயன்?...

நம்முடைய ச்ரோத்ர இந்திரியம் (செவிப்புலன்) இன்னும் அமோகமாக வேலை செய்யும். நல்ல முறையிலே, விசேஷமான விஷயங்களையெல்லாம் அது கிரஹிக்கும். கெட்டதைத் தடுக்கும். கெட்ட விஷயங்களைத் தடுத்து, நல்ல விஷயங்களைக் கேட்கும்படியாகப் பண்ணும். பகவான் இதை நன்றாக விருத்தி பண்ணி விட்டு விடுவான். அதைப் போல் அவனுக்குக் காணிக்கை

யாகும் எல்லாமே, பல மடங்கில் நமக்குத் திருப்பிக் கிடைக்கிறது.

விஷ்ணு புராணத்திலே ஓரிடத்திலே சொல்கிறார்: ஒரு பெரிய பாறாங்கல். அதிலே புஷ்பங்களெல்லாம் சிந்தி யிருக்கிறது. ஒரு கோபஸ்த்ரீ கேட்கிறாள். ‘அங்கே புஷ்பங்கள் சிந்தியிருக்கிறதே - எப்படி?’ என்று. மற்றவள் சொல்கிறாள், “இது உனக்குத் தெரியாதா...? குழந்தை கிருஷ்ணன் இருக்கிறானே, அவன் ஒரு கோபஸ்த்ரீயை உட்கார வைத்துத் தலை வாரிப் பின்னி, புஷ்பத்தை அழகாக வைத்து, அலங்காரம் பண்ணி, அவளைப் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறான்.”

“அப்படியா? குழந்தை கிருஷ்ணன் புஷ்பத்தைக் கொண்டு ஒரு கோபஸ்த்ரீக்கு அலங்காரம் செய்தானா? அப்படிக்கூட உண்டா?” என்று ஆச்சரியப்படுகிறாள் கேட்டவள்.

அதற்கு மற்றொருத்தி சொல்கிறாள், “உனக்குத் தெரியாதா...? பூர்வ ஜன்மத்திலே எம்பெருமானைப் பல வித புஷ்பங்களால் அவள் ஆராதித்திருக்கிறாள். அதனால் பரமாத்மா அவளை அலங்காரம் பண்ணி அழகு பார்த்திருக்கிறான்.”

ஆதலால் பரமாத்மா, நாம் என்ன பண்ணி னோமோ அதைப் போல் பல மடங்கு நமக்குப் பண்ணி அழகு பார்ப்பான். அவனுக்கு அப்படிப்பட்ட குணம்! அவன் நம்மை அப்படியே விட்டுவிடுவானா...?

போதன்ன பாகவதத்திலும் வேதத்திலும் வருகிறது இதற்குப் பிரமாணம்.

‘எம்பெருமானை ஆராதிக்கிற கைதான் கை. அவனை நினைக்கிற நினைவுதான் நினைவு. அவனுடைய பெருமை, புகழ் கேட்கும் செவிதான் செவி,’

- இவ்வாறு பிரஹலாதன் ஹிரண்யகசிபுவின் முன்னிலையில் சொல்லும்படியாக ஒரு ஸ்தோத்திரம் அமைந்திருக்கிறது.

இதையே ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் அம்பரீஷ சரித் திரத்தில் பார்க்கலாம். அம்பரீஷன் நினைக்கிறான். “அந்த எம்பெருமான் திருவடியில் சேர்க்கப்பட்ட அந்த துளஸி தளத்தின் திவ்ய வாசனையை நுகர்வதற்காகத்தான் இந்த நுகர்ச்சி என்பதையே பகவான் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறானோ...” என்று நினைக்கிறான்!

துளஸி அவ்வளவு உயர்வானது. ஏகாதசியன்று துளசி சாப்பிடக் கூடாது - நித்யம் சாப்பிட்டாலும் ஏகாதசி யன்று கூடாது. வலது பக்கத்தில் காதுக்குப் பின்னால் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் துளஸியை. காதுக்கு மேலே வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. புஷ்பத்தையோ, துளஸியையோ காதுக்கு மேலாக யாராவது வைத்துக் கொண்டால் அவர்களைப் பார்த்தவர்கள் நேரே போய் கட்டிய வஸ்திரத்துடன் ஸ்நானம் செய்து விட்டு வர வேண்டும்!

அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நியமத்துடன் அணிய வேண்டிய உயர்ந்த விஷயம் துளஸி.

அந்தத் துளஸியை முகர்ந்து பார்க்கிற போது ஸுவாஸனையுடன் இருக்கிறது. பகவானுடைய பாதத்திலே பட்டு வருகிறது அந்தத் துளஸி. ஏற்கெனவே அதற்குப் பரிமளம்; இப்போதோ நிகம பரிமளம்! எம்பெருமானின் திருவடி ஸ்பரிசம் பட்டதனாலே இன்ன மும் பரிமளமாய் இருக்கிறது!

அதை முகர்ந்தால், உள்ளுக்குள்ளே போய், நம்மிடத்திலே இருக்கிற கெட்ட வாசனையெல்லாம்

போக்கிவிடும். அதற்காகவே இந்த நுகர்ச்சி என்பதை பகவான் கொடுத்திருக்கிறான்.

அதே போல் நேத்திர த்வயத்தால் அவன் திருவடியை - திருவடியிலிருந்து திருமுடி வரையில் அப்படியே கண் மூடாமல் சேவிக்க வேண்டும்.

அதை யார் பண்ணினார்கள் என்று கேட்டால், சீதா பிராட்டி பண்ணினாள்.

நானை ஸ்ரீ ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்க வேண்டும். அவனோடு கூடப் போய் ரங்கநாதரைச் சேவிக்கிறாள் சீதா பிராட்டி.

சயனத் திருக்கோலத்திலே இருக்கிற ரங்கநாதரை ஸ்ரீராமன் சேவிக்கிறான்! 'அம்புலத்தோன் அயோத்தி மன்னர்க்களித்த கோயில்; தோளாத தனி வீரன் தொழுத கோயில்' அது!

தனி வீரன் ராமன்! அவன் தொழுத போது சீதா பிராட்டியும் உடன் வந்தாள். அவளுடைய நேத்திரத்துக்கு விலக்ஷணமாக ஒரு பதம் உபயோகிக்கிறார் வால்மீகி :

விசாலாக்ஷ்யா!

விசாலமான நேத்திரமுடைய சீதை என்றார்.

இதற்கு வியாக்யாயனம் பண்ணுகிறார் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை - விசாலாக்ஷ்யா என்று எதற்காகச் சொன்னார்...? கண்களை அப்படி அகல விரித்து, இமை கொட்டாமல் சேவிக்கிறாளாம் சீதை.

ஏனென்று கேட்டால்... அந்தக் கணத்திலே, அர்ச்சகனும் அவனே. அர்ச்சிக்கப்படுபவனும் அவனே! இந்தக் காட்சி, இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் போனால் நமக்குக் கிடைக்காதே என்று இமை கொட்டாது பார்த்தாளாம். இந்த அழகை சேவிக்க வேண்டும், சேவிக்க வேண்டும் என்று இமை கொட்டுதல் இல்லாமல் அப்படி விசால

மாகக் கண்களைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு பார்த்தாளாம்.

பகவானுடைய வடிவழகை மறவாதார் பிறவாதாரே என்றார். “அன்று நான் பிறந்திலேன்; பிறந்தபின் இறந்திலேன்...? - ‘அந்த எம்பெருமானுடைய விஷய ஞானம் ஏற்படாத வரையில் நான் பிறந்திலேன், இன்று அவன் குறித்துத் தெரிந்து கொண்டேன்.; இன்றுதான் பிறந்தவனாவேன்’ என்று அர்த்தம்.

எப்போது அவன் ஞானம் நமக்கு ஏற்படுகிறதோ, அப்போது மீதி மொத்தம் அவித்யை என்பது புரியும். பகவானைத் தவிர உலகிலே மீதி எத்தனை சாஸ்திரங்களை நாம் கற்றாலும், உயர்ந்த சாஸ்திரங்களாக அவை இருந்தாலும்; பகவத் ஞானத்தைத் தவிர மற்றைய ஞானம் அனைத்தும் அஞ்ஞானம்; அவித்யாதான்! - இப்படி உபநிஷத்தே சொல்லிவிடுகிறது.

எது ஞானம்? எது வித்யை என்று கேட்டால், ஸா வித்யா, உத்தமா வித்யா, வேத வித்யா, சமீவிதா - அவனை உணர்த்தும் படியான வேத வித்யைதான் உயர்ந்த வித்யை.

தெலுங்கிலே சொல்வதுண்டு: ‘கோடி வித்யையை நாம் கற்றாலும் அது மொத்தம் பிரசாதத்துக்குத்தான்! வயிற்றுக்காகத்தான்.’

ஆகையால் மற்ற வித்யைகளெல்லாம் வித்யைகளாகாது; அவித்யைதான்!

அந்த எம்பெருமானை உணர்வதற்கான உபகரணங்களை பகவானே கொடுத்திருக்கிறான். அவற்றை அவனை உணரவே பயன்படுத்த வேண்டும்.

ஆத்மா இருக்கிறதே, ரொம்ப அணு அது.

உபநிஷத் இன்னொரு இடத்திலே சொல்கிறது - பசு வினுடைய வாலில் நுனியில் இருக்கிற ஒரு ரோமத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதன் நுனியை நூறு கூறு போட வேண்டும்.

‘போட முடியுமா? என்று கேட்கக் கூடாது. போட வேண்டும்! போட்டு, அதிலே ஒரு கூறு வருகிறது பாருங்கள், அதை மறுபடியும் நூறு கூறு போட வேண்டும்; அதை மறுபடியும் நூறு கூறு போட வேண்டும்; அதை மறுபடியும் நூறு... இப்படியே போட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மிச்சம் ஒன்றுமே தெரியாது பாருங்கள்... அதுவரை கூறு போட்ட பிறகு என்ன தெரிகிறதோ... அதுதான் ஆத்ம ஸ்வரூபம்!

அப்படியானால், இந்த ஆத்மாவானது எத்தனை சிறியது என்பது தெரிகிறது பாருங்கள்! அணு, பரமானு - இதையெல்லாம் காட்டிலும் ரொம்ப சிறியது ஆத்மா என்று காட்டுவதற்கே உபநிஷத் இதைச் சொல்கிறது.

அந்த ஆத்மாவுக்கு இருக்கிற அறிவு இருக்கிறது பாருங்கள், அது விபு! பரந்தும் விரிந்தும் இருக்கிறது அதன் ஞானம்!

ஞானத்தினால் பரந்து - விரிந்திருக்கிறது; ஆசாரத்திலே ரொம்ப சிறியது!

சுவாமிதேசிகன் சொல்கிறார்:

‘நுண்ணியதாய், ரொம்ப சின்னதாய் இருக்கும் பாருங்கள், அதுதான் நான்!’

ஆத்மா இந்த சரீரத்திலே எங்கு வேண்டுமானாலும் சஞ்சரிக்கும். ஒரே இடத்தில் இங்கேயே உட்கார்ந்திருக்கும்; இல்லையானால் சரீரம் முழுவதும் சுற்றி வரும்.

ஆத்மா இருக்கிற வரையில் இதெல்லாம் சரீரத்தில் வேலை செய்கிறது - எங்கும் சஞ்சரிக்கக் கூடியது, ரொம்ப சிறியது, அறிவுடையது ஆத்மா.

ஆத்மா என்பது இந்த சரீரம் அல்ல. இது ஸ்தூலம். ஆத்மா சூக்ஷ்மம். அது எதற்காக இருக்கிறது என்று கேட்டால், விஷ்ணுவின் திருவடியிலே கைங்கர்யம் பண்ணுவதற்காகத்தான் இருக்கிறது! இந்த உலகத்திலே கைங்கர்யம் பண்ணுவதற்காக இந்த சரீரத்தைப் பகவான் கொடுத்திருக்கிறான்.

சரீரம் கீழே விழுகிறது. விழுந்தவுடனே ஆத்மா வெளியிலே கிடக்கிறது. அப்போது இன்னொரு சரீரத்தை அதற்குக் கொடுக்கிறான். அதுதான் ஸ்தூல தேகம்.

சூக்ஷ்ம தேகம், ஸ்தூல தேகம் என்று இரண்டு சொல்லப்படுகிறது.

‘நெல்லுக்குள்ளே என்ன இருக்கிறது தெரியுமா?’ என்று சாதாரணமாகக் கேட்பார்கள். நெல்லுக்குள்ளே அரிசி இருக்கிறது என்று குழந்தைகள் பதில் சொல்கிறார்கள் என்று பார்ப்பதற்காகக் கேட்பார்கள்.

நெல்லுக்குள்ளே அரிசி இருக்கிறது; ஒரு பெரிய தத்துவமும் அடங்கியிருக்கிறது.

‘செந்நெல் ஊடுகயல் உகள்’ என்று ஆண்டாள் பாடினாள்.

திருச்செந்நெல்குளம் என்று ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பக்கத் திலே ஒரு ஊர் இருக்கிறது.

ஒரே பச்சைப்பசேல் என்று நிலவெளி. வயல், பயிர்க் காட்சி... அதைப் பார்த்துத்தான் ஆண்டாள் ‘ஊடுகயல் உகள்’ என்று கூறினாள். அந்த மாதிரி செந்நெல்விளையும் பூமி அது.

நெல் இருக்கிறதே, நெல்லுக்குள்ளே அரிசி இருக்கிறது. அரிசிக்கு மேல் இரண்டு விஷயங்கள் - ஒன்று ஸ்தூலம்; மற்றொன்று சூக்ஷ்மம். ஸ்தூலத்துக்கு உமி என்று பெயர். சூக்ஷ்மத்துக்குத் தவிடு என்று பெயர். உமியினாலேயும் தவிட்டினாலேயும் மூடப்பட்டிருக்கிறது அரிசியாகிற அந்த தானியம்.

நாமும் அந்த நெல்லைப் போன்றுதான். ஸ்தூல-சூக்ஷ்மங்களால் ஆனவர்கள். நமது ஆத்மா அரிசி போன்றது. அதனால்தான் உபநிஷத் ‘அஹம் அன்னம், அஹம் அன்னம், அஹம் அன்னம்...’ என்று ஆத்மாவை ‘அன்னம் அன்னம்’ என அழைக்கிறது. பகவானுக்கு எதிரில் அன்னமாக இதைப் படைக்க வேண்டும். அவன் இதை உண்கிறான்.

ஆத்மா
வைஸ்தூல -
சூக்ஷ்மங்கள்
மூடியிருக்கிறது
என்றேன்.
ஸ்தூல சரீரம்
எல்லோரு
டைய கண்
னுக்குத்
தெரிகிறது.
பூலோகத்திலே
பார்க்கிறோம்.
இந்தச் சரீரம்
கீழே விழுந்த
வுடனே, இந்த
ஆத்மா வெளி
யிலே கிளம்பு
கிற போது -
பிரம்மம் நதி
ரத்தின் வழியே
வெளியே
கிளம்புகிற

போது, இந்த பிரம்மம் நாடி வழியே வெளியே போய்விடும்.
அப்போது சூக்ஷ்ம தேகம் கிடைக்கிறது ஒருவனுக்கு. அந்த
சூக்ஷ்ம தேகம் மூலமாக சஞ்சாரம் பண்ணுகிறான். ஸ்தூல
தேகம், சூக்ஷ்ம தேகம் என்கிற இந்த இரண்டையுமே விட்டு
விட்டு வெளியே கிளம்பும்போதுதான் எம்பெருமானைப்
போய் அடைகிறோம். விரஜா நதியைத் தாண்டிய
பிற்பாடு வைகுண்டத்திலே அவனை அடைகிறோம்.
உபநிஷத் இதை விசேஷமாக விவரிக்கிறது. ஆத்மாவானது
பகவானை அடைகிற விஷயத்தை விவரிக்கிறது.

அப்படிப்பட்ட ஆத்மா பகவத் அதீனம் ஆனதனாலே, இந்த சரீர யாத்திரையானது கர்மாதீனம்.

நாம் எவ்வளவு பாபம் பண்ணியிருக்கிறோமோ அதுவரைக்கும் இந்த ஜன்மா இருக்கும். நடக்கும். புண்ணியமும் பாபமும் பலனைக் கொடுக்க முன்வரும். இரண்டுக்கும் இடையிலே ஒரே போட்டி, சண்டை! சண்டை போட்டு எது ஜெயிக்கிறதோ அது பலனைக் கொடுக்கிறது.

ஒருத்தருக்குப் புண்ணியம் பலனைக் கொடுக்க ஆரம்பித்ததானால் எல்லாம் புண்ணியமாகவே அவர் பண்ணுவார். பாபம் பலனைக் கொடுக்க ஆரம்பித்தால் பாப கர்மாவாகவே பண்ணுவார். ஆகையினாலே, எது முன்னே பலனைக் கொடுக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியாது. போட்டி போடுகிற புண்ணியம் - பாபம் இரண்டுமே முன்னும் பின்னுமாகப் பலனைக் கொடுக்கும்.

ஒருத்தர், 'மிகவும் சாத்விகராக - மிகவும் நல்லவராக இருந்து கொண்டிருப்பார். அது புண்ணிய பலன் என்று அர்த்தம். திடீரென்று அவரே துஷ்டராக மாறிப் போய் விடுவார். என்னடாவென்று பார்த்தால், பாபம் பலனைக் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. அதனால் அப்படி நடந்தது. இத்தனை நாள் புண்யத்தின் பலனை அவர் அனுபவித்தார்; இப்போது பாபத்தின் பலன் என்பதைக் காட்டிக் கொடுக்கிறான் பரமாத்மா. எல்லாவற்றையும் நாம் புத்தகத்தைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லாமல் இப்படி நமக்குக் காட்டிக் கொடுக்கிறான்.

ஆகையினாலே, அவன் திருவடியிலே நமக்குக் கைந் கர்யம் கிடைக்க வேண்டும். அது என்ன, அவ்வளவு

சுலபமாக வருமா? அதற்கு என்ன வழி என்றால், அதற்கும் அவன் திருவடிதான் வழி!

‘நின் அருளான் கதியின்றி மற்றொன்றில்லேன்!’ - உபாயம் அவன் திருவடிதான். உபேயம் - கைங்கர்யம் - அதுவும் அவன் திருவடிதான்.

சஹஸ்ரநாமத்திலே பாருங்கள்.

பின்னாலே வருகிறது... மார்காய நம: ‘மார்கமாக இருக்கக்கூடியவனே!’ என்று பகவானை அழைத்து: அவன் பொருட்டு ‘நம!’ என்கிறது. மார்கபந்து என்றே அவனுக்குப் பெயர் உண்டு - நம்மை வழிநடத்தும் பிரான் அவன்தான்.

இதை விளக்குகிற மந்திரமானது கர்ம காண்டத்திலேயும் வருகிறது: உபநிஷத்திலும் இருக்கிறது.

இந்த மாதிரி மந்திரங்களெல்லாம் ரொம்ப உயர்ந்தவை.

கர்ம காண்டத்திலே கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்திலே முதல் காண்டத்திலே வருகிறது.

இந்த மந்திரம் கடோபநிஷத்திலும் வருகிறது; இன்னொரு இடத்திலே முண்டகோபநிஷத்திலும் வருகிறது. இப்படிப் பல உபநிஷத்களில் இந்த மந்திரம் வருகிறது.

இப்படி உபநிஷத்திலேயும் வந்து கர்ம காண்டத்திலும் வந்தால் அந்த மந்திரம் ரொம்பவும் ஏற்றமுடையது என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

‘அக்னேயை புவதா...’ என்று ஆரம்பிக்கிறது.

ஈசாவாச்ய உபநிஷத்திலும் பதினெட்டாவது மந்திரமாக வருகிறது.

கீதையிலே வருகிற சரணாகதி மந்திரம் இருக்கிறது பாருங்கள்... அதை விளக்கக் கூடிய மந்திரம்தான் இந்த ‘அக்னேயை புவதா...’ கீதையில் பகவான் தன்

வாக்கினாலே சொன்னான்; இது உபநிஷத்தில் அமைந்திருக்கிறது.

அதனால்தான் ஆசார்யர்களெல்லாம், “ஈசாவாச்ய உபநிஷத் 18 மந்திரங்கள்தான் கீதையாய் - பகவான் வாக்கிலே 18 அத்தியாயமாய் வந்தது” என்று அழகாகக் காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பகவத் கீதையில் பூரணமாக அந்த மந்திரத்தை நாம் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

பகவானே நம்மை அழைத்துக் கொண்டு போகிறான்; வழிகாட்டுகிறான்.

‘அக்னே!’ என்று அவனை அழைக்கிறது இந்த மந்திரம்.

அக்னி என்றால் நாம் பார்க்கக்கூடிய இந்த அக்னி இல்லை... பகவானுக்கே அக்னி என்று பெயர்.

‘அக்னயே நம:’ என்றால் பகவானைத் தான் குறிக்கும். ‘பிரஜாபதையே நம:’ என்றால் பிரும்மா இல்லை; பகவான்தான்.

இப்படி ஒவ்வொரு தேவதைக்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்து பலனைக் கொடுக்கிறான் பரமாத்மா. ஆகையால் அக்னி என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் ‘விஷ்ணு’தான். வித்யாரண்யர் இதை எடுத்துக் காட்டுகிறார். பட்டபாஸ் கராச்சார்யார் வேத பாஷ்யத்திலே இதை ஸ்பஷ்டமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஓரிடத்திலே ‘அக்னி’ என்று குறிப்பிடும் வேதம் இன்னொரு இடத்திலே விஷ்ணு என்று சொல்கிறதே... என்று குழப்பம் வரும். அக்னியென்று எடுத்துக் கொண்டாலும் எடுத்துக் கொள். அக்னிக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மா என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் எடுத்துக் கொள். அக்னிக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பவன் அவன் தான்.

இந்த மந்திரத்தின் அர்த்தம் என்ன...?

“ஹே அக்னே! எம்பெருமானே! பகவானே! என்னை அழைத்துக் கொண்டு போ...”

எந்த வழியிலே அழைத்துப் போக வேண்டும்...?

நல்ல வழியிலே அழைத்துப் போக வேண்டும்.

“நல்ல வழியென்பது உனக்குத் தெரியாதா?” என்று பகவான் கேட்டான்.

“தெரிந்தால் உன்னை ஏன் கேட்கிறேன்!” என்று ஆழ்வார் பதில் சொல்கிறார்.

நல்லது எதுவென்று தெரிகிறது; கெட்டது எது வென்று தெரிகிறது. ஆனால் இதுதான் நல்லது; இதுதான் கெட்டது என்று தெரிந்து கொண்டால்கூட கெட்டதை விட்டுவிட்டு நல்லதைப் பிடிக்க முடியவில்லையே...!

நல்ல மழை பெய்கிறது. மழை பெய்து அங்கங்கே ஜலம் குட்டை குட்டையாகத் தேங்கியிருக்கிறது. ஒரே ஜலமும் சேறுமாகப் பத்தடி தூரம்! அந்தத் தெருவிலே ஒருத்தர் வந்துவிட்டார். பட்டு வஸ்திரம் உடுத்தியவர். ஜலத்தைத் தாண்டி எகிரிக் குதித்து அந்தண்டை போய் விட வேண்டும் என்று நல்லதுதான் நினைக்கிறார் அவர். மேல் துண்டை தலைப்பாகையாகக் கட்டிக் கொண்டு, பட்டு வஸ்திரத்தை இழுத்துக் கட்டி... விசல் பிரயத்தனம்!

அவரைப் பார்ப்பவர்கள் ஏதோ ஆஞ்சநேயரே தாண்ட வந்துவிட்டதாக நினைப்பார்கள். ஏனென்றால், நூறு யோசனை தூரத்தைக்கூட பசுமாட்டின் குளம் படியில் தேங்கின துளி நீரைத் தாண்டுவதுபோல் அனாயாசமாகத் தாண்டியவன் ஆஞ்சநேயன்.

இங்கே தாண்டுவதற்குப் பிரயத்தனம் பண்ணுகிறவர், எல்லா ஏற்பாடும் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு எகிறு எகிறினால்... சகதியிலேயே விழுகிறார்!

நம் கதை மொத்தமும் இதுதான். அதனால், அவர் விழுந்ததற்காக நாம் சிரிக்கக் கூடாது.

அதேபோல், பெரிய முன்னேற்பாடுகளுடன் 'அதைப் பண்ண வேண்டும், இதைப் பண்ண வேண்டும்' என்று மூன்று மணிக்கே, அதிகாலை எழுந்திருக்கும் திட்டம் போடுவார் ஒருத்தர். ஆனால் வழக்கமாக ஐந்து மணிக்கு எழுந்திருக்கும் அவர் கூட அன்றைய தினம் பார்த்து எட்டு மணி வரைக்கும் தூங்கிப் போகிறார்.

அதனால்தான் சொன்னது வேதம் : 'நன்மையும் தீமையும் நாம் அறியோம்' என்று. அந்த வேதமே சொல்கிறது:

“உனக்கு எல்லாம் தெரியும் ஆனதனாலே நீ அழைத்துக் கொண்டு போனாயானால் அப்புறம் எனக் கென்ன குறைவு!” என்கிறது.

‘பாபக் குவியலை என்னிடத்திலிருந்து பொசுக்கி விடு.’

‘தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோர் எம்பாவாய்.’ இது ஆண்டாள் வாக்கு. இந்த வேத மந்திரார்த்தத்தைத்தான் ஆண்டாள் திருப்பாவையிலே எடுத்துக் காட்டுகிறாள்.

‘போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும்...’ ஏற்கெனவே உள்ள பாபம்; இனிவரும் பாபம், இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கும் பாபம்... மொத்தத்தையும் தீயினால் தூசாக்கு!

‘ஹே எம்பெருமானே! உனக்கு நான் என்ன பண்ணி விட முடியும்...? ‘நம:!’ என்று விழுந்து சேவிப்பது தவிர...!’ என்று கேட்கிறாள் ஆண்டாள்.

வேதமோ ‘நம:’ என்று சொன்னாலே போதும் என்கிறது.

‘நம:’ என்று சொன்னாலே பகவான் அவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டு நமக்கு என்ன கொடுக்கலாம், என்ன கொடுக்கலாம்... என்று தேடிக் கொடுப்பான். ஐச்வர்யம், அக்ஷரகதி... ‘ஐயோ! நம: சொல்லிவிட்டானே’ என்று சந்தோஷப்படுவானாம்.

ஆதலால் நம: என்பது வசீகரம் பண்ணக்கூடிய பெரிய மந்திரக் கோல்! அதைக் கையிலேயே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் பரமாத்மா...

ஸ்ரீரங்கத்துக்கு அருகிலே ஒரு கேஷத்திரம். குணசீலம் என்று பெயர். அதிலே பார்த்தால் எம்பெருமான் கையிலே மந்திரக்கோலுடன் காட்சி தருகிறான்.

குணசீலம் கேஷத்திரத்துக்கு மன வியாகூலங்களுடன் போகிறவர்களெல்லாம் அவன் மந்திரக் கோலால் அவ்வியாகூலங்கள் நீக்கப் பெற்றது போல் குணமாகித் திரும்புகிறார்கள்.

‘தேசிகோ மந்திரவாதி!’ என்று லக்ஷ்மி சஹஸ்ரரத்திலே அவனை அழைத்திருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆசார்யர்களிலே மந்திரவாதி அவன். எல்லா மந்திரங்களையும் நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறவன்.

மந்திரங்களைத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு பல மந்திரவாதிகள் துஷ்பிரயோகம் பண்ணுகிறார்கள். ஆனால் உயர்ந்த ஆசார்யர்கள், அந்த மந்திரங்களைத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு அவனை நமக்குக் காட்டிக் கொடுக்கிறார்கள்.

நாமெல்லாரும் இப்போது மந்திரக் கோலைக் கையிலே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். என்ன மந்திரக் கோல்...? ‘நம:’ என்ற சப்தம்தான் அந்த மந்திரக்கோல்.

‘நம:’ என்று சொல்லி விட்டோமானால் அதோடு நிர்ப்பண்டமாய் உருகிப் போய் விடுவான் பரமாத்மா.

என்ன கொடுப்பது
என்று தெரியாமல்
தடுமாறி நிற்பான்.
நாம் நம: சொல்லி
விட்டோமானால்
அவ்வளவு சந்தோ
ஷம்! அந்த நமகத்
தைப் பாராயணம்
பண்ணினோ மா
னால் வைகுண்ட
வாஸமே வேண்
டாம் என்று
தோன்றிவிடும்!
'நம:' என்கிற
சொல் இருக்
கிறதே, அதற்கே
பரமாத்மா ஓடி
வந்து முன்னே
நிற்கிறான் என்
றால், நாம் கை
கூப்பி கீழே
விழுந்து சேவித்
தால் அவன் கதி
என்ன...? நடு
நடுங்கிப் போய்
விடுவான்! என்ன
பண்ணுவது என்று
அவனுக்குத்
தெரியாமல்
போய்விடும்.

அதனால்தான் எம்பெருமான் பாஷ்யகாரர் சொல்கிறார் : “அவனை வசீகரணம் பண்ண வேண்டுமானால், அவன் திருவடியிலே சரணாகதி பண்ண வேண்டும், சரணாகதி பண்ண வேண்டுமானால் ஒரு மந்திரம் உண்டு அல்லவா...? நம: நம: என்கிற மந்திரம் தான் சரணாகதி மந்திரம்.”

ஓம் விஷ்ணவே நம: என்று விஷ்ணு சப்தத்தையும் சேர்த்துச் சொல்லும்படி கூறுகிறார் பீஷ்மாச்சார்யார்.

‘ஓம்’ என்றும் ‘நம:’ என்றும் சேரும் போது நாமங்களெல்லாம் மந்திரங்களாகின்றன. ஆகையினாலே சஹஸ்ர நாமம் மொத்தமும் மந்திரங்கள்தான்; வெறும் நாமங்கள் அல்ல; பெயர்கள் அல்ல. மந்திர சாஸ்திரம் என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

அவற்றுள்ளே விஷ்ணு சப்தமானது வேதத்திலே எங்கும் பிரசித்தமாய், நாராயணனை நமக்குக் காட்டிக் கொடுக்கக்கூடிய உயர்ந்த சொல்லாய் அமைந்திருக்கிறது.

யக்ஞ - யாகாதிகளிலே எங்கே பார்த்தாலும் விஷ்ணு சப்தம்தான்.

முதல் நாள் ராத்திரியே பாலைக் கறந்து வைத்து, சாயங்காலம் தயிராக்குகிறோம். அதை யக்ஞத்தில் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

வேதம், இந்த சமர்ப்பணம் குறித்துப் பல விஷயங்களை நமக்குச் சொல்லித் தருகிறது.

சாயங்கால வேளையிலே, பசுக்களெல்லாம் மேய்ந்து விட்டு வருகிற காலம் இருக்கிறதே... அந்த நேரத்தை மனசால் நினைக்க வேண்டும் என்கிறது. கோதுாளி காலம் என்று அதற்குப் பெயர்.

அந்தப் பசுக்களுக்குப் பின்னால் அப்போது நாமும் வர வேண்டும். பிராதஹ் காலம் அவை புறப்பட்டுப்

போகிறபோதும் அவற்றின் பின்னால் நாம் போக வேண்டும். அந்த வேளையிலே பசுவின் குளம்பிலேயிருந்து நம் மேலே படும்படியான தூசி இருக்கிறதே, அது பரம பவித்ரமானது.

இன்னொரு இடத்திலே வேதம் சொல்கிற போது கோஷ்டம் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

பசுக்கள் கட்டப்படிருக்கும்படியான இடத்துக்குக் கோஷ்டம் என்று பெயர். 'கொட்டகை' என்று நாம் சொல்கிறோம்.

அந்த இடத்திலே எந்த சத்கர்மாவானாலும் பண்ணலாம்; புண்யாகவசனம் பண்ண வேண்டியதில்லை. மீது எந்த இடத்திலே பண்ணினாலும் புண்யாகவசனம் பண்ண வேண்டும் - அந்த இடத்துக்குச் சுத்தி ஏற்படும் படியாகப் பண்ண வேண்டும். ஆனால், பசுக்கள் கட்டப் பட்டிருக்கும்படியான இடத்துக்குப் புண்ணியாக வசனம் வேண்டியதில்லை.

ஆகையினாலேதான் 'கோஷ்டம் உயர்ந்தது' என்று கொண்டாடுகிறது வேதம்.

இப்படிப்பட்ட உயர்வைத் தரும் பசுக்களெல்லாம் சாயங்காலம் திரும்பி வருகின்றன. கன்றுக் குட்டிகள் துள்ளி ஓடி வருகின்றன.

இந்தப் பசுக்களை நாம் எப்படி ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்பதையும் வேதம் இன்னொரு இடத்திலே சொல்கிறது: ஒரு பசு கன்று போட்டால், பத்து நாட்கள் இரண்டும் ஒரே இடத்திலே சேர்ந்து இருக்க வேண்டும். இந்த பத்து நாட்களும் பசுவைக் கறக்கக் கூடாது. பத்து நாட்களுக்குப் பிறகும், கறப்பதற்கு முன் கன்றுக் குட்டிக்கு நிறைய கொடுத்து விட்டுத்தான் நாம் கறந்து கொள்ள வேண்டும்.

அப்புறம் போகப் போகத்தான் நாம் நிறைய கறந்து கொள்ளலாம்.

பசுக்கள், வேதத்திலே கொல்லத்தகாத பிராணிகளாக, சேவிக்கத் தகுந்த பிராணிகளாக உயர்த்திச் சொல்லப்படுகின்றன.

அப்படிப்பட்ட பசுக்கள் மேய்ந்து விட்டு வருகின்றன. அவற்றின் பாலைக் கறந்து, தோய்த்து வைக்கிறோம். தயிராக அது பரிணமிக்கிறது. மறுநாள் பிராதஹ் காலம் அதை பகவானுக்கு விநியோகிக்கிறோம்.

கோயிலானால், பரமாத்மா விக்ரஹ ரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கிறான். நிவேதனம் பண்ணுகிறோம். அதே மாதிரி, கிரஹத்திலேயும் பண்ணுகிறோம்.

இதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நிவேதனம் ஏதேனும் உண்டா? என்றால், யக்ஞத்திலே ஜொலிக்கும்படியான, அக்னியிலே சேர்க்கும்படியான ஹவிஸ் இருக்கிறதே, அது மிகவும் உயர்ந்தது. பகவான் அதை நேரே சுவீகரிக்கிறான். அதனால்தான் யக்ஞமானது உயர்ந்த கர்மாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

ஏகப்பட்ட திரவியங்கள் யக்ஞத்திலே - பொரி, தேன், பால், தயிர், புரோடாசம், சோமரஸம் - இப்படிப் பல திரவியங்கள் பற்றியும் நல்ல ஞானம் வேண்டும். அந்தந்த திரவியங்களுக்குண்டான அதிஷ்டான தேவதைகள் இருக்கின்றன. அந்த யக்ஞத்துக்கு யார் பலனைக் கொடுக்கிறார்கள் என்ற ஞானம் நமக்கு இருக்க வேண்டும்.

சொல்லப்படுகிற மந்திரத்தை எந்த ரிஷிகள் வார்த்தைகள்? மந்திரத்துக்குரிய ரிஷி யார் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அது எந்த சந்தஸ்சில் இருக்கிறது என்கிற ஞானம் வேண்டும். எந்த யக்ஞத்திலே அதை

விநியோகம் பண்ணலாம் என்று உரிய யக்ஞத்தைப் பற்றிய ஞானமும் வேண்டும். திரவிய ஞானமும் வேண்டும்; அதில் ஆரதிக்கப்படுகிற தேவதையினுடைய பெருமையையும் நாம் உணர வேண்டும்.

இவ்வளவு ஞானம் உள்ளவனாயிருந்தாலும் அவன் என்ன சொல்கிறான்? அந்த வேத மந்திரம் என்ன சொல்ல வைக்கிறது அவனை என்று பாருங்கள்... வேதம் “ஹே விஷ்ணு!” என்று கூப்பிடுகிறது. “நேற்று இரவு பாலைக் கறந்து தயிராக்கி வைத்திருக்கிறேன். அந்தத் தயிர் இப்போது ஹோமத்திலே விநியோகமாகப் போகிறது. ஹோம திரவியமாக நீ சுவீகரிக்கும்படியாக அதை ரக்ஷிக்க வேண்டும். உனக்கு விநியோகமாக வேண்டிய அந்த திரவியத்தை நீதான் ரக்ஷித்துக் கொடுக்க வேண்டும். நீ அதை ரக்ஷித்து ஏற்று எங்களுக்கு அனுக்கிரஹம் பண்ண வேண்டும்...” என்று பிரார்த்திக்கிறது.

கர்ம காண்டத்திலே, இந்த மாதிரி ஹவிஸ் என்று எடுத்து வைத்து, அவனுக்காக அது என்று உணர்ந்து அவனையே அதை ரக்ஷிக்கும்படியாகப் பிரார்த்திக்கிற மந்திரம்... இதையே பிரும்ம காண்டத்திலே - ஞான காண்டத்திலே, உபநிஷத்திலே பார்த்தோமானால்... ‘ஆத்மா என்கிற ஹவிஸ் அவனுடைய திருவடியிலே விநியோகமாக வேண்டும். இந்த ஆத்மா அனர்த்தப் படாதபடி, கெட்டுப்போகாதபடி, வீணான விஷயத்தில் ஈடுபடாதபடி அந்த எம்பெருமான் இதை ஏற்க வேண்டும். அவனே இதற்கு ரக்ஷகனானதனாலே... ‘ஹே பிரபு! விஷ்ணு! இந்த ஆத்மாவாகிற ஹவிஸை நீ உவக்கும் படியாக நீயே ஏற்றுக்கொள்...’ என்று பிரார்த்திக்கிறது.

இன்னொரு இடத்திலே உபநிஷத் சொல்கிறபோது, ‘எவனை பகவான் விரும்புகிறானோ அவனால் அவன் அடையப்படுகிறான்...’ என்றது.

பகவானால் விரும்பப்பட்டவனால் அடையப்படுகிறான் பரமாத்மா என்று அர்த்தம் இதற்கு!

எவனை பகவான் விரும்புகிறான்...?

அதை உபநிஷத் சொல்லவில்லை!

யாரை அவன் விரும்புகிறான் என்று நாம் பார்த்தோமானால், அவனை யார் விரும்புகிறார்களோ, அவர்களையே அவன் விரும்புகிறான்! அவர்களிடத்திலே தான் பகவானுக்கு வியாமோகம்.

அதனால்தான் 'அகலில் அகலும், அணுகில் அணுகும்...' என்றார் ஆழ்வார். நாம் இரண்டு அடி தள்ளிப் போகிறோம். பகவானை விட்டுத் தள்ளிப் போகிறோம்... அவனும் தள்ளியே போய் ஒதுங்கியே நிற்பான்; வர மாட்டான் கிட்டே.

இரண்டு அடி நெருங்கிப் போனாலோ... அவன் பத்தடி நம்மிடம் நெருங்கி வருவான்! நாம் தூரப் போகிற போது 'இவன் எங்கே போவான்... மறுபடியும் இங்குதானே வர வேண்டும்...' என்று விட்டு விடுவான்.

எங்கெங்கோ போய்ச் சுற்றிவிட்டு அந்த காகாகரன் இறுதியில் ராகவனுடைய திருவடியிலே தானே வந்து விழுந்தது!

கர்ம காண்டம் நமக்கு அவனைக் காட்டிக் கொடுத்து ஆத்மாவாகிற ஹவிஸை சமர்ப்பிக்கக் கற்றுத் தருகிற போது அவனை அந்த தேவதையை, விஷ்ணு என்று குறிப்பிடுகிறது.

விச்வம் விஷ்ணு என்கிற சப்தங்களை எடுத்துக் கொண்டோமானால், விச்வம் எங்கெல்லாமோ பரந்து கிடக்கிறது. அதிலே விஷயங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து மஹரிஷிகள் தபஸ் பண்ணிய இடம் இந்த பாரத தேசம்.

இந்த பாரத தேசத்துக்கு இருக்கும்படியான பெருமை மற்ற தேசங்களுக்குக் கிடையாது. கர்ம பூமி என்று இதற்குப் பெயர். தேவதைகளெல்லாம் கூட இங்கே

வந்து யக்கும் பண்ணியதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்திராதி தேவதைகள் தங்கள் சக்தி குறையாமலிருக்க யக்கும் பண்ணலாம் என்று வேதம் சொல்கிறது. ஆனால் சுவர்க்க லோகத்திலே யக்கும் பண்ண முடியாது. பண்ணினால் பலன் ஏற்படாது. ஏனென்றால் சுவர்க்கம் போக பூமி. போகத்தை அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட இடம். ஆகையினாலே தேவதைகள் யக்கும் பண்ண வேண்டுமானால் இறங்கி இங்கேதான் வரவேண்டும். பூலோகத்திலே எங்கே வரவேண்டும் என்று பார்த்தால் பாரத தேசத்துக்குத் தான் வரவேண்டும் - மற்ற இடங்களுக்கெல்லாம் திலகமாய் இருக்கக்கூடிய இது புண்ய பூமி என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த தேசம் மொத்தம் உயர்ந்த பாவனமான பாகவத அவதாரம், பகவத் அவதாரம், மஹரிஷிகளுடைய அவதாரம், இதிகாச புராணங்களுடைய அவதாரம்...

இந்தப் பூமியில் நாம் கர்மாவைப் பண்ணுவதற்கு - சர்வத்துக்கும் ஸ்தானபூதனாக விஷ்ணு விளங்குகிறான்.

நாமமாயிரம் ஏற்ற நின்ற நாராயணன் நமக்காக அவதாரமெடுத்து வருகிறான்.

ஸ்தனஞ்சய பிரஜை என்றால் சின்னக் குழந்தை. அது தாயாரிடத்திலே பால் சாப்பிடுகிறது. தாயார் அபத்யம் பண்ணினால் குழந்தைக்குக் கெடுதல் ஏற்படும். அதற்காகத் தாயார் பத்தியம் காக்கிறாள். குழந்தை பத்திரமாக வளர்கிறது.

அந்த மாதிரி, இந்த ஜீவராசிகளான நாமெல்லாம் பகவானுக்குக் குழந்தைகளானதனாலே, அந்தக் குழந்தை களை ரக்ஷிப்பதற்காக பரமாத்மா வைகுண்டத்தை விட்டு விட்டு இறங்கி வந்து விட்டான்!

எங்கே வந்தான்...?

பதரிகாசிரமத்திலே நர நாராயண அவதாரம் பண்ணித் தபஸ் பண்ணுகிறான்!

நர நாராயணனாக பகவான் அவதரித்ததைத்தான் ஆண்டாள் திருவுளத்திலே கொண்டு பாடினாள்:

நாமமாயிரம் ஏற்ற நின்ற நாராயணா, நரனே!
உன்னை மாமிதன் மகளாகப் பெற்றாள் எமக்கு
வாகை தவிருமே...

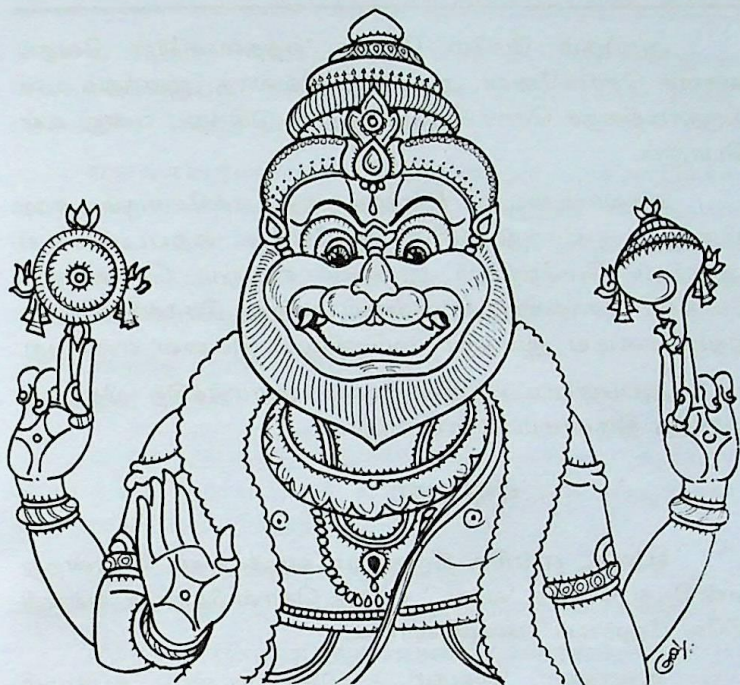
‘நாமமாயிரம் ஏற்ற நின்ற நாராயணா!’ மிக அழகான பதப் பிரயோகம் இது. வியாக்யான சக்ரவர்த்தி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை இதற்கு வியாக்யானம் பண்ணுகிறார். இந்த மாதிரி துருவித் துருவி வியாக்யானம் பண்ணுவதற்கு மகான்களால் தான் முடியும்.

அவருடைய வியாக்யானம்தான் ‘ஸ்தனஞ்சயப் பிரஜை அபத்யம் கொண்டால் அவ்வபத்யம் நீக்குவதற் காகத் தாயாரானவள் குடிநீர்ப் பருகுமாப்போலே...’ என்ற உதாரணம்.

குழந்தைக்குப் பால்புகட்டும் தாயாரின் உதாரணம்!.

‘நீ என்ன காரியம் செய்வதற்காக இப்படி நரநாராயண அவதாரம் பண்ணி தபஸை மேற் கொண்டாய்?...’ என்று கேட்கிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை.

இன்னும் விசேஷமாக அவருடைய வியாக்யானம் தொடருகிறது. ‘சஹஸ்ர நாமத்தைப் பூலோகத்திலே மட்டு

மல்ல, வைகுண்டத்திலேயும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று வியாக்யானம் பண்ணுகிறார்.

ஆண்டாள், 'நாமமாயிரம் ஏற்ற நின்ற நாராயணா, நரனே!' என்றது இதைத்தான். 'வைகுண்டத்திலே இருக்கும்படியான நாராயணா! நரனே! - பூலோகத்திலே இருக்கும்படியான எம்பெருமானே!'... நித்ய விபூதி, லீலா விபூதி இரண்டையும் சேர்த்தே சொல்கிறாள் ஆண்டாள்.

ஆகவே, அங்கேயும் - வைகுண்டத்திலேயும் பகவான் நாமாவைச் சொல்லி அவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள் என்பதை வேதம் நமக்குக் காட்டுகிறது.

அதற்கும் மேலே போய், 'எத்தனையோ வேதங்களைச் சொன்னேன். அவற்றில் இல்லாத ஆனந்தம் உன் திருநாமத்தைச் சொல்கிறபோது ஏற்படுகிறது...' என்று உள் பொருள்.

'பகவானுடைய திருநாமத்தை எல்லோரும் கூடியிருந்து குளிர்ந்து சொல்கிறபோது ஏற்படக்கூடிய ஆனந்தம் வேறெங்கும் இல்லை' என்றும் சொல்கிறது. வேதமே சொல்கிறது! 'விஷ்ணு என்று சொல்கிறபோது ஏற்படக்கூடிய ஆனந்தம் வேறெதிலும் இல்லை' என்கிறது.

அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவை ஆராதிக்கிற விதத்தை அடுத்த திருநாமம் சொல்கிறது :

வஷ்ட்கார:

வஷ்ட் என்கிற திருநாமம் வஜ்ராயுதம் போன்றது என்கிறது வேதம். 'வஷ்ட்' என்று சொல்லித்தான் யக்ஞத் திலே ஹோமம் பண்ணுவார்கள்

'ஸ்வாஹா', 'ஸ்வதா' - இந்த இரண்டு சப்தமும் இல்லாமல் யக்ஞம் பண்ண முடியாது. ஸ்வாஹா என்பவள் அக்னியின் தர்மபத்னி. ஸ்வதா என்பவளும் அக்னியினுடைய தர்மபத்னி. இவர்களை அழைக்காமல் யக்ஞம் பண்ணினால் பலன் கிடைக்குமா?

மங்கள காரியங்கள் 'ஸ்வாஹா' என்ற சப்தமில்லாமல் நடைபெறாது. பித்ரு காரியம் பண்ணினால் 'ஸ்வதா' என்ற சப்தம் இல்லாமல் பண்ண முடியாது.

அதே மாதிரி வஷ்ட்காரம் என்பதும் அக்னிக்கு உகந்ததான திருநாமம்.

இதைச் சொல்லித்தான் திரவியங்களை அக்னியிலே சேர்க்க வேண்டும்.

வஷ்ட்கார : என்பதற்கு என்ன பொருள் என்றால், 'எல்லாவற்றையும் தன்னுடைய வசத்தில் உடையவன் பரமாத்மா' என்று பொருள்.

எல்லாவற்றையும் அவனுடைய அதீனத்திலே உடையவனானதனாலே, 'வஷ்ட்' என்கிற சப்தத்தால் ஹோமம் பண்ண வேண்டும். 'ஸ்வாஹா' என்கிற சப்தத்தால் ஹோமம் பண்ண வேண்டும். 'ஸ்வதா' என்கிற சப்தத்தினால் ஹோமம் பண்ண வேண்டும்.

ஸமஸ்த ஹவ்ய - கவ்ய போக்தா

ஹரி ஈச்வர :

ஹவ்ய ரூபமான ஹவிஸையும், கவ்யமான பித்ரு காரியத்தில் சமர்ப்பிக்கக் கூடியதையும் எம் பெருமான் விஷ்ணுவே சுவீகரிக்கிறான்.

அதனால்தான் சிராத்தத்தன்று நாம் பார்க்கலாம் - விஷ்ணுவை ஆவாஹனம் பண்ணுவதைப் பார்க்கலாம்.

எதற்காக இப்படி ஆவாஹனம் பண்ணறோம்?...

சிராத்தத்தைச் சமரக்ஷிக்கக்கூடியவன் விஷ்ணு. அந்த விஷ்ணுவுக்கே இது போய்ச் சேர்கிறது.

நாம் இங்கே அந்த பித்ரு காரியத்தைப் பண்ணினாலும் விஷ்ணு பாதத்திலே - கையையிலே - இது தத்தம் பண்ணியதாக ஆகட்டும் என்று சொல்லித்தான் இங்கிருந்தபடி பித்ரு காரியத்தைப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

ஒரு நாள், ஜீவித காலத்தில் அந்த கையக்கே சென்று சாக்ஷாத் அந்த விஷ்ணு பாதத்திலே பிண்டப் பிரதானம் பண்ண வேண்டும். ஒரு நாள் மட்டும் பண்ணியே ஆக வேண்டும். மற்ற நாட்கள் வீட்டிலே பண்ணுகிறபோது அந்தப் பாதங்களை மனத்தில் தியானித்துப் பண்ணலாம்.

அப்படி தியானித்துப் பண்ணும்போது, சிராத்தத்தின் போது, 'அக்ஷய வட:' என்று வடக்குப் பக்கம் நோக்கி நான்கு அடி நடக்க வேண்டும். வட விருக்ஷத்தைத் தியானம் பண்ண வேண்டும். அதன் கீழே இருக்கும்படியான விஷ்ணு பாதத்தைத் தியானம் பண்ண வேண்டும்.

ஏனென்றால், விஷ்ணுதான் இதை சுவீகரிக்கிறான். நல்ல யக்ஞத்திலேயும் சோபனமான காரியத்திலேயும் அவன்தான் உடனிருந்து நடத்துகிறான். அபர கர்மாவிலே யும் அவனைத்தான் தியானம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பிரேதம் வாசலில் இருக்கிறபோதேகூட, அதை ஸ்மசானத்துக்குக் கொண்டு போவதற்கு முன்பு, கிருஹத்தினுடைய வாசலிலேயே அந்த எம்பெருமானை நினைத்து புருஷ குக்த ஹோமம் நடக்கிறது.

பித்ரு மேத கர்மா - பிறும்ம மேதம் என்றெல்லாம் சொல்வார்கள். பிறும்ம மேத ஸம்ஸ்காரம் ரொம்ப விசேஷம். அதிலே ஏகப்பட்ட காரிய கலாபங்கள். அவற்றைப் பண்ணினால் அந்த ஆத்மா உத்தம கதியை அடையும்.

ஆகையினால், பெரியவர்கள் பிரேத சம்ஸ்காரத்தில் ஆரம்பித்துப் பண்ணக்கூடிய கர்மாவை ரொம்பச் சிரத்தையாகப் பண்ணுவார்கள். அப்படிப் பண்ணினால் பகவான் அங்கும் பூரணமாய் எழுந்தருளியிருந்து ரக்ஷிக்குகிறான்.

சுபமான காரியத்திலே பாருங்கள்.

கல்யாணத்தில் சப்தபதிகரணம் என்று பெண்ணினுடைய கால் கட்டை விரலைப் பற்றி ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைக்கிறான் மாப்பிள்ளைப் பையன். ஒவ்வொரு அடிக்கும், கூட விஷ்ணு வந்து ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று மந்திரம் சொல்கிறது.

அந்த விஷ்ணு, சர்வதா ரக்ஷகன், சர்வத்ர ரக்ஷகன். அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவை வஷ்ட்காரத்தினால் ஆராதியுங்கள், என்கிறார் பீஷ்மாச்சார்யார்.

அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்வதே வைபவம்தான். அவற்றால் காட்டப்படும் பொருள் அனேக விதமானது. அவை அனைத்துமே குண ப்ரயுக்தமான நாமாக்கள்.

அந்த எம்பெருமானின் நல்ல குணங்கள் அனைத்தும் இந்த சஹஸ்ர நாமத்திலே அடங்கியிருக்கிறது.

விஷ்ணுவை வஷ்ட்காரத்தினால் ஆராதிக்கும்போது 'இந்தத் திருநாமத்தை உச்சரிப்பதனால் விஷ்ணு நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்; இந்தக் கர்மாவினாலே ரக்ஷிக்கட்டும்; நம் மிடத்திலே அவனுக்கு விசேஷ அனுக்கிரஹ புத்தியானது ஏற்பட்டட்டும்; நம்மை அவன் அனுக்கிரஹிக்கட்டும்' என்று அதற்கு உயர்ந்த பலனைச் சொல்கிறது ஒரு சுலோகம்.

இந்த்ரா ஆச்ராவாயா அஸ்து ச்ரௌஷ்ட்யஜா
ரயஜாவஹே வஷ்ட்காரேண வஜ்ரேணா

இதை வசிஷ்ட மஹரிஷி சொல்கிறார். விச்வாமித்ர மஹரிஷி சொல்கிறார். ஜமதக்னி சொல்கிறார். அதற்குப் பிறகு விசேஷமாக பரத்வாஜ மஹரிஷி... கௌதம மஹரிஷி, யாக்ஞவல்கியர், இப்படிப்பட்ட ரிஷிகளெல்லாம் இந்த சப்தத்தின் பெருமையை அவரவர் ஸ்மருதிகளிலே விசேஷமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள்.

'இந்த சப்தங்களானது உலகத்திலே ஒலிக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்... உலகமே கெட்டொழியும்' என்கிறார் வசிஷ்டர்.

யக்ஞப் பிரகரணத்திலே உத்கீதம் என்று ஸாமத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. உத்கீத ஸாமத்தினாலே தேவதைகளை விசேஷமாக அழைக்க வேண்டும். ஸாம வேதத்தால்தான் அழைக்க வேண்டும்.

யக்ஞத்திலே நான்கு வேதங்களுக்கும் விநியோகம் உண்டு. நான்கும் இல்லாமல் யக்ஞம் பண்ண முடியாது.

ரிக் வேதம் தேவதைகளையெல்லாம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணும். அதாவது வந்து உட்கார்ந்து விட்டவர்களை ஸ்தோத்திரம் பண்ண ரிக் வேதம்தான். யஜுர் வேதத்தில் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஸாம வேதத்தினால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினால் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள். ரிக் வேதத்தினால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினால் ஆனந்தமாகக் கேட்பார்கள்.

யஜுர் வேதத்தினால் ஹோமம் பண்ண வேண்டும். அப்போதுதான் அந்த ஹவிஸை அவர்கள் ஏற்பார்கள்.

அவ்வாறு ஏற்பதற்கும் துதிப்பதற்கும் முன்னால் ஸாமவேதத்தினால் அவர்களை தேவலோகத்திலேயிருந்து இங்கே வரும்படியாக அழைக்க வேண்டும்.

கூப்பிடுகிறபோது ரொம்ப ரமணீயமாக, காதுக்கு இனிமையாகக் கூப்பிட வேண்டும். கர்ண கடுமமாகக் கூப்பிட்டால் வருபவர்கள் புறப்பட்டுப் போய்விடுவார்கள்.

ரம்மியமான இந்த ஸாம வேதத்தினாலே பரத்வாஜ மஹரிஷி மட்டப் பள்ளி கேஷத்திரத்திலே விசேஷமாக எம்பெருமானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணியிருக்கிறார். 1299 மந்திர ரிக்குகளை கானமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அழகாக கிருஷ்ணா நதி தீரத்திலே உட்கார்ந்துகொண்டு பரத்வாஜ மஹரிஷி அன்றைய தினம் கானம் பண்ணினார்.

அதனால்தான் இன்றைக்கும் மட்டப் பள்ளியிலே போய் உட்கார்ந்தோமானால் கிருஷ்ணா நதியின் அலையிலே ஸாம வேதம் கேட்கிறது. பரத்வாஜ மஹரிஷி சொன்ன அந்த கீதத்தை, பகவான் நரசிம்ஹன் பரிபூரணமாக அனுபவித்தான்.

ஸாமத்தினாலே தேவதைகளை அழைக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். அவர்களை ஆவாஹனம் பண்ணியானதும் யக்ஞத்திலே எல்லாம் சரியாக நடக்கிறதா என்று கவனிக்க வேண்டும். ரிக் வேதத்தினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்களா? யஜுர் வேதத்தினாலே ஹோமம் பண்ணுகிறார்களா? இந்தக் காரிய கலாபங்க ளெல்லாம் நன்றாக நடக்கின்றனவா...? அதர்வண வேதத் தைக் கற்றுணர்ந்தவர் பிரும்மாவாக உட்கார்ந்து பார்க்கிறார் - கவனிக்கிறார். அவருக்கு 'உபதிருஷ்டா', 'பிரும்மா' என்று பெயர். அவர் எத்தனை ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்...? அந்த பிரும்மாவுக்குத்தான் பொறுப்பு அதிகம். ஹோமம் பண்ணுகிறவருக்கு, 'இது விட்டுப் போய் விட்டதே, அதைப் பண்ணவில்லையே' என்று எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். அப்படி அவர் எதிரில் உட்கார்ந்து சொல்கிற பிரும்மா, அதர்வண வேதத்தைப் பூரணமாகக் கற்றுணர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும்.

நான்கு வேதங்களுக்கும் யக்ஞத்தில் வேலை. இந்த யக்ஞம் யார்...? விஷ்ணு! அவனை ஆராதிக்க வேண்டுமானால் நான்கு மறைகளும் முக்கியமாக வேண்டியிருக்கின்றன.

அதனாலேதான் இந்த பூமண்டலத்திலே இந்த சப்தங்கள் உச்சரிக்கப்பட்டு, யக்ஞங்கள் நிறைய நடந்து,

அதனால் இந்த பூமி மொத்தம் யக்ஞப் புகையினால் சூழ்ந்து நிற்க வேண்டும். இந்தக் காற்றில் யக்ஞப் புகை கலந்து சுற்றி வந்தால் அதை நாம் எல்லோரும் சுவாசித் தோமானால் ரோகங்களெல்லாம் நிவர்த்தி ஆகிவிடும். எவ்வளவு கொடிய ரோகங்கள் இருந்தாலும், அத்தனையும் போய்விடும். ஹோமப் புகையினாலே...

இந்த சப்த வடிவிலே, கர்மாவின் மூலமாக, பகவான் பிரகாசிக்கிறான் யக்ஞத்தினாலே...

வஷ்ட்கார: என்ற சப்தம் உணர்த்துவது இதைத் தான்.

வேதத்தில் இன்னொரு இடத்தில்,

‘பூதம் பவ்யம் பவிஷ்யத் வஷட் ஸ்வாஹா...’

என்று வருகிறது.

- இது சஹஸ்ரநாமமா, வேதமா? என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டோமானால் வேதம்தான்!

அதனால்தான் பெரியோர்கள் பூர்வ காலத்திலே இந்த வேதமே சஹஸ்ரநாமத்தில் பூரணமாக இருக்கிற தனாலே வேத மந்திரங்கள் அடங்கிய சஹஸ்ரநாமத்தை ஸ்த்ரீகள் உச்சரிக்கக் கூடாது என்று வைத்தார்கள். இப் போது நவீன காலத்திலே எல்லோரும் சொல்கிறார்கள்.

யாக்ஞவல்க்யருடைய தர்ம பத்னி கார்கி, மைத்ரேயி முதலானவர்களெல்லாம் வேத மந்திரங்களைச் சொன்னார்கள். சொல்லி விசேஷமாக பாராயணம் பண்ணினார்கள்.

அவர்களெல்லாம் சொன்னார்களே, நாம் சொல்லக் கூடாதா என்று கேட்டால் நாம் கார்கி ஆகிவிட முடியுமா...? நாம் மைத்ரேயி ஆகி விட முடியுமா? அவ்வளவு தபோதனர்களா நாம் என்று யோசனை பண்ண வேண்டும்.

சஹஸ்ர

நாமத்திலே
வரும் நாமங்
கள் எல்லாமே
மந்திரங்கள்
தான். அந்த
மந்திரங்கள்
நம்மை ரக்ஷித்
கின்றன. சரக
ஸம் ஹிதை
என்று ஒரு
ஸம் ஹிதை.
அந்த ஸம்
ஹிதையானது
சஹஸ்ரநாமத்
தைப் பாரா
யணமாக
விதித்திருக்
கிறது. அதைப்
பாராயணம்
செய்வதால்
தீராத வியாதி
யெல்லாம்
தீரும் என்
கிறது.

மந்திரங்களை உச்சரிக்க வேண்டிய காலம் மாத்ரா
காலம் விதித்திருக்கிறது. அது தான் அந்த மந்திரத்துக்குப்
பலம். அதே மாத்திரையில்தான் மந்திரத்தைச் சொல்ல

வேண்டும். கண்டவாறு சொன்னால் பலம் குறைந்து போகும்.

இப்போதும் லோகத்திலே எல்லோருக்கும் பலம் எதிலே இருக்கிறது என்று கேட்டால் மாத்திரையில்தான் இருக்கிறது. தலைவலி வரட்டுமே, வயிற்று வலி வரட்டுமே, பல்வலி வரட்டுமே... ஒரு நிமிஷம் நான்கு சுலோகம் சொன்னால் போதும்... தலைவலி போய்விடும். ஆனால் நம் மனசு அந்த சஹஸ்ரநாம சுலோகத்திலே போவ தில்லை; அதை உச்சரிக்கும் மாத்ரா கால அளவை நினைப்பதில்லை. நினைப்பெல்லாம் மருந்து, மாத்திரை குறித்துத்தான்.

‘ஏரார் முயல்விட்டு காக்கை பின் போவதே’ - முயல் இங்கே இருக்கிறபோது யாராவது காக்கைக்குப் பின்னாலே ஓடுவார்களா...? அந்த மாதிரி உயர்ந்த சஹஸ்ர நாமம் கையிலே இருக்கிறபோது அல்ப விஷயங்களைப் போய் நாடுகிறோம்.

சஹஸ்ரநாமத்துக்கு பாஷ்யம் ஆதிசங்கரர் எழுதியிருக்கிறார். பராசர பட்டர் எழுதியிருக்கிறார். பராசர பட்டர் எழுதியதில் பதினாறு திருநாமங்கள் - ராமனைக் குறித்துச் சொல்லக் கூடிய திருநாமங்கள் வருகின்றன. அந்தப் பதினாறு திருநாமங்களுக்கு முன் அவதாரிகையிலே அவர் எழுதுகிறார்:

‘இக ம்ருத சஞ்சீவனம் ராமநாமம் பிரஸ்தூயதே’

‘மேற்கொண்டு என்ன வரப்போகிறது என்றால் மரித்தவர்களைப் பிழைப்பூட்டக் கூடிய ராம நாமம் இனி ஆரம்பிக்கிறது...’ என்று இதற்கு அர்த்தம்.

சஹஸ்ரநாமத்தின் இந்தப் பதினாறு மந்திரங்களே மரித்தவர்களைப் பிழைப்பூட்டும் என்றால், மொத்த நாமாக்களையும் சொன்னால் கேட்க வேண்டுமா...?

சஹஸ்ரநாமத்திலே இருக்கிற ஒரு சின்ன பாகம்தான் மிருத சஞ்சீவினி.

மிருத சஞ்சீவினி என்றே ஒரு மந்திரம் இருக்கிறது. அது சுக்ராச்சார்யர் ஒருவருக்குத் தான் தெரியும். தேவ குருவான பிருஹஸ்பதிக்குக் கூட அது தெரியாது. பலிசக்ர வர்த்தி மாண்டுபோன பிற்பாடு இந்த மந்திரத்தைச் சொல்லி அவனைப் பிழைப்பூட்டி விட்டார் அவர். அப்புறம் விச்வஜித் என்றொரு யக்ஞத்தை நடத்தி அவனுக்கு ரதம், வில், அம்பறாத் தூணி என்று எல்லா வற்றையும் சம்பாதித்துக் கொடுத்து, அவனைக் கொண்டு தேவதைகளை யெல்லாம் ஜெயிக்கப் பண்ணினார்!

அப்படி ஆசார்ய அனுக்கிரஹத்தை பலி சக்ரவர்த்தி பெற்றான். மாண்டு போனவனையே பிழைப்பித்தார் குரு! அந்த சக்தி அவர் ஒருவருக்குத்தான்.

ஆனால் சஹஸ்ரநாமம் இருக்கிறது பாருங்கள்... இது எல்லார் வாக்கிலேயும் வருகிறது. இது ம்ருதசஞ்சீவினி என்றால் சுக்ராச்சார்யாரைக் காட்டிலும் நாமெல்லோரும் மேம்பட்டவர்களாக இப்போது விளங்குகிறோம்! ஏனென்றால் அவர் வேறு ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லி பகவானை ஆச்ரயித்தார். ஆனால் இது - சஹஸ்ரநாமமானது - நேரிடையாகவே பகவானைச் சொல்லி நம்முடைய அகால மரணத்தை, ம்ருத்யு பயத்தைப் போக்கக்கூடியது.

விச்வம் என்ற பதத்தை, மந்திராக்ஷரமாக்கும்போது,

ஓம் விச்வஸ்யை நம:

ஓம் விச்வாய நம:

என்று இரண்டு பாடம் உண்டு.

சங்கர பகவத்பாதாள் 'விச்வஸ்யை நம:' என்கிறார். பராசர பட்டர், 'விச்வாய நம:' என்று சொல்கிறார்.

- ஆரம்பத்திலே இப்படி வித்தியாசம் ஏற்படுகிறது.

ஆனால் விச்வமாக இருக்கிறான் பகவான் என்று யார் நினைக்கிறார்களோ, உபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் அனைவருக்கும் கண் பார்வை நன்றாக இருக்கும். நேத்திர இந்திரியம் நன்றாகச் செயல்படும்.

க்ஷாதுஸ்பதி என்றொரு யக்கும். அந்த யக்கும் பண்ணினால் நேத்திர இந்திரியம் குறையாமல் இருக்கும் பெரிய யக்கும் அது. அதை யாரால் பண்ண முடியும்?... சோம யக்கும் பண்ணியவர்கள் மட்டும்தான் அந்த யக்ஞத்தைப் பண்ண முடியும். வேறு யாராலேயும் பண்ண முடியாது.

அப்படியானால் க்ஷாதுஸ்பதி என்கிற யக்ஞத்தைப் பண்ண என்ன அருகதை என்று கேட்டால்... தலையிலே ஒரு நரைகூட இருக்கக் கூடாது! 'ஒரு கேசம்கூட நரைத்திருக்கக் கூடாது!' என்கிறது சாஸ்திரம்! கிருஷ்ண கேசி! கறுப்பாக இருக்க வேண்டும் கேசம். அப்படியானால் மிகவும் சின்ன வயதிலேயே பண்ண வேண்டும் என்று அர்த்தம்.

ஜாதபுத்ர: - இது இன்னொரு அருகதை. இந்த யக்ஞத்தைப் பண்ணுபவருக்குப் பிள்ளை பிறந்திருக்க வேண்டும் - நல்ல புத்திரன் - புத்திரன் இல்லாதவன் இதைப் பண்ணக் கூடாது.

பூரணமான அத்யயனம் பண்ணியவராக இருக்க வேண்டும் - இது மூன்றாவது நிபந்தனை.

- இந்த மூன்று தகுதிகளும் இருந்தால் தான் க்ஷாதுஸ்பதி யக்ஞத்தைப் பண்ண முடியும்.

ஆனால் 'விச்வம் விஷ்ணு' என்று ஆரம்பித்து சஹஸ்ரநாமத்தைச் சொல்வதற்கு, நரை காணாத

தலையோ, மைந்தர்களோ, அத்யயனமோ எதுவுமே கட்டாயமில்லை.

ஆகையினாலே, நம் பணி எத்தனை சுலபமாகிறது பாருங்கள்.

வெகு சுலபமாக, நாம் அதே பலனை அடைகிறோம். அதைத்தான் - யக்ஞத்தைத் தான் - பண்ண வேண்டும் என்று உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கக் கூடாது. பண்ண முடியவில்லையானால் கவலைப்படாதே. நீ பண்ணும்படியாக ஒன்று இருக்கிறதா இல்லையா...? அந்த எம்பெருமான் அந்த சாஸ்திரத்தை அப்படி இறக்கி நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறான்.

‘பண்ணுகிறவர்கள் யக்கும் பண்ணட்டும். அதற்கு அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். இருக்கிறவர்கள் பண்ணட்டும். நீ ஏன் அதைப் பண்ண முடியவில்லையே என்று அவஸ்தைப்படுகிறாய்... சஹஸ்ரநாமத்தைச் சொல்லு, போதும்... கட்டாயம் உனக்குப் பலன் கிடைக்கும்!’

‘விச்வத சக்ஷு:- இந்த உலகத்துக்கெல்லாம் சூத்துஸ்ஸாக பகவான் இருக்கிறான்’ என்று நினைப்பவர் களுக்கெல்லாம் நாமாவைச் சொல்பவர்களுக்கெல்லாம் நல்ல கண் பார்வை ஏற்படும்.

இந்த உலகமெல்லாம் பகவானுக்கு முகமாக இருக்கிறது.

இதெல்லாம் - லோகமெல்லாம் அவனுக்கு ஹஸ்தமாக இருக்கிறது.

இதெல்லாம் அவனுக்குப் பாதமாக இருக்கிறது.

புருஷ சூக்தம் என்ன சொல்கிறது...? உலகத்திலே தோன்றியவை மொத்தமும் அவனுடைய திருப்பாதம் என்று சொல்கிறது.

இந்த உலகத்திலே நாம் பார்ப்பவை ஒரு பங்குதான்.
மீதி முக்கால் பாகம் அங்கே உள்ளது - அதாவது
வைகுண்டம். த்ரிபாத் விபூதி என்று பெயர் அதற்கு.
அதைத்தான் பெரியாழ்வார் சொல்கிறார்:

அண்டக் குலத்துக் கதிபதியாதி
அகரர் இராக்கதரை
இண்டக் குலத்தை எடுத்துக் களைந்த
இருடகேசன் தனக்குத்
தொண்டக் குலத்தில் உள்ளீர்! வந்தடி தொழுது
ஆயிர நாமம் சொல்லிப்
பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்
லாயிரத்தாண்டு என்மினே.

மஹரிஷிகள் சொன்ன விஷயத்தை ஆழ்வார்
இப்படி அழகாகக் காட்டுகிறார்.

மஹரிஷிகள் சொன்ன விஷயத்தை ஆழ்வார் அழகாகக் காட்டுகிறார் என்றேன். அண்டக் குலத்துக்கு அதிபதி பரமாத்மா என்கிறார்.

அண்டம் என்றால் மேலே ஏழு லோகங்களும் கீழே ஏழு லோகங்களுமாகப் பதினான்கு உலகங்கள் சேர்ந்தது. அண்டம் என்றால் முட்டை-முட்டை வடிவில் இருக்கின்றன இந்தப் பதினான்கு லோகங்களும் சேர்ந்த அமைப்பு. அதற்கு வெளியிலே ஆவரண ஜலம் என்று இருக்கிறது.

கர்ப்பத்திலே இருக்கிறது ஒரு குழந்தை. அதைச் சுற்றி ஜலம் இருக்கிறது - திரவம். திரவத்திலே அந்த சிசு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு எந்த அடியும் படாமல் திரவம் காக்கிறது-ஜாக்கிரதையாக. அதே மாதிரிதான், அண்டம் அனர்த்தப்படாமல் இருக்க அண்டத்துக்கு வெளியே ஜலம் இருக்கிறது. அதற்கு ஆவரண ஜலம் என்று பெயர்.

பகவான் திரிவிக்கிரமனாக அவதாரம் பண்ணிய போது இந்த அண்டத்தையெல்லாம் தாண்டி, சத்திய லோகத்தையும் தாண்டி, அந்த ஆவரண ஜலத்தைப் போய் அவன் திருவடி கழித்தது. அதிலேயிருந்து அவன் திருவடியில் ஜலம் விழுந்தது என்றால், எவ்வளவு தூரம் அவன் திருவடியானது போயிற்று என்பதை நாம் உணர முடியும்.

இது ஓர் அண்டம்தான். இதோடு சரியாகப் போய் விடவில்லை... இந்த மாதிரி எத்தனையோ அண்ட கடாகங்கள்! - பிறும்மாண்டம் என்று பெயர். அதிலே ஒன்று அல்ல; பலப்பல இருக்கின்றன. பதினான்கு புவன காண்டம் ஓர் அண்டம் என்றால் இது மாதிரி இன்னும் பல உள்ளன.

‘அண்டர் குலத்துக்கு அதிபதி ஆகி...’ என்று ‘அத்தனைக்கும் அதிபதி அவன்தான்!

சமஸ்தத்தையும் காக்க அந்த துஷ்ட பிரபத்திகளை நிரஹஸித்தவன்.

‘அண்டக் குலத்தில் உள்ளீர்...!’

- அவன் திருவடியைத் தொழும்படியான அண்டக் குலத்திலே இருக்கக் கூடியவர்களே! இங்கே வாருங்கள். ஆயிரம் நாமம் சொல்லி- அந்த எம்பெருமானிடத்திலே அடிபணிந்து மறுபடியும் பிறவியில்லாத உயர்ந்த நிலையை அடையுங்கள் - அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுங்கள்.

பல்லாண்டினுடைய தாத்தப்ரியம் என்ன...?

அதைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை சொல்கிறார்:

பகவானுடைய திருநாமங்களை அவனெதிரிலே சொல்லிப் பல்லாண்டு பாடுதல் - பல்லாண்டு பாடுதல் என்றாலே திருநாமம் சொல்வது என்றுதான் அர்த்தம். அவன் திருநாமத்தை அவன் உகக்கும்படியாக அவன் எதிரிலே நல்ல உற்சாகத்தோடு சொல்வதுதான் அவனுக்குப் பல்லாண்டு. ‘நீ வாழ்க’ என்று அவனை வாழ்த்துவது. அவனிடத்திலே இருக்கும்படியான அனந்தம் என்றும் குறையாதது. அதை நாம் உணரும் வகையில் அவன் எதிரிலே நின்று திருநாமம் உரைத்து ஸ்தோத்திரம் செய்ய வேண்டும். அதைத்தான் - ‘ஆயிரம் திருநாமம் சொல்லி’ என்றார்.

ஆயிரம் நாமம் என்பது யாரைக் குறிக்கிறது...?
விச்வம், விஷ்ணு என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தோ
மானால் நரசிம்ஹனிடத்திலேதான் எல்லாமே போய்
முடியும்.

அதனால்தான் அடுத்த பாசுரத்திலேயே பெரியாழ்வார் 'அந்தியம்போதில் அரியுருவாகி...' என்று பாடுகிறார்:

எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம் மூத்தப்பன்
ஏழ்ப்படிகால் தொடங்கி
வந்து வழிவழி ஆட்செய்கின்றோம்; திரு
வோணத் திருவிழுவில்
அந்தியம் போதில் அரியுரு வாகி
அரியை அழித்தவனை
பந்தனை தீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்
தாண்டென்று பாடுதுமே.

'விஷ்ணோர்முகம் வீர்யானி' என்று ஆரம்பிக்கும் ஒரு மந்திரம் இருக்கிறது. அதிலே பதினான்கு விஷ்ணு சப்தம் வருகிறது. ஈரேழு பதினான்கு லோகத்துக்கும் அதிபதி அவன் என்பதை இது காட்டுகிறது. அது மட்டுமில்லை... பதினான்கு வித்யா ஸ்தானங்களும் இவனிடத்திலே அடங்கி நிற்கிறது என்பதையும் காட்டுகிறது. பல உத்தமமான அம்சங்கள் விஷ்ணுவினிடத்திலே அடங்கியிருப்பதையும் காட்டுகிறது.

சர்வநியம்க்ருத்வம் முதலான அவனது குணங்களைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தானது நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. சாம வேத உபநிஷத் இது. 'சந்தோகானம்'- என்றால் ஸாம வேதம் என்று அர்த்தம். ஸாம வேதம் ஒது பவர்கள் சந்தஸ்ஸை (ஒலி அமைப்பு) கானம் பண்ணுகிறார்கள். மற்றவர்கள் அதை மந்திரமாக 'ரிக்'காகச் சொல்கிறார்கள். கானமாகப் பாடுகிற ஸாமவேதிகளுக்கு 'சந்தோகா' என்று பெயர்.

அதனால்தான் பராசர மஹரிஷி விஷ்ணு புராணத்திலே சொல்கிறபோது 'சந்தோகா மாணவகா யுவ' என்றொரு உவமானத்தை உபயோகிக்கிறார்.

ஐடபரதருடைய சரித்திரத்திலே, மான்குட்டி ஒன்று அவர் ஆச்ரமத்தின்கிட்டே போய் புல்லையெல்லாம் மேய்ந்துவிடும். அங்கே வளர்ந்த புல் மொத்தம் மொட்டை மொட்டையாகி இருக்கும்.

அடியேனைச் சொல்லச் சொன்னால் 'மான்குட்டி யானது அதையெல்லாம் மேய்ந்துவிட்டது. அதனால் புல் மொத்தமும் மொட்டை மொட்டையாக நிற்கிறது' என்பேன்.

ஆனால் பராசர மஹரிஷி அதிலேயும் ஒரு விஷயத்தை மனசிலே படுப்படியாகச் சொல்கிறார்:

அந்தப் புல்லையெல்லாம் பார்த்தால் எப்படி இருக்கிறதாம்...? உபநயன காலத்திலே ஸாமத்தை அத்யயனம் பண்ணக்கூடிய பிறும்மசாரி எப்படி இருப்பானோ அப்படி இருக்கிறதாம்! புல்லைப் பார்த்தால் ஸாம வேத வித்யார்த்தியின் ஞாபகம் வருகிறதே பராசர பட்டருக்கு! யாரால் சொல்ல முடியும் இந்த மாதிரி...?

ஒரு விஷயத்தை, இன்னொரு நல்ல விஷயத்தைச் சொல்லித்தான் தெரிவிக்க வேண்டுமேயொழிய, அதற்கு நீசோபமானம் சொல்லக் கூடாது. ஒரு சாமான்ய விஷயத்தைக் கொண்டுபோய் அதற்கும் இதற்கும் சமன் வயம் பண்ணினோமானால் பெரிய விஷயத்தினுடைய பெருமை கெட்டுப் போய்விடும். ஆகவே, மகான்களுடைய உபமான உபமேயங்களைப் பார்த்தால் உயர்ந்ததாக இருக்கும்.

'சந்தோகா மாணவகா யுவ' என்று மனசிலே ஸ்புரிக்க வேண்டுமானால் அது எவ்வளவு உயர்ந்த தபஸ் இருந்தால் ஸ்புரிக்கும்!

சாமான்யமாக நாம் மொட்டை என்று சொல்கிறோம். உயர்ந்த ரீதியில் ஸாமவேதிகள் மொட்டை

அடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றொரு விஷயம் பராசர மஹரிஷியின் உபமானம் மூலமாகத்தானே தெரிகிறது! இப்படிப் பல விஷயங்களை மகான்கள் வாக்கு நமக்குக் கற்றுத் தரும்.

ஸாம வேதத்துக்குத் திரும்புவோம். அதிலே, விசேஷமான சந்தோகானம் பண்ணுகிறபோது - சந்தோக்ய உபநிஷத்தில், பகவானின் குணமாக சத்யகாமத்வம் என்பது சொல்லப்படுகிறது.

சத்யகாமத்வம் என்றால் அவனுடைய காமம் - எண்ணம் - பழுதுபடுவதேயில்லை என்று அர்த்தம். அவன் எதை நினைக்கிறானோ அதை நடத்தியே தீருவான்.

சத்யகாம! சத்யசங்கல்ப! என்று ஆரம்பித்து எம்பெருமானார் ராமானுஜர் சரணாகதி கத்யத்திலே சொல்கிறார். உபநிஷத் சொல்வதைத்தான் அவர் அப்படியே சொல்கிறார். பகவானுடைய எண்ணம் ஒரு நாளும் பழுதுபடுவதில்லை.

அர்ஜுனனைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொன்னான் பகவான்: “அரக்கு மாளிகை கட்டி அதில் உங்களையெல்லாம் வைத்து, உங்களை அழிக்க வேண்டும் என்று துரியோதனாதிகள் நினைத்தார்கள். அவர்களுடைய சங்கல்பம் அது. ஆனால் நான் சங்கல்பிக்க வில்லையே! நீங்கள் அழிய வேண்டும் என்று நான் சங்கல்பிக்கவில்லை; என்னுடைய சங்கல்பத்தினால் உங்களை நான் காப்பாற்றி விட்டேன். ஹே அர்ஜுனா! இப்போது யுத்தம் பண்ண மாட்டேன் என்கிறாய். ஆனால் மொத்த பேரையும் அழிக்க வேண்டும் என்று நான் சங்கல்பம் பண்ணியிருக்கிறேன். நீ பண்ணாது போனால், யுத்தம்

பண்ணமாட்டேன் என்று சொன்னால் என் சங்கல்பம் நிற்குமா?" என்று கேட்டான் பகவான்!

‘என்னுடைய சங்கல்பம்தான் முக்கியம்’ என்று திடமாக, நிச்சயமாகச் சொல்லியிருக்கிறான் பரமாத்மா. இதற்கு மேல் நமக்குப் பிரமாணம் வேறு என்ன வேண்டும்?

எந்தக் காரியத்தை நாம் எடுத்துக் கொண்டாலும் பகவதோ பவேன, பகவதோ வீர்யேன...

பகவத் வீர்யத்தினால்தான் அது நடக்கிறது. அவனுடைய ப்ரீதிக்காக இந்த ஆத்மாவைக் கொண்டு இந்தக் காரியத்தை அவனே நடத்திக் கொள்ளுவான்.

கர்மாவும் அவனே; அதை நடத்துபவனும் அவனே; அதனால் ஏற்படக்கூடிய பயனும் அவனுக்கே என்று பலத்தியாகம், பரத் தியாகம் எல்லாவற்றையும் அவன் திருவடியிலே நாம் பண்ண வேண்டும். பண்ணினால் பகவான் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவான்.

பகவதோ பவேன, பகவதோ வீர்யேன...

- எந்தக் காரியத்தையுமே நாம் பகவத் வீர்யத்தினால் தான் பண்ணுகிறோம். அவனுடைய ப்ரீதிக்காக இந்த ஆத்மாவைக் கொண்டு இந்தக் காரியத்தை அவனே நடத்திக் கொள்கிறான்.

அந்தக் கர்மாவும் அவனே, அதை நடத்தியவனும் அவனே, அதனால் ஏற்படக் கூடிய பயனும் அவனே... என்று பலத் தியாகம், பரத் தியாகம் எல்லாம் அவன் திருவடியிலேயே நாம் பண்ண வேண்டும். அப்படிப் பண்ணிவிட்டோமானால், சத்யகாமன், சத்ய சங்கல்பனான அவன் மிகவும் சந்தோஷப்படுவான்.

அத்தனை பேரைப் பார்த்துச் சொன்னானே...! “பதினோராயிரம் வருஷ காலம் நான் பூமியிலே இருப்பேன். நீங்கள் எல்லோரும் கவலையை விடுங்கள். நான் ராவணனை அழிப்பேன்... இது என்னுடைய சங்கல்பம். நான் வந்து பூலோகத்தில் மனிதனாகப் பிறப்பேன்” - யக்ஞசமயத்திலே, தசரதர் யக்கும் பண்ணுகிற போது, தேவர்களெல்லாம் வந்திருக்கிறார்கள், விசேஷமாக அங்கே. அப்போது அவர்களுக்கு வாக்களித்தான். சங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்டான். பூரணமாய் அவன் சங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்ட மாதிரி பதினோராயிரம் ஆண்டு காலம் பூமியில் வாழ்ந்தான்.

பகவானாயிருந்தாலும் அவன் தன் சங்கல்பத்தை மீறியதில்லை பாருங்கள்... அன்றைய தினம் அவனுக்குப் பதினோராயிரம் வருட காலம் முடிகிறது. - உத்தர ராமாயணத்திலே பார்த்தோமானால் இந்தக் காட்சி வருகிறது:

யமன் என்ன பண்ணினான்... ஒரு தபஸ்வி வேஷம் போட்டுக் கொண்டு அங்கேயிருந்து வந்து, வாயில்காப் போனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: 'ராமனைப் பார்க்க வேண்டும்' என்று கேட்கிறான்.

பகவான் அவனை உடனே உள்ளே வரச் சொல்கிறான். யமனும் உள்ளே போய் ராமனுடைய திருச் செவியில், "நான் யமன் வந்திருக்கிறேன். இன்றோடு முடிகிறது... நீங்கள் கிளம்ப வேண்டும்..." என்கிறான்.

யமன் எவ்வளவு சத்ய சந்தன் பாருங்கள்! பதினோராயிரம் வருஷகாலம் முடிந்து போயிற்று; கிளம்ப வேண்டும். இனிமேல் ஒரு நாள் கூட இருப்பதற்கில்லை... என்று ராமனைக் கூட அவன் விட்டு வைக்காமல் தன் பொறுப்பை நிறைவேற்றுகிறான். அப்படிப் பட்டவன் நம்மை விட்டு வைப்பானா...!

ஆனால் பகவான் நினைத்துக் கொண்டு, 'இன்னும் ஒரு நாள் கூடுதலாக இருக்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டானானால் யமனால் என்ன பண்ண முடியும்?! ஆனால் பகவான் வாக்கு மீறவில்லை. யமனை வரவழைத்து ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டான் என்பதை ராமாயணத்தில் விசேஷமாக வால்மீகி சொல்லியிருக்கிறார்.

பிரும்மா வரம் கொடுத்து விட்டார் ஹிரண்ய கசிபுவுக்கு.

பகவான் அவனுக்கு - பிரும்மாவுக்கு மேம்பட்டவன். ஆயிரம் கோடி யுகம் தபஸ் செய்துதான்

தாம் உட்கார்ந்திருக்கிற இடத்தையே கண்டு பிடித்தார் பிரும்மா. அந்த பிரும்மாவைத் தோற்று வித்தவன் பரமாத்மாதான். 'அந்த பிரும்மா கொடுத்த வரம் செல்லாது. நான் எப்படி வேண்டுமானாலும் கொல்லுவேன் ஹிரண்யனை' என்று பகவான் முடிவெடுத்திருந்தால் யார் அவனைக் கேட்க முடியும்! 'சர்வ சுவதந்தரன் நான். நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்ய முடியும்!' என்று அவன் சொல்ல முடியுமே.

ஆனாலும் பிரும்மா கொடுத்த வரம் கெடக்கூடாது என்பதற்காக, அதற்குள்ளேயே சாமர்தியமாக - அகடித கடனா சாமர்தியத்துடன் ஆவிர்பவித்து ஹிரண்யகசிபுவை முடித்தான்.

பரமாத்மாவின் சங்கல்பம் ஹிரண்யகசிபுவை முடிக்க. ஆனால் இன்னொருத்தர்

வாக்கைக் கெடுக்
காமல் அந்த நிபந்
தனைக் குள்ளே
அடங்கும் படி
யான ஒரு தோற்
றம் எடுத்து வந்து
பிறந்தானல்லவா!
அதுதான் சங்கல்
பம்!

விபீஷண
னைச் சேர்த்துக்
கொள்ள வேண்
டும் என்று பகவா
னுக்குச் சங்கல்பம்.
ஆனால், எல்லோ
ரும் இதிராகப்
பேசுகிறார்கள் -
மொத்தப்
பேருமே! சுக்ரீவன்
எதிராகப்
பேசுகிறான்.
அப்படியே எதிர்த்
தட்டாகப்
பேசுகிறான்.
ஆஞ்சனையன்
ஒருத்தன்தான்
ராமனுடைய
பேச்சை
ஆமோதிக்கக்

கூடியவன். முதலில் அவன் அந்த ஆமோதிப்பைச் சொல்லிவிடவே 'மாருதி வினய வார்த்தை செவிமடுத்து அமிழ்தின் வாங்கி'க் கொள்கிறான் பகவான்.

இங்கே வால்மீகியே ஆச்சர்யப்படுகிறார். எல்லோரும் விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று சொல்கிறபோது, பகவானுக்கு மூச்சே நின்றுபோய் விட்டதாம்! வாயுவின் பிள்ளையல்லவா ஆஞ்சனேயன்? அவன் பேசியவுடனேயே மூச்சு வந்துவிட்டதாம்! பரமாத்மாவுக்கே அப்போதுதான் மூச்சு வந்து சந்தோஷப்படுகிறான்! எல்லோருடைய அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டான். வானரங்களெல்லாம் சொன்ன பிறகு, சுகரீவன் சொன்னான். வானரங்களுக்கெல்லாம் ராஜா சுகரீவன். அவனைக் கண்டிக்கவில்லை, பரமாத்மா. பலபேர் முன்னிலையில் அவனைக் கண்டித்தால், நாளைக்கு அந்த வானரக் கூட்டங்களெல்லாம் சுகரீவனை மதிக்காது.

அதற்காக, ரொம்ப லௌகீக தர்மத்தை அனுஷ்டித்து, சுகரீவனைக் கண்டிக்காமல், "விபீஷணனுடைய விஷயத்தில் நீங்கள் எல்லோரும் பேசினீர்கள்; அதை நான் கேட்டேன்..." என்று ஆரம்பித்து, விபீஷணனை ஏற்கலாம் என்ற தனது முடிவுக்கு, காரண காரியங்களோடு விளக்கம் தருகிறான் சத்ய காமனாகப்பட்ட பரமாத்மா. சத்யகாமனானவன் தன் வாக்கை மதிப்பவன் என்பது மாத்திரமல்ல... பிறர் வாக்கையும் மதித்து நடப்பவன் என்று இங்கே பகவான் காட்டித் தருகிறான்.

சத்யசங்கல்பன் பகவான். உண்மையை தர்மத்தை நிறைவேற்றுவவன். தர்மமே உருவானவனுமாக அவனே இருக்கிறான்.

ராவணனுக்கு அவனுடைய துஷ்டபரிவாரங்கள் எடுத்துச் சொல்கின்றன:

“நீதான் காமகனாயிற்றே. எங்கு வேண்டுமானாலும் நீ போவாய். அது மட்டுமல்ல... எப்படி வேண்டுமானாலும் ரூபம் எடுத்துக் கொள்வாய். அவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ளக் கூடிய சக்தி உனக்கு இருக்கிறது அல்லவா...? ராமனாக வேஷம் போட்டுக் கொண்டு நீ சீதையின் முன்னால் போய் நின்றாயானால், உடனே அவள் மயங்கிப்போய் விடுவாள்; சுலபமாக சீதையை அடைந்து விடலாம்” என்றார்கள்.

உடனே, “இதை நீ சொல்ல வேண்டுமா எனக்கு?” என்று கேட்கிறான் ராவணன்.

“ஏன்? இந்த யோசனை முன்னமே தெரியுமா...?”

“ஏற்கெனவே இந்தப் பிரயத்தனம் நான் பண்ணினேன். ராமனாக வேஷம் போட்டுக் கொண்ட உடனேயே, சீதையை வஞ்சிக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லையே! அந்த மாதிரி கெட்ட பாவம் - ராமனுடைய மனைவியை அபகரிக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணமே வரமாட்டேன் என்கிறதே! நான் என்ன பண்ணுவேன்... அந்த வேஷத்துக்கே அவ்வளவு கௌரவம் இருக்கிறது!”

துஷ்டனான ராவணன் சொல்கிறான். ‘இதை’ என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். அந்த வேஷம் போட்டுக் கொண்டாலே வஞ்சிக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் வரமாட்டேன் என்கிறதாம்! ‘சீதையைச் சேவிக்க வேண்டும் என்றல்லவா தோன்றுகிறது!’ என்கிறான்.

‘மித்ர பாவேன’ - என்று வேஷம் போட்டுக் கொள்ளக் கூடியவர்களுக்குக் கூட அனுக்கிரஹம்

பண்ணுகிறான் பாருங்கள் பகவான்! அது அவனுடைய காருண்யம்..

இதெல்லாமே அவனுடைய குணபூர்த்தி. சத்யகாம, சத்ய சங்கல்ப... அபஹதபாபத்வம் என்பதும் அவனுடைய குணம்.

விஷ்ணு என்பவன் யார் என்று கேட்டால் அபஹதபாபத்வம் உடையவன் எவனோ அவன் விஷ்ணு என்று சொல்லலாம்.

அபஹதபாபத்வம் என்றால்...?

நமக்கு ஏகமாக பாபங்கள்! எத்தனையோ விதமானவை. நாம் பண்ணக் கூடிய பாபங்களை வரிசையாக நாராயண உபநிஷத் சொல்கிறது. அகமர்ஷண சூக்தம் என்றொரு சூக்தம். அதைச் சொல்லி நாம் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும் என்கிறது நாராயண உபநிஷத்.

அகம் என்றால் பாபம். மர்ஷணம் என்றால் அடியோடு இல்லாமல் அடிக்கக் கூடியது. பாபத்தைப் போக்கக்கூடிய சூக்தம். அந்த மந்திரத்தினால் நம்மைப் பாவனமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

அந்த விஷ்ணு புராணத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற முதல் பாபம் ப்ருணஹத்யா. கர்பத்துக்குள்ளே சிசு இருக்கிறது. திரவத்துக்குள் இருக்கிறது. அந்த சிசுவை கர்ப்பத்துக்குள்ளேயே அழிப்பது என்பது ப்ருணஹத்யா. அதைக் காட்டிலும் கொடிய பாபம் எதுவுமில்லை என்கிறது சாஸ்திரம்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு பாபத்தை ஒருவர் செய்தா ரானால், உலகத்திலே நல்லது பண்ணுகிறவர்களுக்கெல்லாம் கூட கெடுதல் ஏற்படும். விடாமல் நித்யகர்மானுஷ்டானம் பண்ணிக் கொண்டு, சாத்வீகராக ஒருத்தர் இருந்தால், அவர் வாழும் இந்த உலகிலே, வேறு ஒருத்தர்

இந்தப் பாப காரியத்தைப் பண்ணினால், அவர் பாபம் இவருக்குப் போய்ச் சேர்கிறது!

இப்படி பல வகை பாபங்கள்! அவற்றுக்குப் பலனாக 21 நரகங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பாபங்களைச் சில சமயம் அஞ்ஞானத்தினால் பண்ணுகிறோம்... சில சமயம் தெரிந்தே பண்ணுகிறோம். இத்தனை பாபங்களும் நிச்சயம் நமக்கு வந்து சேர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். புண்ணியம் சேர்கிறதோ இல்லையோ, பாபம் சேர்வது மாத்திரம் நிச்சயம். அதை மாத்திரம் தவிர்க்கவே முடியாது.

இந்த மாதிரி பகவானுக்குப் பாபங்கள் உண்டோ? என்று விசாரம்! அந்த விசாரத்தின் முடிவாகத்தான் அவன் அபஹதபாபத்வம் என்று சொல்கிறது வேதம். பகவான் பாபமே கலப்பில்லாதவன்.

எம்பெருமானிடத்தில் ஒரு பாபமும் கிடையாது என்று நீ நினைத்தாயானால், உன்னிடத்திலே இருக்கிற பாபக் குவியல் என்ன செய்யும்! கிட்டே வருமா! அவன் பாபமில்லாதவன் என்று நீ நினை. உன் பாபங்கள் விலகும்!

பகவானின் பதினான்கு குணங்களுள் மற்றொன்று விஜ்வரத்வம். நமக்குச் சரீரத்தில் ஜூரம் வருகிறது. அந்த மாதிரி பகவானுக்கு உண்டோ?... கிடையாது! ம்ருத்யுவுக்கு ம்ருத்யுவானவன் அவன். ஆதலால், நிம்ருத்யுத்வம் என்ற குணமும் அவனுடையது.

ம்ருத்யுவே அவனைக் கண்டால் ஓடி விடும் - அதைத்தான் பிரஹலாதன் சொல்கிறான். அப்பா ஹிரண்ய கசிபு கேட்கிறான் பிரஹலாதனை நோக்கி: “நான் இவ்வளவு மிரட்டுகிறேனே, உனக்குப் பய மில்லையா...? இவ்வளவு பண்ணுகிறேன். உனக்குத் துளிக் கூட அச்சமில்லையா...?”

“நான் எதற்காக பயப்பட வேண்டும்?” என்று கேட்டான் அவன். “பயத்துக்கே பயமானவன் என்னுள்ளே இருக்கிற போது நான் யாரிடத்திலே பயப்பட வேண்டும்?”

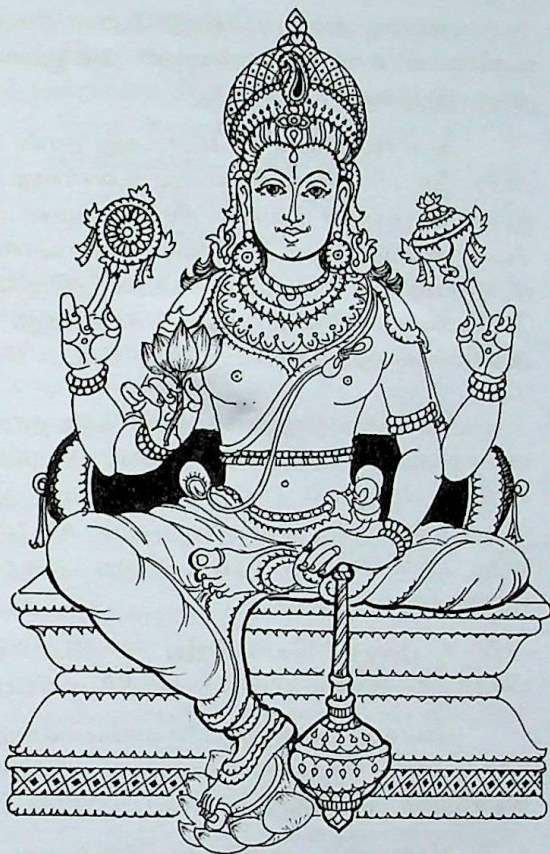
‘அபயங்கரன்’ என்றல்லவா பெயர் அவனுக்கு!

‘என்னிடத்திலிருக்கிற பாபங்களை யெல்லாம் அந்த எம்பெருமான் அபயங்கரன் போக்கட்டும். ம்ருத்யு பயத்தைப் போக்கட்டும்...’ என்றெல்லாம் மந்திரம் பிரார்த்திக்கிறது. இந்த மந்திரத்தை உதக சாந்தியில்கூட ஜபிப்பார்கள். ம்ருத்யு பயத்தைப் போக்க வல்ல மந்திரம் இது.

இப்படிப்பட்ட
ஏற்றமுடைய
எம்பெருமா
னுக்கு மருத்யு
பயம் என்பது
உண்டா..?

சர்வக்ஞ
த்வம் என்கிற
உயர்ந்த
குணம்.
அதுவும் இந்த
விஷ்ணு
சப்தத்தினால்
காட்டப்படு
கிறது.
குடித்தியாக
ஒருத்தர்
கேட்டார்.
'அவன்
சர்வக்ஞன்,
எல்லாவற்
றையும்
உணர்பவன்,

உணர்ந்தவன் என்று அர்த்தம். அப்படியானால், பகவான்
மாண்டு போய், தான் மாண்டு போன நிலையையும்
உணர்ந்திருக்கிறானா..?"

- இப்படியொரு கேள்வி அவன் கேட்பதாக சாஸ்
திரங்களிலே வருகிறது. அதற்கான பதிலும் வருகிறது.

அப்படி அவன் மாண்டு போன நிலையை உணர்ந்த வனில்லை என்று சொன்னால் அவனுடைய சர்வக்ருத் துக்கு இழுக்கு.

ஆனால், எது உண்டோ, அது தான் சர்வக்ருத்வமே தவிர, இல்லாத ஒரு நிலையை உணர்வது அல்ல! பகவானுக்கு ம்ருத்யுவே இல்லை. நிம்ருத்யுவான அவன் மாண்டு போய் எப்படி அந்த நிலையை உணர்வான்! இல்லாததை எடுத்துரைத்து, அதை அவன் உணர்ந்திருக்கிறானா என்று கேட்டால் சாஸ்திரம் பதில் சொல்லாது. எது உண்டோ அதை வைத்துக் கொண்டுதான் கேட்க வேண்டும்.

சர்வநியம்க்ருத்வம் - நிலை தந்த தாரகனாய் எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறான் அவன். 'நியம்தா! சாந்தா!' - சாந்தா என்றால் எல்லாவற்றையும் ஆக்ஞாபிப்பவன் என்று பொருள். எல்லாவற்றிலும் உட்புகுந்து இருக்கிற அந்த பரமாத்மா இதைப் பண்ணு அதைப் பண்ணாதே என்று நியமிக்கிறான்.

உபநிஷத் சொல்கிறது - போக்தா, போக்யம், பிரேரிதா - இவை மூன்றையும் நிர்ணயிப்பவன் நியம்தா.

போக்தா என்றால்...? நாமெல்லாம் ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் - சேதனங்களெல்லாம் - அறிவை உடையவையெல்லாம் போக்தா.

'போக்யம்' என்றால் அவற்றால் அனுபவிக்கப்படுகிற அசேதனமான பொருட்கள். அதற்கு போக்யம் என்று பெயர். இவை இரண்டையும் நியமிப்பவன் பிரேரிதா - பகவான்! ஈச்வரன்! இதைத்தான் சிதசிதீச்வர தத்வம் என்று சொல்வார்கள்.

சித் - போக்தா. அசித் - போக்யம். ஈச்வரன் - பிரேரிதா.

ஒரு மாந்தோப்பு இருக்கிறது... அல்லது ஒரு வாழைத் தோப்பு - அது மொத்தத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டிய வன் உட்கார்ந்திருக்கிறான். போக்யமான வாழைப்பழம் எதிரிலே வைத்திருக்கிறது. ஆனால், பகவான் இருக்கிறான் பாருங்கள், அவன் நியமிப்பவன் - இந்த வாழைப்பழத்தை அவன் அனுபவிக்க வேண்டும், சாப்பிட வேண்டும் என்று பகவான் நினைத்தால்தான் அது நடக்கும்.

ஒருத்தர் கொண்டு வந்து என்னிடம் அரை டஜன் பழத்தைக் கொடுத்து, "நீங்களே சாப்பிட வேண்டும்" என்று ரொம்ப ஜாக்கிரதையாகத் தருகிறார். உபன்யாஸம் முடிந்தவுடனே எதிரே வரும்படியான அந்த மகானைப் பார்த்து, அந்த வாழைப்பழத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. எடுத்துக் கொடுத்து விடுகிறேன்.

பகவான் யாரை வரித்திருக்கிறான்...? இந்த வாழைப் பழத்துக்கு இவர்தான் அதிகாரி என்று முன்பே நியமித்து விட்டான். ஆகையினாலே, ஒருத்தருக்கு உத்தேசிக்கப் பட்டாலும் இன்னொருத்தரை பகவான் நினைத்தாரென்றால் அது அவரிடம்தான் போய்ச் சேரும். போக்தாவையும் நியமிப்பவன் அவன்; போக்யத்தையும் நியமிப்பவன் அவன். அசேதனங்களையும் சேதனங்களையும் நியமிப்பவன்.

சித் பதி: சித்துக்குப் பதியாயிருக்கிறான் அவன் - மனசுக்குப் பதியாக இருப்பவன் விஷ்ணு என்கிறது வேதம்! அதைத்தான் வித்யாரண்யர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்; அதையேதான் ஆழ்வாரும் சொல்கிறார்.

மனத்துள்ளான் மா கடல் ஆழ் நீருள்ளான்
மலராள் தனத்துள்ளான்: தண்துழாய் மார்பன்

இன்னொரு இடத்தில் உபநிஷத்தில் ஆத்மாவானது சித்; இதுவும் அவனுக்குச் சரீரமாக இருக்கிறது. இருவ

ருடைய சரீரம் அந்த ஆத்மாவினாலே நியமிக்கப்படுகிறது. ஆத்மா என்ன சொல்கிறதோ அதைச் செய்கிறது. ஆத்மாவாக பகவானே இருக்கிறான் என்றால் அவன் நியமிக்கிறபடிதானே இந்த சரீரம் நடக்கும்!

இப்படி, தனக்கொரு நியாமகன் இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் நியமிப்பவன் அவன் என்பதை நியம்கருத்வம் என்கிற உயர்ந்த குணம் காட்டுகிறது.

சேஷித்வம் என்கிற குணம் - பகவான் சர்வசேஷி; நாமெல்லாம் சேஷபூதர்கள். சேஷன், ஆதிசேஷன் என்று பெயர் அந்தப் பெரிய பாம்புக்கு. திருவனந்தாழ்வான். பெரிய படுக்கையாகப் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

‘சென்றால் குடையாம், இருந்தால் சிங்காதனமாம், நின்றால் மரவடியாம்...’ முதல் சேஷன் அவன். பகவானுக்குப் பணிவிடை செய்பவர்களுள் முதன்மையானவன்.

சேஷ சேஷி - சேவையினால் ஆனந்தத்தை அடைகிறான் சேஷி. நாம் பண்ணக் கூடிய சேவையை பகவான் ஏற்க வேண்டும். உகந்து, ‘நீ இதைப் பண்ணு’ என்று பகவான் ஏற்றுக் கொண்டானானால் இவன் சேஷன் ஆவான். இல்லாவிட்டால் ஒருவன் சேஷன் ஆக முடியாது! லக்ஷ்மணனுடைய கைங்கர்யத்தை பகவான் ஏற்றான். அதனால் தான் அவன் சேஷன். அதேமாதிரி ஆதிசேஷன்.

பகவான் ஏற்காத கைங்கர்யத்தை ஆயிரம் நாம் பண்ணினாலும் பகவான் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டான்; ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான்; சேஷி ஆக மாட்டான். நாம் பண்ணக்கூடிய கர்மாவினால் பகவான் சந்தோஷத்தை அடைய வேண்டும். - சேஷித்வம் என்பது அவனுடைய மற்றொரு குணம்.

பதித்வம் - எல்லோருக்கும் பதியாய் இருத்தல்.

ஒரு ஸ்த்ரீயைப் பார்த்து பதிவ்ரதையாய் இரு என்று சொல்கிறோம். புருஷர்களைப் பார்த்தும் அவ்வாறு சாஸ்திர ரீதியாய்ச் சொல்ல வேண்டும். ஏன் என்றால், உலகிலே புருஷன் என்று சொன்னாலே அது விஷ்ணு வைத்தான் குறிக்கும். மற்றதெல்லாம் ஸ்த்ரீதான்! பகவான் புருஷன் - நாமெல்லாருமே அவனுக்கு தர்மபதனி என்கிற சம்பந்தம் இருக்கிற காரணத்தினாலே நாம் அவனைப் பற்றி நிற்க வேண்டும். 'முழுவேழலகுக்கும் நாதன் நாரணன்' என்றார் ஆழ்வார்;

நாராயணன் இருக்கிறானே, அவன் எல்லோருக்கும் நாதன். மட்டபல்லிநாதன் என்கிறோம். மட்டபல்லி என்பது இந்த பூமண்டலத்திலே ஒரு பிரதேசம். மட்ட பல்லிக்கு மாத்திரமா அவன் நாதன்? சமஸ்த்துக்கும் நாதன். அவன் மட்டபல்லியிலே இப்போது உறைந்து நம் கண்ணுக்கு இலக்காக இருக்கிறான் என்று அர்த்தம். 'இவ்வாறு அவன் எல்லோருக்குமே நாதனாய், பதியாய் இருக்கிறான்.'

ஆசார்யனாக இருப்பவனும் அவனே. எம் பெருமான் நாராயணன் நமக்கு குரு! 'துவமேவ பந்துஸ்ச குருஸ்துவமேவ', 'ஆசார்யம் பிதரம் குரும' என்றெல்லாம் சாஸ்திரம் சொல்கிறது. அந்த எம்பெருமான்தான் நமக்கு குரு-ஆசார்யன் ஆன காரணத்தினாலே நாமெல்லாருமே அவனுக்கு சிஷ்யர்கள்.

அதனால்தான் நரனாகவும் நாராயணனாகவும் அவனே தோன்றி ஆசார்யர்கள் இருக்க வேண்டிய லக்ஷணத்தையும் தானே காட்டினான்; சிஷ்யன் இருக்க வேண்டிய லக்ஷணத்தையும் தானே காட்டினான்

பரமாத்மா, நர நாராயணனாக பதரிகாசிரம ஷேத்திரத் திலே.

அர்ஜுனன் நரன்; கிருஷ்ணன் நாராயணன். இங்கே யும் நர - நாராயணன் - குரு - சிஷ்ய பாவம். கீதையை உபதேசம் பண்ணினான்.

ஆகையினால், ஆசார்ய - சிஷ்ய பாவமானதை அந்த எம்பெருமான் தானே உலகுக்குக் காட்டினான் என்றால், ஆசார்யர்களுக்கெல்லாம் ஆசார்யனாய் பிரதம குருவாய் பகவான்தான் இருக்கிறான்.

- இந்த உயர்ந்த நிலையும் விஷ்ணு சப்தத்தினால் தான் நமக்குத் தெரிகிறது.

இதற்குமேல் அவனுக்கும் நமக்கும் இருக்கும்படியான உயர்ந்ததான மற்றொரு சம்பந்தமானது விசேஷமாக அமைந்திருக்கிறது. அவன் எஜமான் நாமெல்லாம் கிங்கர்கள். எல்லாவற்றையும் ஏவும்படியான யஜமானன். அவனுக்கு, நாம் நித்ய பணிவிடை செய்பவர்கள். அதனால் தான் இந்த ஆத்மாவுக்கு, அவனுக்குப் பரதந்த்ரனாய் இருத்தல். அடிமையாய் இருத்தல் என்பது ஸ்வரூப குணமாக அமைந்திருக்கிறது.

எங்கு சென்றாலும் இந்த ஆத்மா சுவதந்திரன் இல்லை. பரதந்த்ரன்தான். மோக்ஷத்தை அடைந்தவன்கூட பரதந்த்ரன் தான் - பகவானுக்கு அடிமைதான்; அந்த எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் பண்ண வேண்டியவன்.

பண்டு ரீதி கொலுவீய ராமா - என்ற கிருதியிலே தியாக பிறும்மம், 'ராமனிடத்திலே பண்டுவாய், வேலைக் காரனாகக் கைங்கர்யம் பண்ணவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கிறார். அந்தக் கைங்கரியம் தான் சிறந்து விளங்கும். இது இளமையிலேயே லக்ஷ்மணனுக்கு வாய்த்தது.

- என்ற கிருதியிலே தியாக பிரும்மம், 'ராமனிடத்திலே பண்டுவாய், வேலைக் காரனாகக் கைங்கர்யம் பண்ணவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கிறார். அந்தக் கைங்கரியம் தான் சிறந்து விளங்கும். இது இளமையிலேயே லக்ஷ்மணனுக்கு வாய்த்தது.

இவ்வாறு பதினான்கு குணங்களும் விஷ்ணு வினிடத்திலே விசேஷமாக அமைந்திருப்பதால்தான் வேதமானது அதை விவரமாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

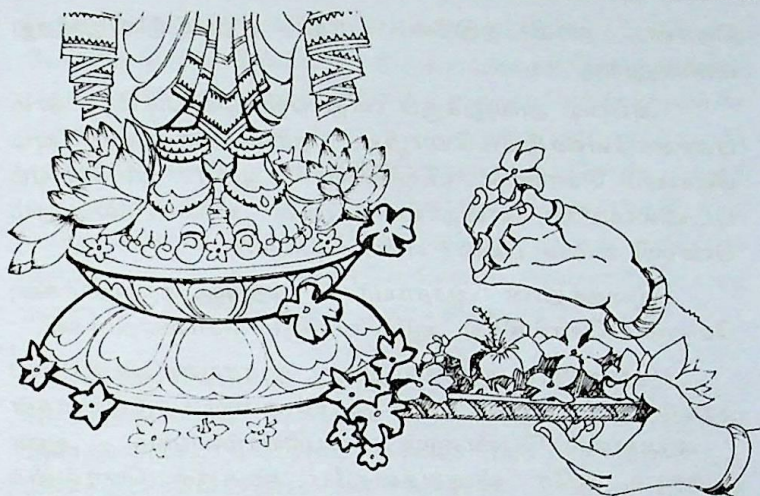
ஓம் விஷ்ணவே நம: என்று நாமாவைச் சொல்லி, புஷ்பத்தால் அர்ச்சனை பண்ணுகிறபோது இவையெல்லா வற்றையும் நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டு யார் அர்ச்சனை பண்ணுகிறார் களோ அவர்களிடத்திலே பகவானுடைய அனுக்கிரஹம் பூரணமாக இருக்கும்.

புஷ்பத்தை எடுத்து, நாமாவைச் சொல்லி அர்ச்சனை பண்ணுவதற்கு ஒரு கிரமம் இருக்கிறது. எப்படி அர்ச்சனை பண்ண வேண்டும் என்றொரு முறை இருக்கிறது. அதையும் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன்...

பகவானுக்கு அர்ச்சனை செய்யப்படும் புஷ்பம் ரொம்ப சுமிதமாக இருக்க வேண்டும். வாசனையுள்ள புஷ்பமாக இருக்க வேண்டும். வாசனையில்லாத புஷ்பத்தை பகவானுடைய திருவடியிலே அர்ச்சனை பண்ணக் கூடாது. வாசனையுள்ள புஷ்பத்தையும் பகவானுடைய திருவடியிலே சேர்க்கிறபோது பார்த்துச் சேர்க்க வேண்டும். எடுத்தெடுத்து அவன் முகத்திலேயும் நேத்திரத்திலேயும் விக்ரஹத்திலே படும்படியாகப் போடக்கூடாது. முகத்தையே மறைக்கும்படியாகவும் சேர்க்கக் கூடாது. திரு வடியிலே போய் விழும்படியாகச் சேர்க்க வேண்டும்.

புஷ்பத்தை எடுத்து இரண்டு விரல்களை முயல் காது மாதிரி நீட்டிச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு, அதனிடையே புஷ்பத்தை எடுத்துப் போட வேண்டும். புஷ்பத்தை மூர்த்தி மேல் சேர்க்கிறபோதே ஐந்து விரல்களும் சேர்ந்து விட வேண்டும்.

இப்படிப் பார்த்துப் பார்த்து அர்ச்சனை பண்ண வில்லையானால் தெய்வம் அந்த பிம்பத்தை விட்டு ஓடிப் போய் விடுமாம் - 'இவர் அர்ச்சனையை முடிக்கட்டும்; அப்புறம் வரலாம்' என்று போய்விடுமாம்! தெய்வத்துக்கு நாம் அர்ச்சனை பண்ணுவது அவனை ஓட்டுவதற் காகவா! எதையும் கிரமமாகப் பண்ண வேண்டுமே

யொழிய, மாற்றிப் பண்ணினால் அது பலனைக் கொடுக்காது.

கிரமங்களையெல்லாம் மகான்களிடத்திலே அடிபணிந்து சிச்ருஷை பண்ணி, தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமேயொழிய, வெறுமே புத்தகத்தைப் பார்த்து எதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்? பெரியவர்களிடத்தில் பழகிப் பழகித்தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

‘விஷ்ணவே நம:’ என்று அர்ச்சனை பண்ணுகிற போது இந்தக் கிரமங்கள்படி அர்ச்சனை பண்ண வேண்டும். அதோடு, அவன் குணங்கள் பதினான்கையும் நினைத்துக் கொண்டு அர்ச்சனை பண்ண வேண்டும்! அப்படி அவன் உகந்து ஏற்கும்படியாக அர்ச்சனை பண்ணினால், மீதி 999 நாமாக்களைச் சொன்னாலும் பரவாயில்லை, சொல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. முதல் நாமாவிலேயே அவன் சந்தோஷப்பட்டு விடு

கிறான். நம்மிடத்திலே ப்ரீதி ஏற்பட்டுவிடுகிறது பகவானுக்கு.

அப்படி அவனுக்குப் ப்ரீதி ஏற்படும் படியாக நாம் பண்ணவேண்டுமெயொழிய, 'நாம் காலம்பூராவும் பண்ணிக் கொண்டே யிருக்கிறோம். ஆனால் பலனே ஏற்படவில்லையே, என்றால்... அவன் உகக்காமல் நாம் பண்ணி என்ன பயன்? என்ன லாபம்?

இதைத்தான் ஆசார்யர்கள் கற்றுத் தருகிறார்கள்; வேதமும் சொல்கிறது, ஆழ்வார்களும் சொல்கிறார்கள்.

தொண்டர் குலத்தில் நின்று, 'நாராயணனே நரனே! நாமம் ஆயிரம் ஏத்த நின்ற நம்பி!' என்று பாடுகிறார்கள் - அப்பாவும் பெண்ணும் - பெரியாழ்வாரும் - ஆண்டாளும். ஒரே விஷயத்தையே நமக்குச் சொல்லிக் காண்பிக்கிறார்கள் - இவர்கள் சொல்வதையே நாம் தஞ்சமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

வேதம் எதைச் சொல்கிறதோ அதைத் தான் இதிகாச - புராணங்கள் காட்டித் தருகின்றன. வேதத்தில் ஒரு மூன்று பதத்துக்காகவே இந்த சஹஸ்ரநாமம் எழுந்தது.

யாராயிருந்தாலும் சரி, அந்த எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடியவர்களாயிருந்தால், அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு பகவான், யக்ஞயாகாதிகளெல்லாம் பண்ணினால் என்ன பலன் கொடுப்பானோ, அதே பலனைக் கொடுக்கிறேன் என்கிறான் - இது வேதத்திலேயே இருக்கிறது. உபசாரமாகச் சொல்லப்படும் வார்த்தை இல்லை இது. பகவானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்கிறவர்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை என்று சொல்வார்கள்.

வேதத்தில் பல யக்ஞங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் நாம் பண்ணிவிட முடியாது.

அந்த யக்ஞமெல்லாம் பண்ண வேண்டாம் என்று வேதமே சொல்லிவிட்டது! 'திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கள். பகவானுடைய திருநாமத்தை, உகந்து சந்தோஷமாகச் சொல்லுங்கள்... யக்ஞம் பண்ணினால் எத்தனை சந்தோஷத்தை பகவான் அடைவானோ அந்த சந்தோஷத்தை அடைந்து, பலனைக் கொடுக்கிறான்' என்று நம்மைப் பார்த்துச் சொல்கிறது வேதம். அகிஞ்சர களான - பெரிய கர்மாவெல்லாம் பண்ண முடியாத நம்மைப் பார்த்து வேதம் சொல்கிறது.

மகான்களான வசிஷ்டாதிகள் கூட, யக்ஞ - யாகாதிகளோடு பகவான் திருநாமத்தைச் சொல்லி அவனுடைய பெருமைகளைப் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே, நாம சங்கீர்த்தனம் என்பது மிகவும் முக்கியம். பகவான் நாமா எதைச் சொன்னாலும் அதிலே பரமாத்மா சந்துஷ்டி அடைகிறான்.

வேத விகிதமான மஹரிஷிகளெல்லாம் ஆங்காங்கு கானம் பண்ணிய உத்தமமான திருநாமங்கள் சஹஸ்ர நாமத்திலே சேர்த்து கோக்கப்பட்டிருக்கிறது - இந்த திருநாமங்கள் யாவும் விசேஷமான திருநாமங்கள் - மொத்தம் உபநிஷத் அர்த்தம். கர்ம காண்டத்தைப் பார்த்தாலும் அது மொத்தமும் சஹஸ்ரநாமத்திலே அடங்கியிருக்கிறது; பிறும்ம காண்டமும் பூரணமாய் அமைந்திருக்கிறது. இரண்டும் சேர்ந்து கர்ம பிறும்ம மீமாம்ஸையாகவே இந்த சஹஸ்ரநாமமானது அமைந்திருக்கிறது. அதனால் தான் உயர்ந்த மகான்களெல்லாம் இது கூட பகவத் கீதைக்குத் துல்லியமானது என்று கொண்டாடுகிறார்கள். இன்னும் ஒரு படி உயர்வு என்ன வென்றால், பகவத் கீதை பகவான் சொன்னது; சஹஸ்ரநாமமோ பகவான் கேட்டது! அதனால் பகவத் அடியாரான பீஷ்மரால்

சொல்லப்பட்ட சஹஸ்ரநாமத்துக்கு ஏற்றம் அதிகம் - பகவான் வாக்கைக் காட்டிலும் சஹஸ்ரநாமம் உயர்ந்தது என்று எல்லோரும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

சஹஸ்ரநாமத்தில் விச்வம் விஷ்ணு வஷ்ட்கார: என்று மூன்று திருநாமங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்... வஷ்ட்கார - வஷ்ட்காரேண வஜ்ரேண - வஷ்ட்காரமானது வஜ்ராயுதம் போன்றது - அந்த சப்தத்திலே பரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்று பார்த்தோம்.

சர்வமும் தன்னுடைய வசத்திலே வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் பரமாத்மா.

வசீ வதான்ய: - ஆளவந்தார் சுலோகத்தில் வசீ என்று ஒரு பெயர் பகவானுக்கு; வதான்ய என்று இன்னொரு பெயரும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வசீ என்றால் எல்லாவற்றையும் தன்னிடத்தில் உடையவன். வதான்ய : என்றால் வள்ளல் என்று அர்த்தம். எல்லாவற்றையும் தன்னுடைய ஆதீனத்திலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் பகவான். வைத்துக் கொண்டு கொடை வள்ளலாய் அவ்வப்போது வழங்குகிறான்.

இன்னொரு இடத்திலே வேதம் சொல்கிறது வஷ்ட்கார: என்றால் என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்...?

‘வஷ்ட்கார சப்தத்தினால் காயத்ரி சொல்லப்படுகிறது’ என்கிறது வேதம். அந்த காயத்ரியிலே, எல்லாம் வசமாகியிருக்கிறது. அந்த காயத்ரியிலே இல்லாததே கிடையாது!

ஆகையினாலே வஷ்ட சப்தத்தினாலே சொல்லப் படக்கூடியவன், காயத்ரியினால் சொல்லப்படக் கூடியவன் எம்பெருமான் விஷ்ணு என்று வலியுறுத்துகிறார்கள் மகான்கள். இந்த காயத்ரியே உயர்ந்ததான சஹஸ்ரநாமத்திலே ஆரம்ப மந்திரமாக அமைந்திருக்கிறது.

பிரும்ம வித்துக்களுடைய பலம் எதுவென்றால் காயத்ரிதான். காயத்ரியினால் எதையும் சாதிக்கலாம். காயத்ரியை ஜபிக்காமல் மீதி மந்திரங்களுடையெல்லாம் ஜபித்தால் பிரயோசனமே ஏற்படாது.

த்ரிகால சந்தியாவந்தனம் பண்ணாத ஒருவருக்கு மீதி கர்மாக்களைப் பண்ணக் கூடிய யோக்யதையே கிடை யாது. ஏனென்றால் அப்படி சந்தியாவந்தனம் செய்வதால் தான் அவனுக்குச் சுத்தி ஏற்படுகிறது. சுத்தி இல்லை யானால், நாம் பண்ணக்கூடிய கர்மாவானது பலனைத் தரவே தராது.

சந்தியாவந்தனத்தின் போது ஜபிக்கப்படும் காயத்ரி யினாலே சுத்தி ஏற்படுகிறது நமக்கு.

யார் சுஸ்வரமாக அந்த உயர்ந்த காயத்ரியை உச்சா ரணம் பண்ணுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்டவர்களை அது ரக்ஷணம் பண்ணுவதாலேதான் அதற்கு காயத்ரி என்றே பெயர்.

ஸாம வேதத்தில், புருஷ சூக்தத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு காயத்ரிதான் முன்னே இருக்கிறது. காயத்ரியை கானம் பண்ணித்தான் புருஷ சூக்தத்தை கானம் பண்ணு வார்கள். புருஷ சூக்தத்தை கானம் பண்ணுங்கள் என்று ஸாம வேதிகளைக் கேட்டோமானால், காயத்ரியைச் சொல்லித் தான் ஆரம்பிப்பார்கள்.

எல்லாவற்றுக்கு முன்பு இருப்பது இந்த காயத்ரி. அது விசேஷ சப்த ராசியுடன் அமைந்திருக்கிறது. அந்த சப்தத்தை சிரவணம் பண்ணினால் மனனம் பண்ணினால், உயர்ந்த பலனை நாம் அடைய முடியும்.

பிரும்ம என்றும் காயத்ரிக்குப் பெயர்.

தைத்ரீய உபநிஷத் சொல்கிறது - 'எவனொருவன் பிறும்ம வித்தாக இருக்கிறானோ, அவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான்.'

'உயர்ந்தது' என்றால் பரமாத்மா என்று அர்த்தம்.

தசோபநிஷத் பாஷ்யத்திலே பிறும்ம சப்தத்துக்குப் பலபொருள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பரமாத்மா - பரபிறும்மம் என்பது ஒரு பொருள். பரம் என்றால் பிறும்மம்; பிறும்மம் என்றால் பரம்! - பிறும்ம வித்தானவன், பிறும்மத்தை அடைகிறவன் என்று அர்த்தம்.

பிறும்ம வித்தானவன் பரமாகிற பிறும்மத்தை அடைகிறான்.

பிறும்மம் என்றாலே காயத்ரிதான். காயத்ரியை எவன் நன்கு உணர்கிறானோ, அதனுடைய பொருளை எவன் உணர்கிறானோ, எவன் அதைப் பொருள் உணர்ந்து நன்கு தியானம் பண்ணுகிறானோ, அவன் உயர்ந்த எம்பெருமானை அடைகிறான்.

எப்படி 'விஷ்ணுவே யக்ஞம், யக்ஞமே விஷ்ணு' என்றோமோ அதே மாதிரி பிறும்ம வர்சஸ்தான் காயத்ரி. காயத்ரிதான் பிறும்ம வர்சஸ்!

காயத்ரி ஜபிக்கக்கூடியவர் திருமுக மண்டலத்திலே பிறும்ம வர்சஸ் இருக்கும். பிறும்ம வர்சஸ் கொட்டுகிறது பாருங்கள் என்பார்கள்!

பிறும்ம வர்சஸ் எங்கே தெரியும்...? இரண்டு புருவங்களுக்கு மத்தியிலே - நடுவிலே பிறும்மவர்சஸ்ஸானது இருக்கும். விசேஷ சாந்ந்தியத்தோடு அந்த புருவ மத்தியிலே இருக்கும் அது. காயத்ரியை ஜபிக்க ஜபிக்க, அந்த உரு ஏற ஏற, அகத்தின் அந்த அழகு முகத்திலே தெரியும்!

அகத்திலே இருக்கக்கூடிய காயத்ரியால் ரூபம் காந்தியுறப்பெற்றவர் வருகிறார்... அப்படிப்பட்டவர்கள் வருகிறார்கள் என்று சொன்னால், தன்னளவிலே உட்கார்ந்திருப்பவர்களெல்லாம் தங்களையறியாமல் எழுந்து நிற்பார்கள்! பார்த்தவுடனே விழுந்து சேவிக்க நினைப்பார்கள்.

‘நான் வருகிறேன். நீங்களெல்லாரும் எழுந்திருங்கள், விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணுங்கள்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒருத்தர் வந்தால், அவரிடத்திலே பிறும்ம வர்ச்சஸ் இருக்குமா?

பகவான் கிருஷ்ணன் எழுந்தருளிய போது - ஹஸ்தினாபுரம் சபைக்கு நூதனமாக அவர் சென்ற போது யாரும் எழுந்திருக்கக் கூடாது என்று உத்தரவு போட்டார் களாம். ஆனால், என்ன ஆயிற்று தெரியுமோ...?

துரியோதனன், துச்சாதனன், கர்ணன், சகுனி - இவர்கள் நான்கு பேரும் துஷ்ட சதுஷ்டயர்கள்! சதுஷ்டயர்கள் என்றால் நான்கு பேர். அந்த நான்கு பேரும் ஹஸ்தினாபுரம் சபையிலே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். ரொம்ப தீவிரம்! பகவான் கிருஷ்ணன் உள்ளே வரும் போது யாரும் எழுந்திருக்கக் கூடாது என்று பிடிவாதம்.

ஆனால், என்ன நடந்தது--?

பகவான் எழுந்தருள்கிறபோது அவனுடைய திவ்ய வடிவழகைப் பார்த்த மஹரிஷிகளெல்லாருமே 'ஸ்வாஹா' என்று ஆகுதி விடுவதற்குத் தூக்கிய கையை அப்படியே இறக்காமல் நிறுத்திவிட்டார்கள்!

வேறு சில பேர் ஜபம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஜபமும் அப்படியே நின்று போய் விட்டது.

பிரும்மத்தை அனுஷ்டானம் பண்ணுகிறார்கள் பலர். அதுவும் நின்று போய் விடுகிறது.

பகவானைப் பார்த்தவுடனே அத்தனையும் நின்று போய்விடுகிறது. மகான்களாலேயே எதையும் மேலே பண்ண முடியவில்லை.

யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதெல்லாம் எதற்காகப் பண்ணுகிறோம்...? பகவானுக்காகத்தானே?

சாத்திய
மே கை புகுந்த
பிறகு சாதனம்
எதற்கு?

சாதனத்
தினாலே
சாத்தியம்
கிட்டுகிறது.
சாதிக்கப் பட
வேண்டிய
விஷயம்
என்பதுதான்
'சாத்தியம்'
எனப்படுவது.
அதனைப்
பெற்றுத் தரும்
வழி அல்லது
கருவி தான்
சாதனம்.

ய க் ளு
ம ர ,
ஹோமமோ,
ஐ ப மோ
தபமோ...

இதெல்லாம் சாதனங்கள். ஆனால் அவை அடைவிக்கின்ற சாத்தியமான பகவானே எதிரே வந்து நிற்கிறான். அப்படி அவன் வந்து நின்ற பிற்பாடு சாதனங்கள் எல்லாம் நழுவிப் போய்விடும்.

அதனால்தான், ஹஸ்தினாபுரத்தில் மற்ற ரிஷிகளெல்லாம் அப்படியப்படியே நின்று போய்விட்டார்கள்!

சபையிலேயிருந்தவர்களின் நிலை என்ன...? அத்தனை பேரும் பகவானைப் பார்த்ததும் எழுந்து நிற்கிறார்கள்! எழுந்து நின்று சகுனி கேட்கிறார்:

“துரியோதனா, ஏன் நிற்கிறாய்...? உட்காரு!” என்கிறார்.

“நீங்களும் நின்று கொண்டுதானே இருக்கிறீர்கள்!” என்கிறான் துரியோதனன்! அதற்குப் பிறகுதான் உணர்கிறார்கள் - அவரவர் எழுந்து நின்றதைக்கூட தாங்கள் உணரவேயில்லை என்று.

பகவானின் திருமுகமண்டலத்தில் அவ்வளவு தேஜஸ்! பகவத் தேஜஸ் என்றால் அது சும்மாவா...!

‘ஜ்வலதே! ஜ்வலதே! ஜ்வலதே!’ என்பது அவன் மந்திரம்.

‘ஜ்வலத் பாலக சங்காசம்’ என்றார் ஈசுவர சம்ஹிதையிலே... அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்...?

உயர்ந்த ரீதியிலே ஆயிரம் கோடி சூரியர்கள் ஒரு தடவை உதித்தால் அது என்ன சோபாய்மானமாக, தேஜஸோடு இருக்குமோ, அதைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவன் பரமாத்மா.

பகவானுடைய தேஜஸ் எப்பேர்ப்பட்ட உயர்ந்த பிரம்மம் தேஜஸ்...? அந்த தேஜஸைத் தன்னுள்ளே அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது காயத்ரி மந்திரம். அனால் தான் இதை ஜபிக்கக்கூடியவர்கள் முகத்திலே, திருமுக மண்டலத்திலே விசேஷமான தேஜஸ் காணப்படுகிறது.

இன்னொரு இடத்திலே சொல்கிற போது, நமக்கு ஓஜஸ்ஸைக் கொடுப்பது காயத்ரி என்கிறது வேதம்.

ஓஜஸ் என்றால் என்ன...? சரீர பலம், இந்திரிய பலம் - இது அத்தனையையும் பூரணமாகக் கொடுக்கக் கூடியது காயத்ரி மந்திரம்தான்.

120 வருடம் பூரணமாய் வாழ்ந்தார்; பாஷ்யக்காரர் ராமானுஜர். அவர், அந்திம காலத்திலே, எழுந்திருக்க முடியாத நிலையிலேகூட எழுந்து, அந்தக் காலத்திலேயும் சந்தியாவந்தனம் பண்ணி, உபஸ்தானங்களெல்லாம் பண்ணினார்.

மகான்களுடைய அனுஷ்டானத்தை நாம் பார்க்க வேண்டும். அந்தத் தள்ளாத வயதிலேயும் எழுந்திருக்க முடியாவிட்டாலும், சரீரம் தளர்ந்த பொழுதும் சந்தியா காலத்திலே விடாமல் அனுஷ்டானம் பண்ண வேண்டும் என்று உயர்ந்த ரீதியிலே சிரமப்பட்டு அவர்கள் பண்ணினார்கள் என்றால், அந்த அனுஷ்டானம் எவ்வளவு முக்கியம்!

இஞ்சிமேட்டு அழகிய சிங்கர் நாற்பத்திரண்டாவது பட்டத்துக்குரியவர் - அவரும் இதே மாதிரி அனுஷ்டான பலம் பொருந்தியவர்.

உத்திராட நட்சத்திரம் ஸ்ரீமத் அழகிய சிங்கருக்கு.

‘ஊர் ஓரத்தில் ஒரு காணியும் உத்திராட நட்சத்திரத்தில் ஒரு பிள்ளையும் இருந்தால் போதும்’ என்று வசனம் உலகத்திலே.

ஊர் ஓரத்தில் ஒரு காணி நிலம் இருந்தால்கூட போதுமாம்... அந்த ஊரை விட்டுப் புறப்படவே தோன்றாதாம் - இது பெரியவர்கள் வாக்கு.

யக்ஷ பிரச்னத்திலேகூட இதைக் காணலாம் - “எவனொருவன் சந்தோஷமாக இருக்கிறான்... சந்தோஷம் யாருக்கு...?” என்று தர்மபுத்திரரைப் பார்த்து யக்ஷன் கேட்கிறான். அதற்கு தர்மபுத்ரர் ரொம்ப அழகாக பதில் சொல்கிறார்.

அப்ரவாஸி அன்ருணி

தன் ஊரைவிட்டு எவன் ஒருவன் வெளியே போகாதவனோ, அவன் சந்தோஷமானவன்.

‘அப்ரவாஸி’ என்றால் வெளியூரில் போய் வாஸம் பண்ணுதல். அப்படிப் போகாமல் ஒருவன் தன்னுடைய கிராமத்திலேயே இருக்க வேண்டும். மத்தியானம் ஒரு மணிக்கு, கீரையைச் சுண்டி எளிமையாய்ச் சாப்பிடக் கூடியவன்தான் சந்தோஷமாயிருக்கக் கூடியவன். மீதிப் பேர் யாருக்குமே சந்தோஷமில்லை என்று சொல்லி விட்டார் தர்மபுத்ரர்!

ஆனால் யசுஷப்பிரசன்னத்திலே சொல்லப்பட்ட பதில்படி நாம் வாழவில்லை; சிரமப்படுகிறோம். பூர்வத்திலே எல்லோருமே கிராமத்திலே இருந்தார்கள்; சந்தோஷமாக பூரணமாக இருந்தார்கள். இப்போது அதை விட்டுவிட்டு நாம் வெளியிலே வந்து விட்டோம்; அதனால் எல்லாவற்றுக்குமே சிரமப்படுகிறோம்.

இந்த இஞ்சிமேட்டு அழகிய சிங்கர், அவ்வாறு எழுந்தருளியிருந்தார். உத்ராஷாடா நட்சத்திரத்தில் தோன்றிய மகான். ஊஞ்சலிருத்தி செய்து பிஷாடனம் பண்ணினார். திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் அவரை ஆஸ்தான வித்வானாக இருக்கும்படி கேட்டார்கள்... அதை வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டு, ஸ்ரீமுஷ்ணம் என்கிற கேஷத்திரத்திலே அந்த பூவராக பெருமாள் சந்நிதியில் ஊஞ்சலிருத்தி பண்ணினார். பீடாதிபதியாகி பல உயர்ந்த காரியங்களெல்லாமும் பண்ணினார்.

அப்பேர்ப்பட்ட மகானுடைய தேஜஸ், அவனுடைய அனுஷ்டானங்களையெல்லாம் நாம் பார்க்க வேண்டும். பக்கத்திலிருந்து பார்த்த மகான்கள் சிலரும் உண்டு. இப்போது எழுந்தருளியிருக்கும்படியான அழகிய சிங்கர், அவர் கூடவே இருந்து சகலமும் பண்ணினார்; அனுஷ்டானங்களை யெல்லாம் அவரிடம் கற்றார்.

ஆசமனீயம் பண்ணுகிறோம்... உளுந்து அளவு ஜலத்தைத்தான் உத்திரினியிலே எடுக்கலாம்... நிறைய ஜலத்தை எடுக்கக் கூடாது. இது தவிர, குளிர் காலமாக இருக்கிறதே என்று வெந்நீரை வைத்துக் கொண்டு ஆசமனீயம் பண்ணக்கூடாது! அது மட்டுமல்ல; கை நிறைய, வழிய வழிய வழிய ஜலத்தை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஒரு உளுந்து தானியத்தைப் போட்டால் அது முழுகுகிற அளவுக்குத்தான் தீர்த்தத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

கிழக்கைப் பார்த்தோ வடக்கைப் பார்த்தோதான் உட்கார்ந்து ஆசமனீயம் பண்ணலாமேயொழிய, மேற்கு - தெற்கு பார்த்துப் பண்ணக்கூடாது. உட்கார்ந்த வாக்கில் தான் பண்ணலாமேயொழிய நின்று கொண்டே பண்ணக் கூடாது.

நின்று கொண்டே பண்ணினால், அடுத்த ஜன்மத் திலே முதலையாகப் பிறப்பான் என்று சொல்லுவார்கள்!

உதட்டிலே கைபடாமல் தீர்த்தத்தை உள்ளே அனுப்ப வேண்டும். அதற்கு ரொம்ப சாமர்த்தியம் வேண்டும். உதட்டிலே பட்டால் எச்சிலாகி விடுகிறதல்லவா...! ஆதலால் ரொம்ப ஜாக்கிரதையாக மகான்கள் பண்ணுவார்கள்.

உறிஞ்சி உறிஞ்சி ஆசமனீயம் பண்ணக் கூடாது. ஆசமனீயமே பிரளயமாக இருப்பதா...? இருக்கலாமா! ஆதலால் உறிஞ்சக் கூடாது. சாப்பிடுகிறபோதுகூட உறிஞ்சக் கூடாது; ஆசமனீயம் பண்ணுகிறபோது உறிஞ்சவே கூடாது.

இந்த அனுஷ்டானத்தோடு இஞ்சிமேட்டு அழகிய சிங்கர் சின்ன வயதிலே ஆரம்பித்தார். திருவள்ளூரில் எழுபத்தினாலாவது வயதில் பரமபதிக்கிறபோதும் அதே மாதிரி அவ்வளவு நிதானம் தவறாமல் அவற்றைத் தொடர்ந்தார்.

அனுஷ்டானம் என்பது ஒரு இறக்கை; ஞானம் என்பது ஒரு இறக்கை. இரண்டு இறக்கை இருந்தால்தான் பறவை பறக்கும். நமக்கும் ஞானம், அனுஷ்டானம் ஆகிய இரண்டு இறக்கைகளும் இருந்தால்தான் பகவானைப் போய் அடைய முடியும்.

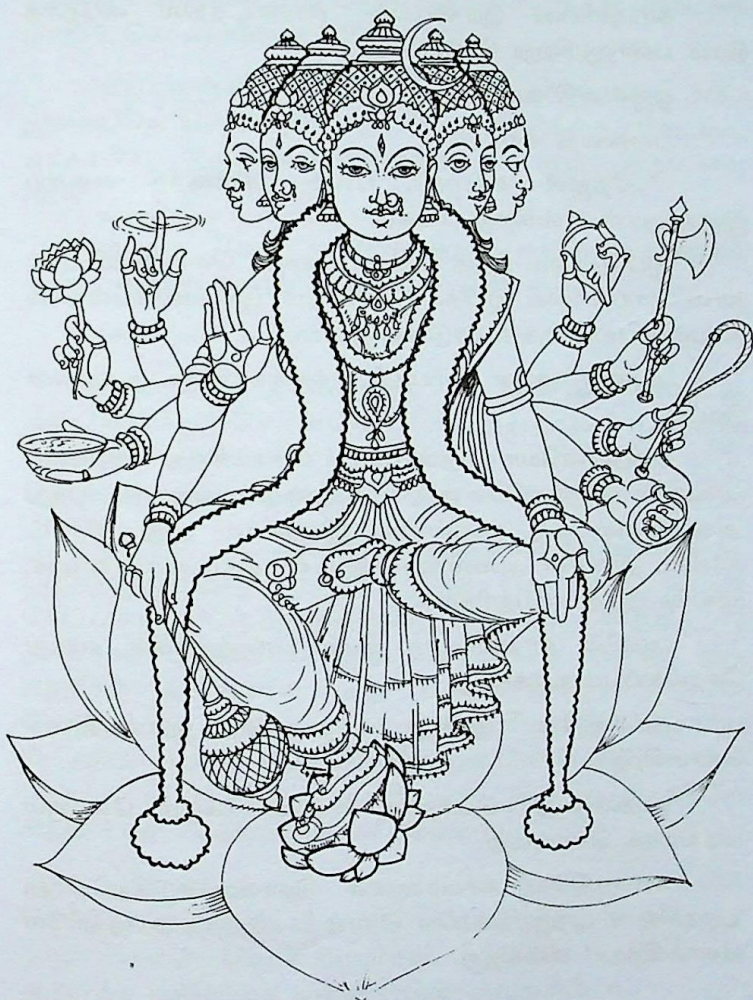
அதனால்தான் உயர்ந்ததான காயத்ரியை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்; நித்யம் அனுசந்தானம் பண்ண வேண்டும் என்றது. பலம், தேஜஸ், ஓஜஸ் எல்லாம் காயத்ரியினாலே நமக்குக் கிடைக்கிறது.

நன்றாக கவனித்துப் பார்த்தோமானால், சஹஸ்ர நாமத்தின் முதல் சுலோகத்திலே ஒன்பது திருநாமங்கள், இரண்டாவது சுலோகத்திலே எட்டு திருநாமங்கள், மூன்றாவது சுலோகத்திலே ஏழு திருநாமங்கள் இருக்கின்றன.

வரிசையைக் கவனித்தால், ஒவ்வொரு சுலோகத் திலும் ஒவ்வொரு நாமாவாகக் குறைந்து கொண்டே வருவதைப் பார்ப்போம். 9, 8, 7 என்ற மூன்று எண்களையும் கூட்ட வேண்டும் - மொத்தம் 24 திருநாமங்கள் முதல் மூன்று சுலோகங்களிலே இருக்கின்றன.

இந்த 24 திருநாமங்களும் எதைக் காட்டுகின்றன என்றால், காயத்ரியின் அக்ஷரங்களைக் காட்டுகின்றன!

காயத்ரிக்கு எத்தனை அக்ஷரங்கள் என்பதை வேதமே நமக்குக் காட்டுகிறது. எத்தனையோ மந்திரங்கள் காயத்ரி சந்தஸ்ஸில் அமைந்திருக்கின்றன.

அந்த காயத்ரி சந்தஸ்தான் எல்லா சந்தனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது. (சந்தஸ் என்பது ஓசை அமைப்பு- அக்ஷர கூட்டங்களின் அமைப்பு.)

காயத்ரியை இரண்டாம் காண்டத்தில் ஸ்தோத் திரம் பண்ணுகிறது வேதம்-

ஓஜஸ்வதி காயத்ரி

பலஸ்வதி காயத்ரி.

- தேஜஸ்வினியாய், பலம் பொருந்தியவளாய் இருக்கிறாள் என்கிறது வேதம்.

இப்போதும் இந்த ஸ்லோகத்தைச் சொல்லிவிட்டுத் தான் காயத்ரியை ஜபிக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் காயத்ரி பலனைக் கொடுக்காது.

அதனால்தான் காயத்ரி சந்தஸ்ஸுக்கு அத்தனை சிறப்பு.

எத்தனையோ சந்தஸ் பற்றிச் சொல்கிறது வேதம். 32 அக்ஷரம் இருந்தால் அது அனுஷ்டுப் சந்தஸ். பத்து அக்ஷரங்கள் ஒரு சந்தஸ்ஸில் இருந்தால் அது விராட் சந்தஸ்... ஆனால், அனைத்து சந்தஸ்ஸுக்கும் தாயானவள், மூலம்- இந்த காயத்ரிதான்.

ஆகவே காயத்ரியை ஜபம் பண்ணுங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சாஸ்திரம் மூன்று விதமான ஜபங்களைச் சொல்கிறது.

முதலாவது- பெரிதாக, எல்லோருக்கும் கேட்கும் படியாகச் சொல்வது.

சமகத்திலே ஈச்வரனைக் கொண்டாடுகிறபோது, 'பரமசிவன் மந்திரங்களை ரொம்ப உயர்ந்த சப்தத்திலே சொல்கிறார்' என்கிறது.

அந்த மாதிரி, ஜபத்திலேயும் சிலவற்றை உயர்ந்த கோஷமாகச் சொல்ல வேண்டும். தூரத்தில் இருக்கிறவர்களுக்குக் கூட கேட்கிற மாதிரி, அவர்களும் பயனடைகிற மாதிரி சொல்லவேண்டும்.

உபாகுஞ்ச: என்றொரு ஜப விதானம். அந்த முறையிலே சொல்கிறபோது, சொல்கிறவருக்குக் கேட்கும். பக்கத்தில் இருக்கிறவர்களுக்குக் கேட்கும்; அவ்வளவு தான்.

இதற்கு மேல் மூன்றாவதான மந்திர உச்சாரண முறை என்னவென்று கேட்டால் மௌனம்.

மௌனம் என்றால் சப்தம் வெளியில் கேட்காது.

காயத்ரியை ஜபிப்பதற்கு எது விசேஷம் என்றால், கடைசியிலே சொன்னோமே அதுதான் உத்தமம். பலமாகச் சொல்லக் கூடாது. ரொம்ப சிரமப்பட்டு, ரொம்ப ஜாக்கிரதையாக அதை ரகசிக்க வேண்டும்.

ஒருத்தர் சொல்கிறார்- 'புத்தகத்திலே இந்த மந்திரம் படித்திருக்கிறேன்' என்று! 'எந்த மந்திரம்...?' என்று கேட்டால், 'படித்திருக்கேன், தெரியும்' என்கிறார்! தானாகப் புத்தகம் பார்த்து மனப்பாடம் பண்ணி ஒரு மந்திரம் ஜபித்தால் அது பலனைக் கொடுக்கவே கொடுக்காது. ஆகையினால் சாஸ்திர விகிதம் ஆசார்ய ரிடத்திலே, மந்திர உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி உபதேசிக்கிற ஆசார்யரும் அந்த மந்திரத்திலே சித்தி உடையவராக இருக்க வேண்டும்.

உபநயனத்தன்று காயத்ரி மந்திரம் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது. பிறும்மோபதேசம் என்றுதான் அந்த நிகழ்ச்சியைச் சொல்கிறார்கள். பிறும்மோபதேச சுப முகூர்த்த பத்திரிகை என்றுதானே எழுதுகிறோம்.

பிரும்மோபதேசம் என்பது இரண்டாவது பிறப்பு. காயத்ரியினாலே இன்னொரு மாதா அவனுக்குக் கிடைக்கிறாள். உத்தமமான பிறப்பு காயத்ரியினாலே ஏற்படுகிறது. உபதேசத்தைப் பண்ணுகிறவர் அப்பாவாகவோ, தாய் மாமனாகவோ இருப்பார்.

இந்த உபதேசத்தைப் பண்ணுகிறவர் கூட 48 நாள் - ஒரு மண்டலம் - முன்னதாகவே காயத்ரியை ஒவ்வொரு நாளும் ஆயிரம் தடவை ஜபித்து வைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அந்தப் பையனுக்கு அவர் உபதேசம் பண்ண முடியும்.

இவர் ஒன்றுமே பண்ணாமல், பையனுக்கு உபதேசம் மட்டும் பண்ணினால் அவனுக்கு அந்த மந்திரம் சித்திக்குமா!

நானைக்கு நல்ல முறையில் அவன் சந்தியாவந்தனம் பண்ணி, பெருமையை அடைய வேண்டுமானால், உபதேசம் பண்ணுகிறவர் அதை நன்கு ஜபித்து வைத்து சித்தியை அடைந்தவராக இருக்க வேண்டும். பூரணமாக, நித்ய ஜபம் பண்ணக் கூடியவர்கள்தான் உபதேசம் பண்ணலாம் என்கிறது சாஸ்திரம்.

இப்படிப்பட்ட நியமங்களில் கட்டுண்டு உபதேசிக்கப்பட்டு வருகிற காயத்ரியானது மூன்று பாதங்களுடையது. ஒவ்வொரு பாதத்துக்கும் எட்டு அக்ஷரங்கள் உள்ளன என்று வேதமே விவரித்திருக்கிறது.

சஹஸ்ரநாமத்தின் முதல் சுலோகம் காயத்ரியினுடைய முதல் வாக்கியத்தின் பொருளைச் சொல்கிறது. இரண்டாவது சுலோகம், இரண்டாவது வாக்கியத்தின் பொருளைச் சொல்கிறது; மூன்றாவது சுலோகம் மூன்றாவது வாக்கியத்தின் பொருளைச் சொல்கிறது.

ஆகையினாலே, சஹஸ்ரநாமம் என்பதே காயத்ரியிலேதான் ஆரம்பிக்கிறது. காயத்ரியை ஆரம்பிக்கும் முன்னால் 'ஓம்' என்று பிரணவத்தைச் சொல்லித்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். வேதமனைத்துக்கும் வித்தானது, மூல பீஜமானது பிரணவம் என்று ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன்.

வேதமனைத்தையும் சுருக்கினால் கிடைப்பதுதான் பிரணவம். பூர்வ காலத்தில் மஹரிஷிகளெல்லாம் அப்படித்தான் பண்ணினார்கள். பரந்து, விரிந்து எத்தனையோ மண்டலங்களாக இருப்பது ரிக்வேதம். அதையெல்லாம் போட்டு அவர்கள் சுருக்கினார்கள். அத்தனை மண்டலமும், சுருங்கிப் போய்விட்டது. அதனால் விசேஷமானவன் எம்பெருமான். எட்டெழுத்தை உடையவன் எம்பெருமான்.

எட்டு எழுத்து என்றால் என்ன அர்த்தம்? காயத்ரியின் முதல் பாதத்தில் இருக்கும்படியான எட்டு எழுத்தில் அவன் இருக்கிறான் என்றாகிறது யஜுர் வேதத்தில் ரொம்ப கஷ்டமான சப்தங்கள் உண்டு. யஜுர் வேதத்தைப் போட்டுக் கடைந்தபோதும் அதிலிருந்து எட்டு எழுத்துக்கள் வந்தன.

அதே மாதிரி ஸாம வேதத்தையும் போட்டுக் கடைந்தார்கள். அதிலேயிருந்தும் எட்டு எழுத்துக்கள் வந்தன.

மூன்று வேதங்களைச் சொன்னாலே அதிலே அதர்வண வேதம் அடங்கிவிடும். நான் மறையின் சாரமாக இவ்வாறு மூன்று வாக்கியங்கள் தோன்றின. அந்த மூன்று வாக்கியங்கள்தான் காயத்ரி.

அப்படியானால் என்ன அர்த்தம்...? எல்லா மந்திரங்களும் காயத்ரியாக மாறிப் போய்விட்டன!

ரிஷிகள் அதையும் விடவில்லை... மேலும் சுருக்கினார்கள்! முதல் பாதத்திலேயிருந்து பூ: இரண்டாவது பாதத்திலேருந்து புவ: மூன்றாவது வாக்கியத்திலிருந்து சுவ: என்ற மூன்றையும் எடுத்து மேலும் சுருக்கினார்கள். அப்படிச் சுருக்குகிறபோது அ, உ, ம என்று மூன்று அக்ஷரங்கள் தோன்றின. அதைச் சேர்த்து இழைத்தார்கள்.

‘மூலமாகிற ஒற்றை எழுத்தை மூன்று மாத்திரை உள்ளெழு வாங்கி’ என்கிறார் ஆழ்வார்.

- அவ்வாறு இழைத்து, உள்ளெழு வாங்கிய போது ஓம்காரம் தோன்றியது.

ஓம்காரத்தை மேலும் சுருக்க முடியாது. அதுதான் முழு பீஜம். அணுவாய்ச் சுருங்கி நிற்கிறது அதனால் அதை சர்வ ஜாக்கிரதையுடன் உச்சரிக்க வேண்டும்.

ரொம்ப இழுக்கக் கூடாது. ரொம்ப சுருக்கவும் கூடாது. அதற்குக் கால நிர்ணயம் இருக்கிறது சாஸ்திரத்தில்.

மூன்று மாத்திரை காலத்துக்கு உச்சரித்தால் நல்ல ஞானம் வரும். இரண்டரை மாத்திரை உச்சாரணம் பண்ணினால் ஐச்வர்யம் கிடைக்கும். அதனால்தான் ஆழ்வார் பிரணவத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது மூன்று மாத்திரை உள்ளெழு வாங்கி என்று சொல்கிறார்; இரண்டரை மாத்திரை என்று சொல்லாமல், மூன்று மாத்திரையைத்தான் சொல்கிறார். ஐச்வர்யத்தைவிட ஞானத்தை முக்கியமாகக் கருதிச் சொல்கிறார்.

பிரணவத்தை விவரித்தால் வியாக்குதி; வியாக்ருதியை விவரித்தால் காயத்ரி; காயத்ரியை விவரித்தால் எல்லா வேத மந்திரங்களும்!

எல்லா மந்திரங்களையும் போல் ரொம்ப விரிவாய் இல்லாமல், பிரணவத்தைப் போல் ரொம்ப சுருக்க

மாகவும் இல்லாமல் நடுவிலே பிரகாசிக்கிறது இந்த காயத்ரி. சர்வ சந்தஸ், சர்வ மந்திரங்கள், சர்வ தேவதைகள் இதற்குள்ளே அடக்கம்.

சஹஸ்ரநாமத்தின் முதல் மூன்று சுலோகங்களும் இந்த காயத்ரியின் அக்ஷர எண்ணிக்கையை ஒத்த எண்ணிக்கையில் திருநாமங்களைக் கொண்டு பிரகாசிக்கின்றன என்பது மிகுந்த விசேஷம்.

சஹஸ்ரநாமத்தின் முதல் சுலோகத்தில் ஒன்பது நாமாக்கள்; இரண்டாவது சுலோகத்தில் எட்டு நாமாக்கள்; மூன்றாவது சுலோகத்தில் ஏழு திருநாமங்கள் உள்ளன என்று சொன்னேன்.

நாம் இங்கே ஒன்று நினைக்கலாம். காயத்ரியில் மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாக எட்டு எட்டு எட்டு என்று மூவெட்டு அக்ஷரங்கள் தானே உள்ளன. அதே மாதிரி சஹஸ்ரநாம சுலோகங்களிலேயும் வரக்கூடாதா? ஏன் 9 - 8 - 7 என்று மாற்றிக் கொடுத்தார்கள்...?

ஏன் என்று கேட்டால், மஹான்களான மஹரிஷிகள், இந்த காயத்ரி ரொம்ப ரகசியமான மந்திரம் என்று கருதினார்கள். அதனால்தான் அதை சஹஸ்ர நாமத்தில் இப்படிப் புகுத்திப் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.

நம்மாழ்வார் வாக்கைப் பார்த்தால் தெரியும்... பிரணவத்தில் ஒலியமைப்பு அ, உ, ம என்று இருக்கிறது; அவருடைய பாசுரத்திலே எப்படி இருக்கிறது?

உயர்வு அற உயர் நலம் உடையவன் எவன்? அவன் மயர்வு அற மதி - நலம் அருளினன் எவன்? அவன் அயர்வு அறும் அமரர்கள் அதிபதி எவன்? அவன் துயர் அறு கடர் - அடி தொழுது ஏழு என் மனனே!

அ, உ, ம என்ற (பிரணவத்தின்) முதலெழுத்துக்கள் முதல் மூன்று வரிகளில் வருகின்றன. ஆனால் 'உ'வை

மேலே
போட்டு,
'ம'வை
அடுத்துப்
போட்டு,
'அ'வைக்
கடைசியாய்ப்
போட்டிருக்
கிறார்.
பிரணவத்தை
நேரே சொல்ல
வேண்டாம்
என்று,
சஹஸ்ரநாமத்
தில் எப்படி
அக்ஷரம்
மாற்றிப்
பிரயோகம்
பண்ணியிருக்
கிறதோ

அப்படித் தமிழ்ப் பாசுரத்திலும் மறைத்துப் பிரணவம்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதிலேயும் ஒரு தாத்பர்யமானது அடங்கியிருக்
கிறது.

ஒன்பது என்பதனால் எது சொல்லப்படுகிறது என்று
கேட்டால், உயர்ந்ததான நரசிம்ஹ பீஜமானது அதில்
அடங்கியிருக்கிறது.

நரசிம்ஹ பிரபாவத்திலே பார்த்தோமானால்,
உக்ரம், வீரம், மஹாவிஷ்ணும் ஜ்வலந்தம், சர்வ தோமுகம்,
ந்ருசிம்ஹம், பீஷணம், பத்ரம், மருத்யு ம்ருத்யும் என்று

ஒன்பது பதங்கள் அந்த மந்திரத்துக்குள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒன்பது பதங்களை விவரிக்கக் கூடியதான ஒன்பது நாமாக்கள் சஹஸ்ர நாமத்திலும் முதல் சுலோகத்தில் அமைந்திருக்கிறது. காயத்ரியின் பெருமையையும் அது காட்டுகிறது.

அதற்கடுத்து எட்டு! அது எதைக் காட்டுகிறது என்று கேட்டால் உபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இதை ஜபிக்கிறவன் அம்ருதத்தை அடைகிறான்.

ஸ்ரீமத் ரகஸ்யத்ர்யஸாரம் என்ற உயர்ந்த கிரந்தத்திலே சுவாமிதேசிகன் சொல்கிறார்:

பதரிகாசிரமத்திலே வந்து, பூலோகத்திலே உயர்ந்ததான பாரத தேசத்திலே, உத்துங்கமான உயர்ந்த இடத்திலே, பகவான் இந்த நாராயண மந்திரத்தை உபதேசம் பண்ணினான். அப்படிப்பட்ட மந்திரம் ஏற்றமுடைய மந்திரமானதனாலே, அந்த எட்டெழுத்து நாராயண மந்திரத்தை காயத்ரி மந்திரமும் குறிக்கிறது; சஹஸ்ரநாமத்தில் எட்டு நாமங்கள் அடங்கிய மூன்றாவது சுலோகமும் குறிக்கிறது. ஆகையினால்தான்,

குலம் தரும்; செல்வம் தந்திடும்; அடியார்
படுதுயர் ஆயின எல்லாம்
நிலம் தரம் செய்யும்; நீள்விகம்பு அருளும்;
அருளொடு பெருநிலம் அளிக்கும்;
வலம் தரும்; மற்றும் தந்திடும்; பெற்ற
தாயினும் ஆயின செய்யும்;
நலம் தரும் சொல்லை நான் கண்டு கொண்டேன்
நாராயணா என்னும் நாமம்.

என்று திருமங்கை ஆழ்வார் பாடினார்.

‘நலம் தரும் சொல் - ஆத்மாவுக்குக் கேட்கத்தக்க உண்டாக்கக்கூடிய சொல் அது. அதை அவன் அருளால்

நான் கண்டு கொண்டேன்; திருநாமத்துடைய பிரபாவத்தை இன்று உணர்ந்தேன்.' என்கிறார்.

திருமங்கை ஆழ்வாருக்குப் பகவானே உபகரித்தான். அவனே கொடுத்தான்.

'குலம் தரும்' என்றால் உயர் குலத்தில் பிறப்பைக் கொடுக்கும் என்று அர்த்தம் இல்லை. 'தாஸ்ய குலம்' என்று அர்த்தம். அடியார்கள் குலம்! பகவானுக்கு எதிரிலே நாம் எல்லோரும் ஒன்றுதான் - அடிபணிந்து விட்டால் எல்லோருமே ஒன்றுதான் - ஒரு குலம்தான். பாகுபாடு பார்த்து அவன் அருள் பண்ணுவதில்லை.

'செல்வம் தந்திடும்' - செல்வம்...?

எம்பெருமான் திருடியில் நித்ய கைங்கர்யம் என்ற செல்வம்! அதைக் கொடுக்கவல்லது நாராயண மந்திரம்.

அடியார் படுதுயரைப் போக்கும் - துக்கத்தைப் போக்கும். துக்கம் என்றால் என்ன...? நாம் உலகத்திலே சாமான்யமாக எல்லாவற்றையுமே துக்கம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

உயர்ந்த பதஞ்சலி யோக சூத்திரத்திலே என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்றால், முதல் சூத்ரமே 'விவேகினா சர்வமேவ துக்கம்!' உலகத்திலே விவேகிகள் இருக்கிறார்கள் பாருங்கள், அவர்களுக்கு எதைப் பார்த்தாலும் துக்கம்தான். அல்ப அ ஸ்திரபலன்!

எல்லாமே அல்பமானது; அ ஸ்திரம் - அதாவது ஸ்திரமில்லாதது.

எதுவுமே சாச்வதம் இல்லை; பரமார்த்தம் இல்லை.

வியர்க்கிற காலத்தில் ஃபேன் வேண்டும் என்று கேட்கிறோம். மார்கழி மாதம் ஆனால் 'நிறுத்து ஃபேனை' என்கிறோம். இப்போது அந்த ஃபேன் நமக்கு முக்கியமா?

இல்லை. ஆனால், ஒரு காலத்தில் வேண்டியதாக இருக்கிறது.

இது பரமார்த்தமாகாது. இப்படியே ஒவ்வொன்றையும் விசாரித்துக் கொண்டே போனோமானால், எதுவும் பரமார்த்தம் இல்லை. பரமாத்மா மட்டும்தான் பரமார்த்தம் என்பது தெரியவரும்.

ஆனால், இதெல்லாம் 'சுகம்' என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். 'இது சர்வமும் துக்கம்' என்று பதஞ்சலி மஹரிஷி சொல்கிறார்.

இந்த துக்கமாகிற சம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து நம்மை விடுவிக்கும் இந்த மந்திரம்.

'நீள் விசும்பருளும்' - வைகுண்டத்தைக் கொடுக்கும்.

பெற்ற தாயினும் ஆயின செய்யும் - தாயைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட மந்திரம் இது. ஆகையினாலே இதை ஜபியுங்கள் என்கிறார்.

எட்டு அக்ஷரம் கொண்டது; மூல மந்திரம் என்பது, விசேஷமாக சஹஸ்ர நாமத்திலே மூன்றாவது சுலோகத்திலே எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

காயத்ரியோ, நரசிம்ஹ மந்திரமோ, அஷ்டாக்ஷரியோ விசேஷமாய் விநியோகமாவது எங்கே...?

அக்னியிலேதான் !

அக்னிதான் தேவதைகளுக்கெல்லாம் அன்னாதனாய் இருக்கிறான். தேவதைகளுக்கெல்லாம் அக்னியைக் கண்டால் பிடிக்கும். ஏனென்றால் யக்ஞத்திலே தேவதைகளுக்கும் நமக்கும் சம்பந்தத்தை உண்டு பண்ணிக் கொடுக்கிறவன் அக்னிதான். ஏழு நாக்கு அக்னிக்கு எம்பெருமான் நாமத்தைச் சொல்லி, அவன் திருவடியிலே ஆஹுதி பண்ணவேண்டும். அப்படிப் பண்ண ஏதுவாயிருக்கிற அக்னியின் ஏழு நாக்குகளை - அந்த அக்னியின்

பிரகாசத்தை விவரிக்கிறது சஹஸ்ரநாமத்திலே ஏழு நாமாக்கள் கொண்ட வரி.

காயத்ரிக்குள்ளே அந்தர்யாமியாய் இருப்பவன் யார் என்பதை பீஷ்மாச்சார்யார் அழகாகச் சொல்கிறார். காயத்ரியில் 'பர்க': என்று ஒரு சொல் வருகிறது. 'பர்க' என்றால் ஒளிப் பிழம்பு! - தேஜஸ், மஹாதேஜஸ் என்று அர்த்தம்.

ஒளிப்பிழம்பு யார்...?

நரசிம்ஹ வபு ஸ்ரீமான்

கேசவ: புருஷோத்தம:

நரங்கலந்த சிங்கமதாக ஆவிர்பவித்தானே - ஒளிப் பிழம்பாய்த் தோன்றினானே - அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் காயத்ரிக்குள்ளே அடங்கியிருக்கிறான்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தானது அதை வர்ணிக்கிறது!

ஆதித்ய மண்டல அந்தர்வர்த்தியாய் பகவான் உள்ளுக்குள்ளே இருக்கிறான். 'பொன் போன்று ஸ்ம்ருக னீயமாய் ஜொலிப்பவன் யார் என்றால் நரசிம்ஹன்தான்' - நரசிம்ஹதாபனீய உபநிஷத் இப்படி விவரிக்கிறது.

இதற்கு வியாக்யானம் பண்ணிய ஆதிசங்கர பகவத் பாதாள், 'காயத்ரிக்குள் பிரகாசிப்பவன் ஹிரண்ய வர்ணனான எம்பெருமான்' என்கிறார். அதனால்தான் ஆழ்வாரும் 'திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்' என்று லக்ஷ்மி உறையும்படியான சுவர்ணமயமான திருமேனியைப் பார்த்தேன் என்று சொல்கிறார்.

'அமிர்தம் வை ஹிரண்யம்' -

அழிவில்லாத திருமேனி - 'அமிர்தம் என்றாலே ஹிரண்யம்' என்கிறது வேதம். அப்படிப்பட்ட ஹிரண்ய

ரூபியாய் பரமாத்மா காட்சி அளிக்கிறான். காயத்ரிக்கு உள்ளே.

பஞ்சபாதக நாசினி என்று காயத்ரியைச் சொல்லி யிருக்கிறது. காயத்ரியை ஜபிக்கிறபோது ஐந்து இடங்களிலே நிறுத்தி ஜபிக்க வேண்டும் - அவ்வாறு நிறுத்திப் பண்ணினால் பஞ்சமா பாதகங்கள் அறவே நசிந்து ஒழியும். பிரணவத்தைச் சொல்லி நிறுத்த வேண்டும்; வியாக்ருதியைச் சொல்லி நிறுத்த வேண்டும்; ஒரு மாத்ரா காலம் முதல் வாக்யத்தைச் சொல்லி நிறுத்த வேண்டும். இரண்டாவது வாக்கியத்தைச் சொல்லி நிறுத்த வேண்டும்... இப்படியே நியமமாய், பத்து ஜபித்தாலும் ஐந்து இடங்களில் நிறுத்தி யார் ஜபம் பண்ணுகிறார் களோ... அவர்களுக்குச் சகல யக்ஞ பலன்களும் உண்டு. மற்ற யாகங்களிலெல்லாம் ஜீவ ஹிம்சை இருக்கிறது. உட்கார்ந்து ஏகாந்தமாக ஜபம் பண்ணுகிறபோது ஒரு ஹிம்சையும் இல்லை.

அதனால்தான் பரமாத்மாவே சொல்கிறான். 'ஜப - யக்ஞமாக நான் இருக்கிறேன்!' திரவிய யக்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஜப யக்ஞம் உயர்ந்தது என்பதால்தான் ஜபத்தைப் பண்ணிவிட்டு ஹோமம் பண்ணுகிறார்கள். ஹோமத்தை நிறுத்தினாலும் நிறுத்தலாம்; ஜபத்தை நிறுத்தக் கூடாது. ஜபத்தில்தான் பூரணமான சித்தியை அடைய முடியும்.

'வஷ்ட்காரோ வை காயத்ரி' என்று சொல்கிற தனாலே, காயத்ரியின் பொருள் சஹஸ்ரநாமத்திலே அடங்கி யிருக்கிறது என்று காட்டப்படுகிறது.

உபநிஷத்தானது காயத்ரி மந்திரத்தின் உயர்வைச் சொல்கிறபோது, சூர்ய மண்டல அந்தர்வதியான பரமாத் மாவை காயத்ரியினாலே உபாஸனை பண்ணுகிறோம்.

என்கிறது. அங்கே இருக்கிற எம்பெருமான் ஹ்ருதயத்திலேயும் இருக்கிறான். இதுதான் பிருமம் சூத்திரத்திலேயும் நன்கு விசாரம் பண்ணப் பட்டிருக்கிறது.

வேதம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்கிறது. நாபிக்கு மேலே, ஹ்ருதய மத்யத்திலே, சஹஸ்ர தளபத்மம்! ஆயிரம் தளத்தோடு இருக்கிற அந்த பத்மத்திலே - ஹ்ருத் புண்டரீகம் என்று அதற்குப் பெயர் - அந்த ஹ்ருத் புண்டரீகத்திலே, புண்டரீகாக்ஷனான பரமாத்மா வீற்றிருக்கிறான். நம் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறான்.

இது யாருக்காவது தெரியுமா என்றால் தெரியாது! கண்ணை மூடிக் கொண்டால் தெரிகிறதோ...?

இல்லை!

கண்ணைத் திறந்துகொண்டால் தெரிகிறதா என்றால், அப்போதும் தெரிவதில்லை.

ஹ்ருதயத்துக்குள் பார்க்கக்கூடிய சக்தி நமக்கு இல்லை.

விஞ்ஞான ரீதியான ஹ்ருதய ஆபரேஷன் நடக்கிறது - 'சஹஸ்ர தளபத்மத்தை டாக்டர் எடுத்து எங்கே வைத்தார்...?' என்று கேட்டார் ஒருவர்.

எல்லோரும் அவர் பண்ணுகிற காரியத்தைப் பண்ணிவிட முடியுமா....? அதற்கான ஞானமும் திறமையும் டாக்டருக்கு இருக்கிறது.

அதே மாதிரி, ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிற எம்பெருமானைப் பார்க்க வேண்டுமானால், யம, நியம, பிராணாயாம, தியான, பிரத்யா ஹார, தாரண, ஆஸன, சமாதி என்கிற அஷ்டாங்க யோக யுக்தர்களுக்குத்தான் பகவான் தெரிவானெயொழிய, நம்மைப் போன்றவர்களுக்குத் தெரியமாட்டான்.

த்ருவன் சரித்திரத்தில் பார்த்தால், சின்னக் குழந்தை... நாரதர் அருளால் ஞானியாகியிருக்கிறது. எதிரே பரமாத்மா நிற்கிறான். அப்படியே பார்க்கிறது அவனை! ஸ்தோத்திரம் பண்ணத் தெரியவில்லை. வாக்பலம் இல்லை.

அப்போது பகவான் தனது கையிலே உள்ள சங்கத்தினால் குழந்தையின் கன்னத்தைத் தொட்டான். மஹா ஞானியாகப் போய்விட்டது குழந்தை!

அந்த சங்கத்தில் வேதம் நிரம்பியிருக்கிறது. அதன் நுனி இருக்கிறதே. அது பிரணவம். அது பட்டதும் மஹா ஞானியாகிவிட்டது குழந்தை!

பகவான் திருக்கரத்துச் சங்கு பட்டதும் ஞானியாகிப் போன த்ருவன், எம்பெருமானை ஸ்தோத்திரம் பண்ண ஆரம்பிக்கிறான்.

‘இத்தனை நாளாக நமது ஹ்ருதயத்திலே பார்த்தோமே... அவன்தான் வெளியிலேயும் நிற்கிறான். அந்த ரூபமும் நம் ஹ்ருதயத்தில் உள்ள ரூபமும் ஒன்று தான்...!’ - இப்படி உணர்ந்து குழந்தை சொல்கிறது.

“ஹே எம்பெருமானே! எதிரே காட்சியளிக்கக் கூடியவனே! நீயல்லவோ என்னுள் புகுந்து என்னைப் பேச வைக்கிறாய்!”

ஆகையினாலே, நமது கர்ண களேபரங்கள் வேலை செய்ய வேண்டுமானாலும் சரி, அவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணவேண்டுமானாலும் சரி... அவன் உள்ளே புகுந்து செயல்படுத்தினாலொழிய முடியுமா!

அதை அந்தச் சின்னக் குழந்தை த்ருவன் ‘நீயே என்னுள் புகுந்து இதையெல்லாம் செய்கிறாய்...’ என்று சொல்லி அந்த எம்பெருமான் எதிரேயே வெளியிடுகிறது.

உயர்ந்த உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயம் ‘எம்பெருமான்தான் சூர்ய மண்டல அந்தர்வர்த்தியாய் இருக்கக் கூடியவன்’ என்ற உண்மை. இதையே த்ருவ சரித்திரமும் பிரசித்தமாகத் தெரிவிக்கிறது.

எல்லாவற்றையும் நாம் கண்ணினால் தெரிந்து கொண்டு விட முடியாது. பார்த்துக் கொண்டே போனோமானால், மோகூத்தை அடைந்த நிலையில், இந்திரியங்களுடைய உதவியில்லாமலே, எல்லாமே ஞானத்துக்கே விஷயமாகும் - தெரிய ஆரம்பிக்கும். அப்போது நாம் கண்ணால்தான் பார்க்க வேண்டும் என்பது இல்லை. ஞானத்தினாலேயே பார்க்கலாம். ஞானத்தினால் எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளும் நிலை பகவானுக்கே உரியது. நம்மைப்போல் ஆத்ம வசப்பட்டு ஜீவாத்மாக்களுக்கு முக்த தசையில்தான் அது ஏற்படுகிறது. பூலோகத்தில் கட்டுப்பட்டிருக்கிற வரையில் இந்திரியங்களால்தான் உணர முடிகிறது.

ஆனால் இந்திரியங்கள் வரையறுக்கப்பட்ட ரீதியில்தான் அமைந்திருக்கின்றன. இந்திரியங்களைக் கொண்டு பெரிய விஷயங்களைப் பார்க்க வேண்டுமானால் எப்படி முடியும்!

இதைத்தான் உபநிஷத் சொல்கிறது - த்ருவன் சரித்திரமும் எடுத்துக் காட்டுகிறது:

ஹ்ருதயத்தினாலே எம்பெருமானை தியானம் பண்ணி, தியானம் பண்ணி, உத்தமமான மனசினால், ஹ்ருதயத்தினால் பார்க்க முடியுமெயொழிய கண்ணால் பார்க்க முடியாது.

இவ்வாறு ஹ்ருதயத்திலே, சஹஸ்ரதள பத்மத்திலே வீற்றிருப்பவன் எப்படி இருக்கிறான்?

தத்-சத்-வாக்ய பூதனாய் இருக்கிறான்.

ஓம்-தத், சத் என்ற இந்த மூன்று சப்தங்கள் ரொம்ப முக்கியம்.

ஓம் என்பது பிரணவம்

தது என்றால் அது என்று அர்த்தம்.

சது என்
றால் எப்
பொழுதும்
அழியாமல்
இருக்கக்
கூடியது என்று
அர்த்தம்.

பிரணவ
மாயிருக்கக்
கூடியவன் -
தது - அந்தப்
பரபிரும்ம
மானது -
சத்தானது -
அழியாதது!

- இது
தான் முழு
விவரணம்.

ஆகவே
'தத் சத் வாக்ய
பூதன்' என்ற
பிரயோகம்
பரமாத்மா
வைத்தான்
குறிக்கும்.

ஆகை
யினால்தான்

ராமாயணம் மொத்தமும் 24,000 சுலோகமும் காயத்திரியை
விவரிக்கிறது என்கிறார்கள்.

காயத்ரியிலே இருக்கிற முதல் அக்ஷரம் 'த'வைக் கொண்டு வால்மீகி ராமாயணத்தை ஆரம்பிக்கிறார்.

காயத்ரியுடைய பொருளை ராமாயணமாக நடித்துக் காட்டினான் பகவான் ராமாயணத்திலே. சஹஸ்ரநாமத்திலே அதையே திருநாமமாகச் சொல்கிறார் பீஷ்மர். அங்கே சொல்லப்பட்ட கதைதான் திருநாமத்திலேயும் அமைந்திருக்கிறது என்பதை உணரவேண்டும்.

விச்வம் என்ற முதல் சப்தத்தை ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் என்ன, மத்வாச்சார்யர் என்ன, பராசர பட்டர் என்ன... எல்லோருமே பாஷ்யத்தில் ஒரே விதமாக விளக்குகிறார்கள். புல்லிங்க சப்த: சாக்ஷாத் விஷ்ணு... புருஷர்களைக் குறிக்கும் அனைத்து சப்தங்களும் அவனையே விஷ்ணுவையே சொல்கின்றன. ஸ்த்ரீலிங்க சப்தங்களும் அவனையே குறிக்கின்றன. நபும்சகலிங்கமாய் வருவனவெல்லாமும் கூட அவனையே குறிக்கின்றன.

நபும்சகமாக வருகிறபோது பிரும்மம் என்று சொல்கிறோம். புல்லிங்க சப்தமாக வருகிறபோது நேரேயே அவனிடம் அன்வயமாகிறது. ஸ்த்ரீலிங்க சப்தங்களெல்லாம் அவனுடைய பெருமைகளை விளக்குவனவாக அமைந்திருக்கின்றன.

இந்த சஹஸ்ரநாமத்துக்கு அதிதேவதையாய் விஷ்ணு ஒருவனே இருப்பதனாலே, ஸ்த்ரீலிங்கமானாலும், புல்லிங்கமானாலும் நபும்சகமானாலும் எல்லாமே பொருந்தும்.

ஆனால் ஒன்றுமே பொருந்தாது என்று நிலையும் உண்டு!

'ஆண் அல்லன், பெண் அல்லன், அலியும் அல்லன்!' என்றார் ஆழ்வார்.

இதை யார் சொல்கிறார்கள்?

சாக்ஷாத் கஜேந்திரன் சொல்கிறான் !

“நான் பிரார்த்திக்கிற மூர்த்தி எப்பேர்ப்பட்டவன் தெரியுமா?... புருஷனும் அல்ல; ஸ்த்ரீயும் அல்ல; அலியும் அல்ல... இதையெல்லாம் காட்டிலும் எது எங்கு நிற்கிறதோ, அது வந்து என்னைக் காப்பாற்றட்டும்...” என்றான் கஜேந்திரன்.

அவனே புருஷன்; அவனைக் காட்டிலும் வேறான புருஷன் இல்லை; அவன் ஒருவனே விச்வ வியாப்தமாய் அமைந்திருக்கிறான்.

தத் சத் வாக்க்ய பூதனாய் இருக்கிறான்.

அவனை நினைப்பதனால், விஷ்ணு சப்தத்தினால் இந்திரியங்கள் எல்லாமே உயர்ந்த ரீதியில் கர்மாவுக்கு அனுசூலமாக நாம் வேலை செய்வதற்கு அனுசூலமாகச் செயல்படுகின்றன.

சூர்ய: என்று ஒரு சப்தம் இருக்கிறது. சூர்ய சப்தத்தினால் சொல்லப்படக் கூடியவன் பரமாத்மாதான்.

நம்மைப் பிரேரேபணம் பண்ணுகிறவன்- நியமிக்கிறவன் அவன்தான். அவ்வாறு நியமிக்கிற போதே கர்ண களேபரங்களுக்கெல்லாம் சக்தியைக் கொடுக்கிறான். இதைச் செய் அதைச் செய் என்று ஆக்ஞாபித்து, சக்தியைக் கொடுத்து நடத்துகிறான். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது...?

கை - கால்கள் நல்ல முறையில் வேலை செய்ய வேண்டுமென்றாலும், இந்திரியங்கள் நல்ல முறையில் வேலை செய்ய வேண்டுமானாலும், அறிவு நல்ல முறையில் வேலை செய்ய வேண்டுமானாலும், மனஸ் சலிக்காமல் வேலை செய்ய வேண்டுமானாலும் எம்பெருமானுடைய உயர்ந்ததான அனுக்கிரஹம் வேண்டும்.

லௌகீகமாய் ஒன்று பார்க்கலாம்- சூரியனே தென்படவில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்... ஒரே இருட்டடைந்து உலகமே இருண்டு போய்விட்டது... இந்தரியங்களெல்லாம் வேலை செய்யுமா?... சூரியன் இல்லையென்றால் கண்ணால் பார்க்க முடியுமா வஸ்துக்களை...? முடியாது.

ஆகையினாலே, வெளியிலே தெரியக்கூடிய சூரிய சக்தியினால்தான் உலகமே இயங்குகிறது என்பது தெரிகிறது.

வேதத்தில் அக்னிஹோத்ரம் என்று ஒரு கர்மா. இரண்டுவேளை அக்னி ஹோத்ரம் பண்ண வேண்டும். யக்ஞம் பண்ணுகிறவர்கள் அக்னிஹோத்ரத்தை விடாமல் பண்ண வேண்டும். அதுவும் அதிகாலையில் பண்ணக் கூடிய ஹோமத்தில் சூரியனை தியானம் பண்ண வேண்டும். சூரிய சக்தியானது மத்தியான வேளையிலே பிரகாசித்து, உஷ்ண சக்தியாக மாறி, அக்னியாக இருக்கிறது. இந்த இரண்டையுமே வேதம் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ஆகையினாலே, சூரியனையும் அக்னியையும் அந்த அக்னி ஹோத்ரம் என்ற கர்மாவினாலே நித்யம் உபாஸிக்க வேண்டும். சூர்ய சக்தி இல்லாமல், அக்னி சக்தி இல்லாமல் நம்மால் வாழ முடியுமா...?

விச்வ வியாபகனான எம்பெருமான் விஷ்ணுவாக எங்கும் பரவியிருந்து, சூர்ய சக்தியாக இருந்து, வஷ்ட்காரேண - அனைத்தையும் தன்னுடைய வசத்தில் வைத்து. பூத பவ்ய பவத் பிரபு: என்ற நிலையிலும் பிரகாசிக்கிறான்.

பூதம்- போய காலங்கள்; வரும் காலம். ஆழ்வார் சொல்கிறபோது, 'கடந்த காலங்கள், வர்த்தமானம், வருங் காலம்' என்கிறார்.

பூதம் பவ்யம் பவிஷ்யது.

'பகவான் கடந்த காலத்தில் இருந்தானா?' என்றால், பூரணமாக இருந்திருக்கிறான். இப்போதும் இருந்து கொண்டிருக்கிறான். மேல் வரும் காலத்திலும் அவன் இருப்பான்.

காலத்தினால் அவனை அளக்க முடியாது என்பதனால்தான் பூத பவ்ய பவத் பிரபு:

தேசத்தினால் அவனை அளக்க முடியாது, காலத்தினால் அவனை அளக்க முடியாது, வஸ்துவினால் அவனை அளக்க முடியாது...

இந்த தேசத்தில்-பிரதேசத்தில் அவன் இருக்கிறான், அந்த தேசத்தில் அவன் இல்லை என்று பகவத் விஷயத்தில் சொல்லமுடியாது. எல்லா இடங்களிலும் அவன் இருக்கிறான்.

இதை தர்க்க சாஸ்திர ரீதியாக ஆராயவேண்டும். இந்த தர்க்க சாஸ்திரம் இருக்கிறதே... மிக உயர்ந்த சாஸ்திரம் அது. இருப்பதை இல்லையென்றும் இல்லாததை இருக்கிறது என்றும் பண்ணிவிடக் கூடியது.

ஆசார்யர்கள் சொல்வார்கள்- இல்லை என்பதே நான்கு விதமானது என்று!- 'அபாவம் என்பது நான்கு விதம்' என்பார்கள்.

பாணையையும் வஸ்திரத்தையும் வைத்துக் கொண்டு தர்க்க சாஸ்திரத்தின் மூலமாக இதை பிரமிக்கும்படி விளக்குவார்கள்.

தூர்க்க சாஸ்திரத்தில் பானையும் வஸ்திரமும் திரும்பத் திரும்ப வரும். நெசவுத் தொழிலாளியும் பானைத் தொழிலாளியும் வந்து கொண்டேயிருப்பார்கள்.

வஸ்திரம் நெய்ய வேண்டுமானால் ஓர் இழை இப்படி ஓடுகிறது. இன்னொரு இழை அப்படி ஓடுகிறது! அந்த மாதிரி, இந்தப் பிரபஞ்சம் மொத்தமும் - சேதன, அசேதனம் என்கிற இரண்டால் கோக்கப்பட்டிருப்பதை உபநிஷத் ரொம்ப அழகாகச் சொல்கிறது.

பானைத் தொழிலாளி மண்ணைப் பிசைந்து, சக்கரத்தில் வைத்துச் சுற்றி, தண்டத்தினால் பானையை உருவாக்குகிறார். உருவாக்கி பானையை எடுத்து வைக்கிறார்.

- இது பானை என்று சொல்கிறோம்; பானை இங்கே இருக்கிறது என்று சொல்கிறோம்.

இப்போது பானை இருக்கிறது. பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறபோது இருக்கிறது. ஆனால், இதற்கு முன்பு அந்தப் பானை இருந்ததோ என்றால், இல்லையே!

சரி, இப்போது பானை நன்றாக எதிரிலே இருக்கிறது. ஒரு குழந்தை வருகிறது. கையிலே தடியோடு வருகிறது. ஓங்கி அந்தப் பானையை அடிக்கிறது. சுக்கு நூறாகப் போய் விடுகிறது பானை! இப்போது பானை

இருக்கிறதா
என்றால்,
இல்லையே!
வேறு வடிவத்
திலே அது
இருக்கிறது.
பானை
என்கிற
வடிவத்திலே
அது பூர்வத்தி
லும் இல்லை.
மண்ணாக
இருந்தது;
அடியோடு
இல்லை
என்று
சொல்ல
முடியாது.
சாஸ்திர
ரீதியாக
ஆராய்ந்து
பார்த்தால்
இல்லை என்பதே கிடையாது. வேறு விதமாக அது
இருந்திருக்கிறது.

அப்படியானால், அழிவு என்பது என்ன...?

அழிவு என்றால் அடியோடு இல்லாமல் போவது
அழிவு அல்ல. இருக்கிற நிலையிலிருந்து மாறுபட்ட
நிலைதான் அழிவு. வஸ்திரத்தினுடைய அழிவு, நூல்!
நூலினுடைய அழிவு பஞ்சு.

மண்ணினுடைய அழிவு பாணை; பாணையினுடைய அழிவு ஓட்டாஞ்சல்லி, அதனுடைய அழிவு, இன்னும் சின்னதான அணு; அதனுடைய அழிவு பரமானு! - இப்படி போய்க்கொண்டேயிருக்கும்.

ஆகையினாலே, ஒரு வஸ்துவை அடியோடு இல்லை என்று ஸ்தாபகம் பண்ண முடியாது.

இன்னொருவிதமாக அது மாறியிருக்கிறது என்பதையும் - எவ்விதமாக அது மாறியிருக்கிறது என்பதையும் நாம் உணரவேண்டும்.

இப்படி மாறிப் போவதால் எய்துகிற நிலையை ப்ராக பாவம் என்று தர்க்க சாஸ்திரத்தில் சொல்வார்கள்.

கடிகாரம் ஒன்று இருக்கிறது; அது இருக்கிற இடத்தில் நான் இருக்க வேண்டும்; நான் இருக்கிற இடத்தில் அது இருக்கவேண்டும்... இப்படி அதனதன் இடத்தில் இல்லாமல் போவதை அன்னியோன்ய பாவம் என்று சொல்வதுண்டு.

இல்லாத ஒன்றைச் சொல்வது அத்யந்தா பாவம் என்பார்கள் - 'குதிரைக் கொம்பாச்சே!' என்கிறோம். குதிரைக்குக் கொம்பு உண்டா? கிடையாது! இப்படி இல்லாததைக் கற்பித்துச் சொல்வது அத்யந்தா பாவம்.

இப்படி எல்லா வஸ்துக்களுக்கும், இருக்கிற நிலை என்பதும் இல்லாத நிலை என்பதும் மாறி மாறி வருகின்றன. தர்க்க சாஸ்திரம் படித்தவர்கள் இந்த நிலைகளை ஆராய்ந்து அத்யந்தா பாவமோ, ப்ராகபாவமோ, அந்நியோன்யா பாவமோ கண்டு பிடிக்கலாம்.

ஆனால் பகவான் விஷயத்திலே இந்த அபாவங்கள் எதுவும் பொருந்தவே பொருந்தாது. இதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவன் அவன்!

தேசத்தினால் அவனை அளக்க முடியுமா? ஒரு வஸ்துவிலே அவன் இருந்தால் அளக்கலாம். ஆனால் அவன் ஒரு வஸ்துவிலே இல்லையே!

காலத்தினால் அவனை அளக்க முடியாது; வஸ்துவினால் அளக்க முடியாது. சர்வ வஸ்துவிலும் இருக்கிறான்.

அதை எந்த அவதாரத்தில் காட்டினான் என்று கேட்டால், நரசிம்ஹ அவதாரத்தில்தான்.

‘நாரசிம்ஹ வபு ஸ்ரீமான்’ என்று முதலில் நரசிம்ஹ அவதாரத்தை பீஷ்மாச்சார்யார் கொண்டாடுகிறார்.

இந்த விஷயங்களை நல்ல முறையிலே காட்டிய அவதாரம் நரசிம்ஹ அவதாரம்தான் - தேசத்தினாலோ, காலத்தினாலோ, வஸ்துவினாலோ அளக்க முடியாதவன் பரமாத்மா என்று அந்த அவதாரம் காட்டுகிறது.

கீதையின் இரண்டாவது அத்தியாயத்திலேயும் பரமாத்மா இதை ரொம்ப அழகாகச் சொல்கிறான்:

“பூர்வத்திலே, இதற்கு முந்தைய காலத்திலே, நீ இல்லாமல் இல்லை; நானும் இல்லாமல் இல்லை. இப்போது நானும் இருக்கிறேன்; நீயும் இருக்கிறாய். வருங்காலத்தில் நானும் இல்லாமல் இருக்கமாட்டேன்; நீயும் இல்லாமல் இருக்கமாட்டாய்...”

- இதை ஏன் நீட்டிச் சொல்கிறான் பரமாத்மா...?

சொல்கிற விஷயத்தை திடமாய், வலியுறுத்திச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறான்.

பகவான் வாக்குபடியே இந்த ஆத்ம வஸ்துவுக்கு அழிவில்லாத காரணத்தினாலே, அணுவாக இருந்தாலும் சரி, அழிவுடையவனாக இருந்தாலும் சரி, ஆத்மா அழியாது. சரீரம் அழியும்.

“சரீரம் அழியும். அழியக்கூடிய சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மா நீ. அதை நீ உணர வேண்டும்...” என்கிறான்.

இதிலே அவனுக்கும் நமக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்றால், பகவான் சகல இடங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறார். ஜீவாத்மா அப்படி வியாபித்து இருக்கமுடியாது. இவன் அணு; அவன் சர்வவியாபி. பகவான் சர்வக்ஞனாய் இருக்கிறான்; இவன் ஜீவாத்மா. சங்கோச ஞானமுடையவனாய் இருக்கிறான். பிறவியிலேயே கர்மபந்தனாக இருப்பதனாலே ஞானமானது குறைந்திருக்கிறது இவனுக்கு... பரிமிதமான, வரையறுக்கப்பட்ட ஞானத்தோடு இருக்கிறான். அதனால்தான் சுவாமி நம்மாழ்வார் ‘மாகுணாய் மலருடம்பாய்’ என்று குறிப்பிட்டார்.

எம் பெருமான் அப்படி இல்லை. அவனுக்கு மலர்தல் குவிதல் என்பதே கிடையாது. ஆனால் நம்முடைய ஞானத்துக்கு மலர்தல் - குவிதல் என்பது உண்டு. நம்முடைய சங்கோச - விகாசங்களுக்கு உட்பட்டது. ஒருநாள் நன்றாக இருக்கும் இந்த ஞானம். ஒருநாள் ஒன்றுமே கிரஹிக்காது. ஒருநாள் நல்ல வேதாந்த விஷயங்களில் புத்தி போகும். ஒருநாள் வேதாந்தமே பிடிக்காது; சாமான்ய விஷயத்தில்தான் புத்தி போகும். ஏன் இந்த மாறாட்டம்? புத்தி ஏன் மாறுகிறது? ஏன் இந்தக் குழப்பம்...?

ஏனென்றால், த்ரிகுணாத்மகமான பிரக்ருதி இது. இதிலே நாம் வாசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். அது மட்டுமில்லை; இதிலே சத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் மூன்றும் பூரணமாக இருப்பதனாலே அந்தந்த குணங்களை விருத்தி பண்ணக்கூடிய பதார்த்தங்களைச் சாப்பிட்டால் சத்வ குணம் விருத்தியாகும். சிலதைச்

சாப்பிட்டால் ரஜோ குணம்; வேறு சிலதைச் சாப்பிட்டால் தமோ குணம்.

ஒரு நல்ல விஷயம் ஒருத்தருக்குப் புரிபட மாட்டேனென்கிறது. ஞான சங்கோசம் உடையவராய் அவர் இருக்கிறார். எதனாலே அப்படி இருக்கிறார் என்று பார்த்தோமானால் அவரிடத்திலே தமோ குணம் அதிகமாக இருக்கிறது. அவர் என்ன சாப்பிடுகிறார் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். தமோ குணத்துக்கு உண்டான பதார்த்தங்களை அவர் சாப்பிட்டாரானால் அந்தக் குணமே விருத்தியாகும். தூக்கம், கலகம் - இப்படியே புத்தி போய்க்கொண்டிருக்கும் தமோ குணத்திலே.

ரஜோ குணத்தில், இதரர்களை துவேஷித்து, எப்போது பார்த்தாலும் குற்றம் சொல்லிக் கொண்டு, பகைமை பாராட்டிக் கொண்டு இருக்க நேரும்.

சத்வ குணமானது - அப்படியே, கொண்டாடும் படியான நிலையிலே, எல்லாரையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக் கொண்டு, ஆனந்தமாக பகவானை அனுபவிக்கும்படியான சத் விஷயங்களை கிரஹிக்கும்படியான நல்ல ஞானம் தரும். சத்வ குணத்தில்தான் இது ஏற்படும். அதனால்தான் சாத்விக ஆகாரத்தை இட்டு வளர்க்க வேண்டும், குழந்தைகளுக்கு. இல்லையானால் ஸ்ம்ருதி பலம் போய்விடும்.

குழந்தை நன்றாகத்தான் படிக்கிறான். ஒருத்தர் சொல்கிறார் - “ராத்திரி - பகல் அவன் சிரமப்படுவதைப் பார்த்தால், காலையில் எழுந்து படிக்கலாம்; போய்ப் படுத்துக் கொள் என்கூட சொல்லத் தோன்றுகிறது. அப்படி சிரத்தையாகக் குழந்தை படிக்கிறது. ஆனால், அங்கே போய் உட்கார்ந்தால், அடியோடு எல்லா

விஷயமும் மறந்து போய்விடுகிறது. ஒரு விஷயமும் வர மாட்டேனென்கிறது. மார்க்கே வரமாட்டேனென்கிறது..”

அப்படியானால் என்ன பண்ண வேண்டும்? சாத்விகமான பதார்த்தத்தை அந்தக் குழந்தைக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

குழந்தை நல்ல பலமாயிருக்க வேண்டும் என்று வேறு வேறு பதார்த்தங்களைக் கொடுத்தால், அது இருப்பதையும் மறக்கடித்து விடும்!

ஆகவே, சாத்விக குணமிருந்தால்தான் ஸ்மிருதி பலம் வரும். சாத்விக ஆகாரம் உண்டால்தான் தாரண சக்தி - தரிக்கிற சக்தி வரும். ஆகாரத்திலே அ-நியமம் வந்துவிட்டதானால் படித்ததெல்லாம் மறந்து போய் விடும். எத்தனை நேரம் யோசனை பண்ணினாலும் ஞாபகம் வராது.

ஆதலால் ஆகாரமானது புத்தியைக் கெடுத்து, அதற்கொரு சங்கோசத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியது.

ஜீவாத்மாக்களான நம்முடைய நிலை இதுதான். ஆனால், பகவானுக்கு அந்த நிலை இல்லை. பூத பவ்ய பவத் பிரபு: என்றால் காலத்தினால் அவனை அளக்க முடியாது. எக்காலத்திலும் அவன் இருந்து கொண்டே யிருக்கிறான்.

ஆகையினால்தான் சத்யம் ஞானம் அனந்தம் பிரம்மா என்றது உபநிஷத்.

சத்யம் என்றால் விகாரமற்றது என்று அர்த்தம். நமக்கு எத்தனையோ விகாரம். இன்றைக்கு இருந்த மாதிரி நாளை இருப்பதில்லை.

ஆனால் பகவான் விகார குன்யன். இதைத்தான் சத்யம் என்று வேதம் சொல்கிறது.

இதையேதான் விஷ்ணு புராணத்திலே

அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மனே

சதைக ரூப ரூபாய விஷ்ணவே சர்வ ஜிஷ்ணவே

என்றது.

- பராசர மஹரிஷி இரண்டாவது அத்தியாயத்தை

இப்படித்தான் ஆரம்பிக்கிறார் விஷ்ணு புராணத்திலே -

அவிகாராய - விகாரமற்றவன் பரமாத்மா

சுத்தாய - எப்பொழுதும் சுத்தி அவனிடத்திலே.

எந்த இடத்திலே இருந்தாலும் அவன் சுத்தமாய்

இருக்கிறான். எல்லா பதார்த்தங்களிலேயும் அவன்

இருக்கிறான். கோவில் கோபுரத்தில் இருக்கிறான்;

விக்ரஹத்துக்குள் இருக்கிறான், சாமான்யமான

நம்மிடத்தில் இருக்கிறான்; அங்கங்கே இருக்கிற குண-

தோஷங்கள் அவனிடத்திலே ஏறுகிறதா என்றால்,

கிடையாது! இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட

நிலையிலே சுத்தனாய் அவன் இருக்கிறான். குணமும்

அவனிடத்தில் சேருவதில்லை; தோஷமும் சேருவதில்லை.

ஆதலால்தான் சுத்தாய என்றது அவனை.

நித்யாய என்பதற்கு என்ன பொருள்...?

எத்தனையோ யுகங்கள் மாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றன.

யுகங்கள் மாறினாலும் தான் மாறாதவன் அவன் -

இதைத்தான் ஆழ்வார்

ஆலமா மரத்தின் இலைமேல் ஒரு பாலகனாய்

ஞாலம் ஏழும் உண்டான் அரங்கத்து அரவின்

அணையன்

கோலமா மணி ஆரமும் முத்துத்

தாமமும் முடிவு இல்லது ஓர் எழில்

நீலமேனி ஐயோ! நிறைகொண்டது என் நெஞ்சினையே!

இந்தப் பாசுரத்திலே வருகிற 'ஐயோ'வைப் பற்றித்
தனியே சொல்ல வேண்டும்.

‘ஆல மா மரத்தின் இலை மேல்’ என்ற பாசுரத்தில் இரண்டு இடத்திலே ‘ஐயோ’ என்று வருகிறது!

அடியேன் வெறுமே ‘ஐயோ’ என்று சொன்னேனால் அடிக்க வருவார்கள் எல்லோரும். ஆனால் இந்தப் பாசுரத்தைச் சொல்கிறபோது ‘ஐயோ!’ என்று சொல்லித் தான் ஆகவேண்டும். ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் ஓடவில்லை, ஆழ்வாருக்கு! அந்த எம்பெருமான் அப்படி ஈர்க்கிறான் அவரை! அந்த ரங்கநாதன் இருக்கிறானே, அந்தத் திருமேனி அப்படியே ஆழ்வாரை இழுத்துக் கொண்டு போக, ‘ஐயோ!’ என்கிறார்.

ஒரு சின்ன வடபத்ர சாயி - பாலம் முகுந்தம் - அந்த வடபத்ரத்திலே சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவ்வளவு விசுவத்தையும் தன்னுள்ளே கொண்டவன் எம்பெருமான், சர்வத்தையும் தன்னுள்ளே அடக்கியவன்... அவன் ஓர் இளம் தளிரிலே படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்! இதுதான் ‘அகடித கடனா சாமர்த்தியம்’ என்று சொன்னேன்!

திருப்பாவையிலே பாருங்கள் - ‘மாலே மணி வண்ணா’ என்று துதித்து, ‘ஆலின் இலையாய் அருளேலோர் எம்பாவாய்’ என்று கேட்கிறான் ஆண்டாள்.

‘ஒன்றுமே வேண்டாம்... உன்னிடத்திலே துயி
 லெழுப்பத்தான் வந்தோம்... கைங்கர்யம் பண்ணுவதற்காக
 வந்தோம். வேறு எதையுமே விரும்பவில்லை. ‘தூயோமாய்
 வந்தோம்; துயிலெழுப் பாடுவான்’ என்று சொல்லிவிட்டு...
 ‘என்ன வேண்டும்?’ என்று பகவான் கேட்டபோது
 ‘எதுவும் இல்லை, எதுவும் இல்லை’ என்று சொல்லிவிட்டு...
 கடைசியில் இந்தப் பாசுரத்தில் பெரிய்ய்ய பட்டியல்!
 நீ...ள, அது வேண்டும், இது வேண்டும்... சங்கம் வேண்டும்
 சக்கரம் வேண்டும்...’ என்கிறாள்.

பகவான் பார்த்தான்: ‘என்னாலே கொடுக்க
 முடியுமா இத்தனையும்?’ என்று கேட்டான்.

“உன்னால் முடியாதது கூட உண்டா?... ஆலின் இலையாய் அருளேலோர் எம்பாவாய்!” என்று சொல்கிறாள். “உன்னுடைய சாமர்த்தியம் என்ன, நீ எப்படிப்பட்டவன் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாதா...? ஓர் இளம் தனிரிலே கடலேழும் வானகமும் வையகமும் எஞ்சாமல் வைத்தடக்கிக் காக்கும் பிரான். எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கி விச்வமாக இருக்கக்கூடிய நீ எவ்வளவு பளு உடையவன்? அவ்வளவு பளு உடையவன் இந்த இளம் தனிரிலே படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்றால், இந்தத் தளிர் உன்னைத் தாங்குகிறதா? நீ அதைத் தாங்குகிறாயா? யாரைப் பார்த்துக் காது குத்துகிறாய் இங்கே!” - பகவானைப் பார்த்து ஆண்டாள் கேட்கிறாள்!

ஆலின் இலையாய் - ஆலின் நிலையாய் என்று இரண்டு பொருள் கொள்ளலாம் இதற்கு. ஆலமர வித்து மாதிரி முழு பீஜம் என்று ஓர் அர்த்தம். சின்ன வித்திலேயிருந்து எவ்வளவு பெரிய விருகும் வருகிறது! பகவானிடத்திலிருந்து சகலமும் வருகிறது என்று அர்த்தம்.

அந்த இலை மேல் அழகாகப் படுத்துக் கொண்டிருப்பவன், இலை தன்னைத் தாங்குகிறாற் போலக் காட்டுகிறானேயொழிய அது நிஜமில்லை. கோபுரத்தைப் பொம்மை தாங்குகிறது என்று சொல்வதைப் போலத்தான்!

பெரிய பெரிய கோபுரத்திலெல்லாம் பார்க்கலாம். அடி மட்டத்திலே பொம்மை ஒன்று அப்படி கையை, தாங்குகிற பாவத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்! அவ்வளவு பெரிய கோபுரத்தையும் அதுதான் தாங்குகிற மாதிரி தெரியும். ஆனால், ஏதாவது சம்பந்தமுண்டோ!

உலகத்திலே பார்த்தால், மீதியெல்லாம் நம்மைத் தாங்கி நிற்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்போம். ஆனால், எதுவும் தாங்குவதில்லை நம்மை! அவன்தான் தாங்கி நிற்கிறான். மீதி அனைத்துமே கோபுரம் தாங்கி ! களைப் போலத்தான் !

ஆகையினாலேயேதான் ஆண்டாள் சொல்கிறாள். “நீதான் அந்த இளந்தளிரையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்...”

ஸ்ரீவத்ஸ கோத்திரத்துக்கு ஒரு ஏற்றம் உண்டு. ஒவ்வொரு கோத்திரத்துக்கும் ஒரு ஏற்றம் - அதிலே ஸ்ரீவத்ஸ கோத்திரத்தின் ஏற்றம் என்னவென்றால் விஷ்ணு வினுடைய பரதத்வத்தைப் பேசிய கோத்திரம் அது. விஷ்ணுவே பரதெய்வம் என்று காட்டிக் கொடுத்தவர் ஸ்ரீவத்ஸ மஹரிஷி. இதை வேதமே சொல்கிறது.

பூர்வ காலத்திலே ஒரு பெரிய சதஸ். அந்த சதஸிலே கலந்து கொள்ளாத மஹரிஷிகளே கிடையாது. அங்கே எல்லா மஹரிஷிகளும் உட்கார்ந்திருக்கிறபோது திடீரென்று வசிஷ்டர் பேசினார். ‘உலகம் யாரால் தாங்கப் படுகிறது?’ என்று ஒரு கேள்வி எழுப்பினார்.

எல்லா மஹரிஷிகளும் வாயை மூடிக் கொண்டு பேசாமல் இருக்கிறார்கள். ஒருத்தருக்கும் பதில் எதுவும் தெரியவில்லை.

“எல்லோரும் இப்படி மௌனமாக இருக்கிறீர்களே...?” என்கிறார்.

ஸ்ரீவத்ஸ மஹரிஷி உட்கார்ந்திருக்கிறார் அந்த சதஸிலே... அவர் எழுந்தார். எழுந்து பதில் சொன்னார். அருணத்திலே வருகிற அந்த மந்திரம் ரொம்ப அழகு.

‘விஷ்ணுனா வித்ருதே பூமி.’

“ஏன் வாயை மூடிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? இருப்பதைச் சொல்வதற்கு என்ன தயக்கம்? விஷ்ணுவினால் இந்த உலகம் தரிக்கப்படுகிறது.”

ஸ்ரீவத்ஸ மஹரிஷி இதைச் சொல்லி உலகத்துக்குக் காட்டினார். எல்லோரும் ஆமோதித்தார்கள். அதுதான் சத்யம் என்பதை அத்தனை மஹரிஷிகளும் ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஆகையினாலே இதைத் தாங்குபவன் - உலகத்தை - பூமியைத் தாங்குபவன் அவன்தான்.

பூத கிருத் - சமஸ்தத்தையும் உண்டாக்கியவன்.

பூத ப்ருத் - சமஸ்தத்தையும் தரிப்பவன்.

சமஸ்த பூதங்களையும் சராசரங்களையும் தரிக்கிறான் பரமாத்மா.

எப்படி தரிக்கிறான்...? ஆல இளம் தளிர் மேலே படுத்துக் கொண்டு தரிக்கிறான்! அவனுக்குத் துளிக்கூட பளுவே கிடையாது! சங்கல்ப மாத்திரத்தினாலே சமஸ்தத்தையும் தாங்குகிறான்.

ஒரு பெரிய மூட்டையைத் தலையில் ஒருத்தன் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். எப்போது இறக்கி வைப்பார்கள் என்று அவன் ஏங்கி நிற்பான். பளு அவன் தலையை அழுத்துகிறது! அந்த மாதிரி சிரமப்பட்டுக் கொண்டா பரமாத்மா தாங்குகிறான், என்றால் இல்லை! அது இருக்க வேண்டும் என்று அவன் நினைத்தானானால் அப்படியே இருக்கும். சங்கல்ப மாத்திரத்தினாலே சமஸ்தத்தையும் தாங்குகிறான் பரமாத்மா.

தொன்னையிலே நெய் வைத்துக் கொண்டு யக்ளம் நடத்துகிறார்கள். தொன்னையை நெய் தாங்குகிறது என்று யாராவது சொன்னால் ஏற்க முடியுமா? அது பிரத்யக்ஷம் இல்லையே. ஆனால் தர்க்க சாஸ்திர ரீதியாக

தொன்னையை நெய் தாங்குகிறது என்று நிரூபித்து விடலாம்.

ஆதாரம், ஆதேயம் என்று தர்க்க சாஸ்திரத்தில் உண்டு. ஆதாரம் என்பது தாங்குவது, ஆதேயம் என்பது தாங்கப்படுவது. நெய் ஆதாரமா தொன்னை ஆதாரமா என்று கேட்டால், தர்க்கம் படித்தவர்கள் 'ஆதாரம் நெய், தொன்னை ஆதேயம்' என்பார்கள்.

யக்ஞத்திலே என்ன முக்கியம்?... நெய் தானே! நெய்யே இல்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள், தொன்னைக்கு என்ன வேலை! ஆகவே தொன்னைக்கு நெய்தான் ஆதாரம் என்று நிரூபணம் பண்ணி விட்டார்கள்.

அதைப் போலத்தான் இளந்தளிரிலே படுத்துக் கொண்டிருக்கிற பரமாத்மா அந்தத் தளிரையும் சேர்த்துத் தாங்குகிறான்.

மார்க்கண்டேய மஹரிஷி பிரளய காலத்திலே நேரே பார்த்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார் - எம்பெருமானை. பூரண ஆயுளைப் பெற்றவரானதனாலே பிரளய காலத்திலேயும்கூட எம்பெருமானை ஆல இலையிலே பார்க்கும் படியான பாக்கியம் பெற்றார். அத்தனை இளம் தளிரால் அந்த பளுவைத் தாங்க முடியுமா...? அதையும் தாங்கிக் கொண்டு சர்வத்தையும் தாங்குபவன் பரமாத்மாதான்!

இவ்வளவு உயர்ந்தவனாய் இருக்கக் கூடிய எம்பெருமான்தான் உலகத்திலே பிறக்கிறான். சங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்டு அவனே உலகத்திலே வந்து அவதரிக்கிறான்.

'பூத க்ருத், பூத் ப்ருத், பாவயதீதி பாவ:' என்றார் ஆதிசங்கரர்.

அவனுடைய அவதாரம் சத்யம் என்பதை பாவ: என்ற சப்தம் உணர்த்துகிறது.

பத்து அவதாரங்கள் முக்கியமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இவை தவிர எத்தனையோ அவதாரங்கள். கஜேந்திரனுக்கு எதிரிலே பிரத்யக்ஷமாகத் தோன்றினான் - அதி ஹரி அவதாரம் என்று பெயர்.

நேரே வந்து, எல்லோரும் அனுபவிக்கும்படியாகத் தன்னைத் தாழ் இட்டுக் காட்டுகிறான் பரமாத்மா.

அவதார காலத்திலே சங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்டு பூலோகத்திலே வந்து அவதரிக்கும்படியான நற்குணமுடையவன்.

இதைத்தான் நம்மாழ்வார் பாசுரத்திலே சொல்கிறார்:

பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும்,
அழுக்கு உடம்பும்,
இந் நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - உயிர்
அளிப்பான்,
எந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்! இமையோர்
தலைவா-
மெய்ந் நின்று கேட்டருளாய், அடியேன் செய்யும்
விண்ணப்பமே.

- நம்மாழ்வார் வாக்கிலே முதன் முதலில் உதித்த பிரபந்தம் இது.

நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை (பொய் நின்ற ஞானமும்) சொன்னேன்.

அவர் வாக்கு அம்ருதம்! வேதத்தையே தமிழ்ப்படுத்திக் காட்டுகிற அழகு - அவரால்தான் முடியும். முன்னுரைத்த திருவிருத்தம் என்று நம்மாழ்வார் விருத்தத்துக்குப் பெயர்.

இந்தத் திருவிருத்தம் மொத்தமும் ரிக் வேதம்.

திருவாசிரியம் ஏழு பாசுரங்கள். அவை யஜுர் வேதம் ஏழு காண்டத்தையும் காட்டுகின்றன.

1102 பாசுரங்கள் திருவாய்மொழி. அது ஆயிரம் சாகைகள் கொண்ட ஸாம வேதத்தை விவரிக்கிறது.

ஸாமவேதத்தில் உத்கீதம் என்பது ரொம்ப உயர்ந்தது. உத்கீதம் முதல் எழுத்து 'உ'; கடைசி எழுத்து 'த' (உத்கீத).

அதனால்தான் ஆழ்வாரும், திருவாய் மொழி ஆரம்பிக்கிற போது 'உயர்வர உயர் நலம் உடையவன்' என்று 'உ'விலே ஆரம்பிக்கிறார். முடிக்கிறபோது அதைத் 'த'வில் கொண்டு முடிக்கிறார்.

ரிக் வேதத்தில் முதல் மந்திரம் பிரும்ம வித்யைக்குப் பொருளாய் விளங்குவது. 'இந்த சரீரம் மோசமானது; அதில் பற்றை வைக்கலாமா...? மமகாரத்தை நாம் வைக்கலாமா...?' என்று கேட்கிறது.

சரீரம் எத்தனை மோசமானது என்று பிரத்யக்ஷமாய்த் தெரிகிறது. ஆகவே, சரீரத்தில் பற்றை வைக்காமல், ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாக விளங்கக் கூடிய பகவானைத் தியானம் பண்ண வேண்டும். இதற்காகவே எம்பெருமான் சுத்தமாய், விகார சூன்யனாய், எப்போதும் இருக்கக் கூடியவனாய், வந்து அவதரிக்கக்கூடியவனாய் விளங்குகிறான். 'பொல்லா ஒழுக்கு, அழுக்குடம்பு' - இதெல்லாம் நாம் அடையாம லிருப்பதற்காக இந்த தோஷங்களெல்லாம் கொஞ்சம் கூட இல்லாத எம்பெருமான் 'இமயோர் தலைவா!' என்றழைக்கும்படியாக அவதரிக்கிறான்.

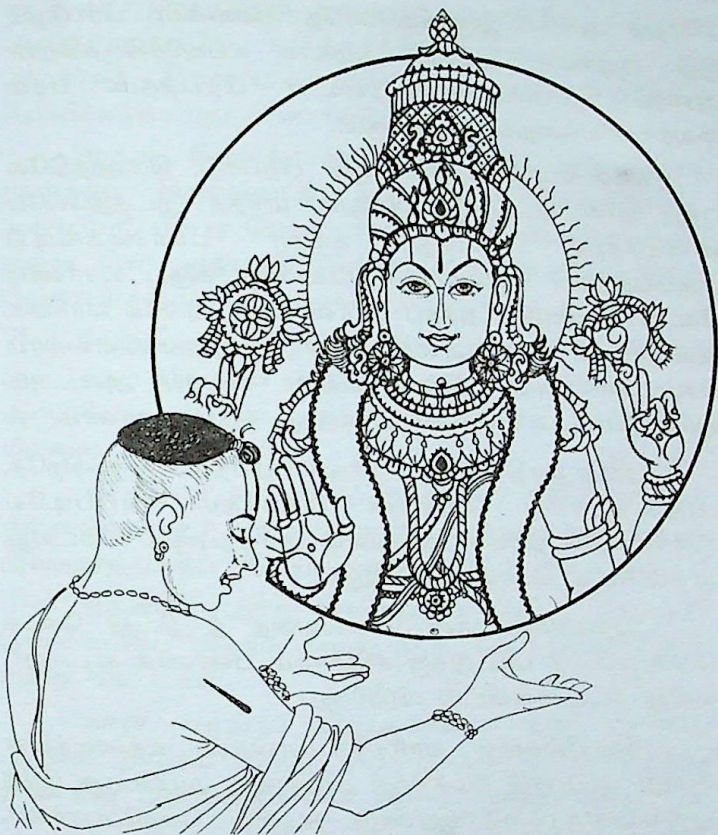
'இமயோர் தலைவா!' என்று இந்தப் பாசுரத்தை, காஞ்சிபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்படியான தேவாதி ராஜனைப் பார்த்தே ஆழ்வார் சொல்கிறார். அந்தக்ஷேத்திரத்திலே எம்பெருமான் நித்தியம் வேதத்தை சிரவணம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். வேதத்தை அந்த மாதிரி சிரவணம் பண்ணும்படியானக்ஷேத்திரம் வேறெங்கும் இல்லை.

ஏற்றமுடைய அந்த திவ்யக்ஷேத்திரத்திலே, தேவாதி ராஜனை, 'இமயோர் தலைவா, மெய்நின்று கேட்டருளாய்' என்று நிற்க வைத்து விடுகிறார் ஆழ்வார்.

"இங்கே கொஞ்சம் நிற்க வேண்டும்!" என்று அவர் சொன்னால், நின்று கேட்கிறான் அவன்!

"அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே!" - 'தாஸஸ்ய விண்ணப்பம்' என்று சொல்லி பகவானையே நிற்க வைத்து விடுகிறார்.

வைஷ்ணவ கிருஹங்களிலே பிராணவியோகம் ஆனவுடனேயே பிரேத சம்ஸ்காரம் பண்ணுகிறபோது, சுடு காட்டுக்கு எடுத்துக் கொண்டு போவதற்கு முன்னால்,

ஹோமங்களெல்லாம் பண்ணுகிற சமயத்திலே
கிருஹத்திலே ஸ்ரீகுர்ண பரிபாலனம் பண்ணுவார்கள்.
உரல், உலக்கை எல்லாம் வைத்து, அங்கே மஞ்சளை
இடித்து, அந்தப் பிரேதத்துக்கு அலங்காரம் பண்ணு
வார்கள். அப்பொழுது அங்கே திருவிருத்தம் என்கிற
பிரபந்தத்தை ஸேவிக்க வேண்டும் என்பது சாஸ்திரம்

பிரேதம் அங்கே இருக்கிறபோதே ஸேவிக்கிற பிரபந்தம் இது. ஆழ்வார் அப்படி அழகாக உபகரித்திருக்கிறார் அதை. ரொம்ப ஏற்றமுடைய பிரபந்தம். பரம வைராக்கியத்தைக் கொடுக்கும்.

சம்ஸ்காரமெல்லாம் ஆன பிற்பாடு, கிருஹத்திலே பத்து நாள் தீட்டு இருந்தாலும், மரித்த இடத்திலேயே விளக்கேற்றி வைத்து, கர்மா பண்ணக்கூடிய குடும்பத்தினர் எல்லாரும் உட்கார்ந்து கருட புராணம் கேட்க வேண்டும். அந்தப் புராணத்தை அங்கே வாசிக்க, எல்லோரும் கேட்டால், அதன் அர்த்தங்களெல்லாம் கேட்டால், அந்த ஆத்மா உத்தம கதியை அடையும். அப்படிப்பட்ட விசேஷம் வாய்ந்தது கருட புராணம்.

அதே மாதிரி, திருவிருத்தப் பிரபந்தம் இருக்கிறதே, அது ரொம்ப அழகான பிரபந்தம். அப்படியே உருக்கிவிடும், நம்மை. அவ்வளவு அர்த்தபுஷ்டி உடையது. முதலிலேயே சொல்லிவிடுகிறது.

“பகவானே நான் சொல்வதை நீ நின்று கேட்க வேண்டும்... நீ பாட்டுக்கு சஞ்சாரம் பண்ணக் கூடாது!” என்று கட்டளையிட்டு விடுகிறது!

கோயில்களில் பார்த்தோமானால், உத்ஸவத்தின் போது புறப்பாடு நடக்கிறது அல்லவா, அப்போது இந்த முதல் பாசுரத்தை இரண்டு தடவை ஸேவிப்பார்கள். அப்படிச் சொல்லி முடிக்கிற வரைக்கும் பரமாத்மா நின்று கேட்டு விட்டுத்தான் கிளம்புவான்.

எம்பெருமான் நின்று கேட்டது திருவிருத்தம் என்றால், அவன் உட்கார்ந்து கேட்பது திருவாய்மொழி. திருவாய்மொழியை வீதியிலே சொல்கிற வழக்கம் கிடையாது. ஏனென்றால் அது உபநிஷத்! சாந்தோக்ய உபநிஷத். ஸாமவேதம்! அத்யயன உத்ஸவம் என்று

விசேஷமாக நடக்கும் மார்கழி மாதத்திலே... பகவான் ஆஸ்தானத்திலே உட்கார்ந்திருப்பான். உட்கார்ந்து அழகாகத் திருவாய்மொழியைக் கேட்பான். வீதியிலே ஸேவிக்கக்கூடாது திருவாய்மொழியை.

முதல் திருவந்தாதி, இரண்டாம் திருவந்தாதி, மூன்றாம் திருவந்தாதி, நான்முகன் திருவந்தாதி - 'உயர்ப்பா' என்று பெயர் அதற்கு - பெரிய திருவந்தாதி என்று சொல்வதுண்டு. இவையெல்லாமே செவிக்கினிய வெண்பாக்களால் ஆனவை.

வேதத்தைத் தமிழ்ப்படுத்திய ஆழ்வார் - சம்பவதி பவ: - நம் பிறப்பை அறுப்பதற்காகவே பகவான் வந்து அவதரிக்கிறான் என்பதைப் புகுத்திப் பாடியது ஆச்சரிய மில்லை.

அவனுடைய அவதாரத்துக்குப் பிரயோஜனம் என்னவென்றால், நம்முடைய பிறப்பை அறுப்பதே அவன் அவதாரத்துக்குப் பிரயோஜனம்!

அதனால் அர்ஜுனனைப் பார்த்துப் பரமாத்மா சொன்னான்: "நானும் பிறந்து, நீயும் பிறக்க வேண்டுமா?" என்று கேட்டான்.

"நான் எதற்குப் பிறக்கிறேன்...? உன் பிறப்பை அறுக்க... நானும் பிறந்து, நீயும் பிறந்து கொண்டேயிருந்தால் உன் பிறப்புக்கு என்ன ஏற்றம்?" என்று கேட்டான்.

நாம் பிறந்தால் நமக்கு இழுக்கு. பகவான் பிறந்தால் அது அவனுக்கு மேன்மையைத் தரும். நம்மை உய்விக்கவே அவன் பிறப்பதனாலே அவனுக்குப் பிறப்பு என்பதே ஒரு பாவனைதான். அதனால்தான் பாவய: என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டது.

பாவயதி இதி பாவ: என்பதை விளக்கினேன். வேதையதி இதி வேத: - இதுவும் அவன் ஏற்றத்தைச்

சொல்லும் வாக்கியம். அவனை நன்கு உணர்த்துவதனாலேயே அதற்கு வேதம் என்று பெயர். வேதம் என்பதே எம்பெருமான் நமக்கு நன்கு காட்டித் தரும்படியான உயர்ந்த வான்மயம் என்று பொருள். அவனைக் காட்டித் தருவதற்குப் பிரமாணம் மற்றொன்றில்லை. பரமப் பிரமாணம் என்று பெயர் வேதத்துக்கு.

பிரமாணம்

பிரமேயம்

பிரமாதா - என்று சொல்வார்கள் சாஸ்திரத்திலே.

மேயம் என்றால் நாம் அறிய வேண்டிய பொருள்.

மாணம் என்றால் அறிவிக்கும் சாதனம் - உயர்ந்த சாதனம் பிரமாணம். பிரமாணத்தினாலே, அறியப்பட வேண்டிய வஸ்துவைத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

பரமப் பிரமாணம் எது என்றால் வேதம்தான்.

பரமப் பிரமேயம் - பகவான் எம்பெருமான்.

அவனை உணர்ந்தவர்களெல்லாம் இருக்கிறார்கள் பாருங்கள், அவர்களுக்கெல்லாம் 'பிரமாதா' என்று பெயர். மகா ஞானிகளான ஆசார்ய புருஷர்கள், ஆழ்வாராதிகள் எல்லோருமே எம்பெருமானை அனுபவித்தவர்கள். அனு அணுவாக அனுபவித்துச் சொன்னார்கள்.

ஆகையினாலே இந்த மூன்று அறிவும் நமக்கு வேண்டும். பிரமாதா, பிரமேயம், பிரமாணம்.

காமதேனுவினுடைய திருநாமங்களை வகைப் படுத்தி வேதம் சொல்கிறது. அதைக் கேட்டு நாம் காம தேனுவின் திருநாமங்கள் என்று நினைத்துக் கொள்ள முடியாது. அந்த காமதேனுவுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்கும்படியான எம்பெருமான்தான் இவற்றால் சொல்லப்படுகிறான் என்று வேதபாஷ்யாதிகாரிகளான வித்யாரண்ய சுவாமி என்ன, பட்டபாஸ்கராச்சார்யார்

என்ன... இவர்களைப் போன்ற மகான்கள் எல்லோருமே சொல்கிறார்கள்.

ஸ்தோத்திரப் பிரியன் என்று பகவானுக்குப் பெயர் உண்டு. சஹஸ்ரநாமத்திலே பின்னாலேயே வருகிறது பாருங்கள்:

‘ஸ்தவ்ய: ஸ்தவ்யப் ப்ரிய:’

ஸ்தோத்திரிக்கத் தகுந்தவன், ஸ்தோத்திரத்தில் ரொம்ப இஷ்டம் உடையவன். அப்படி அவன் இல்லா விட்டால் நாம் சஹஸ்ரநாமத்தைச் சொல்ல வேண்டியதே யில்லையே...!

நாம் ஸ்தோத்திரம் செய்தால் அவன் கேட்டு அனுபவிக்கிறான். ‘நம’கம் முழுதும் அவன் ஸ்தோத்திரம். அதை ஆனந்தமாகக் கேட்டு அனுபவிக்கிறான்.

அடுத்தது சமகம் - ‘அதைக் கொண்டு வா! இதைக் கொண்டு வா!’ என்று அவன் சந்தோஷமாக இருக்கிற போதே எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொள்கிறது.

அவனும் புளகாங்கிதம் அடைந்து, கேட்ட எல்லாவற்றையும் கொடுத்து விடுகிறான்!

லௌகீகத்திலேயும் அப்படித்தானே இருக்கிறது!

விஷ்ணுவைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லும்படியான எல்லா ஆசார்யர்களுமே ஒன்றுபோல கூறுகிறார்கள்.

ஆதிசங்கர பகவத்பாதாளுடைய சஹஸ்ர நாம பாஷ்யத்திலே ஆரம்பத்தில் நாம் பார்த்தோமானால், ஒரே பிரமாண வசனங்களாக இருக்கும். விஷ்ணு தர்மம். விஷ்ணு தத்வம். விஷ்ணு வாக்யம் என்று எத்தனை உபநிஷத் வாக்கியங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார் அவர்! இத்தனை பிரமாணங்களை வைத்துக் கொண்டு ஏகப்பட்ட பிரமாண சுலோகங்கள் புனைகிறார்.

அதே மாதிரி பராசர பட்டர்! அவரும் பலவிதமான ஸ்தோத்திரங்களை ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்தும் எங்கெங்கோ விருந்தும் எடுத்துக் காட்டி, அவன் தன்மையை விளக்குகிறார்.

விஷ்ணு தர்மம் என்பதிலே ஒரு அழகான சுலோகம் வருகிறது. நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வர்ததே நாம மங்களம். ஆஸ்யம் என்றால் வாய் என்று அர்த்தம்.

மஹாஸ்ய: என்று நரசிம்ஹனுக்குப் பெயர். 'அலைத்த பேழ் வாய்' - திருமங்கையாழ்வார் சொல்கிறார்.

பில வாய் அவனுடையது! திறந்தான் என்றால் குகை போல் பெரிதாக இருக்கும். மங்களகிரி என்ற க்ஷேத்திரத்திலே போய்ப் பார்த்தோமானால், பானகத்தை

அப்படி இன்றைக்
கும் சாப்பிடு
கிறான் அவன்!
எவ்வளவு பான
கம் கொண்டு
போனாலும்
பாதியை நமக்குக்
கொடுத்து விடு
கிறான். சின்ன
பாத்திரத்தைக்
கொண்டு
போனாலும்
பாதியை சுவீகரிக்க
கிறான். பெரிய
அண்டாவிலே
கரைத்தாலும்
பாதியை எடுத்துக்
கொள்கிறான்.
அப்படியே
களகளகள
வென்று உள்ளே
போகிறது அந்த
பானகம்! அந்த
எம்பெருமான்
விழுங்குகிற

ஓசையும் நமக்குக் கேட்கிறது. பாத்திரத்தில் உள்ளது
சரிபாதி ஆனவுடனே வெளியிலே வழிய ஆரம்பித்து
விடும்; உள்ளே போகாது!

அவ்விடத்திலே கீழேயெல்லாம் பானகச் சகதியாய்
இருக்கும். வெல்லத்தை உடைத்துப் பானகம் தயார்

பண்ணுகிறார்கள் அங்கே. ஆனால் ஒரு ஈ, ஏறும்பு பார்க்க முடியாது. பகவானுக்கு நிவேதனம் ஆன பிற்பாடு பார்த்தால் அதிலே ஈயும் ஏறும்பும் மொய்க்கும்.

சின்ன ஏறும்புக் கூட்டங்களுக்கெல்லாம்கூட தெரிகிறது. நிவேதனம் ஆன வஸ்து; நிவேதனம் ஆகாத வஸ்து என்று... திரும்பிப் பார்க்காது. பிரசாதத்தையெல்லாம் மூடி எடுத்துக் கொண்டு வந்து பகவத் சன்னதியிலே வைக்கிற காரணம் என்னவென்றால், நாம் அதை அதிகமாகப் பார்க்கக்கூடாது கண்ணாலே! 'இவ்வளவு முந்திரி பருப்பு இருக்கிறதே! திராசை இருக்கிறதே!' என்று நினைத்தாலே திருஷ்டி தோஷம் ஏற்பட்டுவிடும்.

அங்கே, மங்களகிரியிலே, எம்பெருமானுக்கு நிவேதனம் பண்ண வேண்டும் என்பது ஈ, ஏறும்புக்குக் கூட தெரிகிறது பாருங்கள்.

சரி, அந்தப் பானகம் - பெரிய அகன்ற வாயினுள் நாம் விடுகிற பானகம் எங்கே போகிறது...?

வெளிநாட்டவர்கள் நம் நாட்டைப் பரிபாலனம் பண்ணிய பொழுது, அங்கேயிருந்த ஒரு கலெக்டர், மலை மொத்தத்தையும் குடையச் சொன்னார் - மங்களகிரி மொத்தத்தையும் குடைந்த பின்னரும் பானகம் எங்கே போகிறது என்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை! 'அது எம்பெருமானுடைய வைபவம்' என்று எழுதி வைத்து விட்டுப் போய் விட்டார்! இப்போதும் அந்த ஆதாரம் - எழுதி வைத்தது - இருக்கிறது அந்தக் கோயிலிலே!

பீம் பீம் பராக்கிரம: என்று அந்த மங்களகிரியில் இருக்கும் எம்பெருமான் பெருமையைச் சொல்வதுண்டு.

பீம் பீம் என்று ஏன் வந்தது...?

விஜயவாடாவில் இந்திர கைலாத்ரி என்று ஒரு மலை உண்டு. அர்ஜுனன் தபஸ் செய்த இடம் அது.

அர்ஜுனன் பாசபதாஸ்திரத்துக்காக ஈசுவரனை நோக்கித் தபஸ் பண்ணினான். அதனால் தான் அந்த ஊருக்கு 'விஜய' சப்தம் இருக்கிறது. விஜயவாடா என்று பெயர் இருக்கிறது பாருங்கள்! அந்தப் பெயர் அர்ஜுனனால் ஏற்பட்டது.

அடியேனுடைய தாயார் வேடிக்கையாகச் சொல்லுவார்.

தர்மபுத்திரர் கீழே இருந்தாராம். மேலே தபஸ் பண்ணிக் கொண்டிருந்தானாம் அர்ஜுனன்.

“விஜயா, வாடா!” என்று கூப்பிட்டாராம்! அதனால்தான் அந்த ஊருக்கு விஜயவாடா என்று பெயர் வந்ததாம்!

தாயாரை அடியேன் கேட்பேன்; தர்மபுத்திரர் தமிழிலே பேசினாரா என்று! ஏனென்றால் ஆந்திர தேசமாயிற்றே விஜயவாடா! தமிழில் பேசியிருக்க முடியுமா என்று கேட்பேன்!

சமத்காரமாகச் சொல்கிற வார்த்தை இதெல்லாம்!

எப்படியும், ஈஸ்வரனைக் குறித்து அர்ஜுனன் தபஸ் பண்ணின இடம் விஜயவாடா.

பீமஸேனன் தபஸ் பண்ணின இடம் மங்களகிரி க்ஷேத்திரம். அவன் நரசிம்ஹனை ஆராதித்தான்.

அந்த யக்ஞத்துக்கே காரணமான எம்பெருமான், அப்பேர்ப்பட்ட திவ்ய தேசத்திலே இருப்பவன்...

அஹோபில க்ஷேத்திரத்திலே பார்த்தாலும் 'அலைத்த பேழ்வாய்' என்று திருமங்கையாழ்வார் ரொம்ப அழகாக மங்களா சாஸனம் பண்ணியிருக்கிறார்: 'அலைத்த பேழ்வாய் வாள் எயிற்று ஓர் கோளரி ஆய் அவுணன்...'

தேவதைகளெல்லாம் அந்த நரசிம்ஹனுடைய பலத்தைப் பார்த்து 'அஹோ' என்றார்களாம். ஆஸ்சர்யமான பலம் அவனுடையது! அஹோ! ஆஸ்சர்யமான குகை அவன் இருக்கக்கூடியது!

அங்கிருக்கும்படியான எம்பெருமானின் பராக் கிரமம் எப்படிப்பட்டது என்று கேட்டால், அதை வர்ணிக்கவே முடியாது என்கிறார்கள் தேவதைகளெல்லாமே!

அப்படிப்பட்ட க்ஷேத்திரத்தில் இருக்கும்படியான நரசிம்ஹனை - அலைத்த பேழ்வாய் படைத்தவனை, திருமங்கையாழ்வார் போய்ப் பார்க்கிறபோது, யானைகளையெல்லாம் அடித்துத் தின்றுவிட்டு சிம்ஹங்கள் அந்த எம்பெருமானின் திருவடியிலே ஒவ்வொரு தந்தமாக எடுத்து, 'ஓம் விச்வச்யை நம' என்று அர்ச்சனை பண்ணுகிறதாம்!

அப்படியொரு காட்சியை அவர் கண்டு, சாமானிய பிராணிகள் எல்லாம் அர்ச்சனை பண்ணுகிறதே நாம் பண்ண வேண்டாமா? என்று நமக்குக் காட்டித் தருகிறார்.

அப்படிப்பட்ட அலைத்த பேழ்வாய் படைத்தவன் நரசிம்ஹன். ஆஸ்யம் என்றால் வாய் என்று அர்த்தம். நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வர்ததே நாம மங்களம் - எவருடைய வாயிலே நாராயணா என்கிற மங்களமான நாமமானது இருக்கிறதோ, எவர் நாராயணா என்கிற நாமத்தைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறாரோ, அவரை நாடி, கன்று எப்படி ஓடுமோ, அந்த மாதிரி எம்பெருமான் இவர்களைப் பின் தொடர்ந்து இவர்கள் அருகிலேயே எப்போதும் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பான்; ஓடோடி வருவான்.

கும்பர், ராமாயணத்திலே சொல்கிறார்.

ராமபிரான் கைகேயிக்கு எதிரிலே ஒரு பசுக் கன்று வந்தடைந்த மாதிரி வந்தடைந்தான் என்கிறார்.

தாயை வந்தடையும் கன்று என்று விஷ்ணு தர்மத்திலே சொல்லப்பட்டிருப்பது என்னவெனில், அந்தப் பசுவானது, கன்றை நாடி எவ்வாறு ஓடி வருமோ, 'நாராயணா' என்கிற மங்களமான திருநாமத்தை உச்சரிப்பவர்களிடம் அவ்வாறு ஓடி வருவான் எம்பெருமான்.

பகவானை உத்ஸவ தினங்களில் தூக்கித் தூக்கித் தோள் தழும்பிப் போவதுபோல நாத்தழும்ப அவன் நாமத்தைச் சொல்லுங்கள்.

சாலிஹோத்ர மஹரிஷி என்பவர் ரொம்ப அழகாகச் சொல்கிறார். இந்த மஹரிஷிக்கு திருவள்ளூர் ஷேத்திரத்தில் ஈடுபாடு. அந்த ஷேத்திரத்து வீரராகவப் பெருமாள் பிரத்யக்ஷம். பள்ளி கொண்டிருக்கிறான் அந்த ஷேத்திரத்தில்.

திருமங்கையாழ்வார் அந்த எம்பெருமானைப் பார்த்து, அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதைப் பாடுகிறார்.

ராவணனை ஜெயித்த வீரராகவன் அவன். அந்த வீரன் இந்த ஊரிலே பள்ளி கொண்டிருக்கிறான்.

ஆழ்வாருக்கு வேறொரு விதமாக அவனைத் தன் வாக்கிலே வரவழைத்துக் கொள்ள ஆசை. உடனே அந்த வீரராகவப் பெருமானே கண்ணனாகக் காட்சி கொடுத்து விட்டானாம் திருமங்கையாழ்வாருக்கு.

இந்த ஊரிலே படுத்துக் கொண்டிருக்கிறானே, அவன் யார்...? கோபஸ்தரீகளிடம் மத்தினால் மொத்துண்ட பிரான்! வெண்ணெய் உண்டவன்! வெண்ணெய்க்காகப் படாதபாடு பட்டான் இந்த அவதாரத்திலே!

‘வெண் தயிர் உண்ட செவ்வாயும், அஞ்சி நோக்கும்
அந்நோக்கும்...’

அம்மா அடித்துவிடப் போகிறாளே என்று அஞ்சி
அஞ்சி நோக்குமாம் குழந்தை.

குழந்தையின் காதைப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டாள்
யசோதை! ஒரேயடியாக பயப்படுகிறது குழந்தை.

பயத்தை உண்டு பண்ணுகிறவனும் அவன்தான்;

பயத்தைப் போக்குகிறவனும் அவன்தான்.

அவனே பயப்படுகிறான்! கண்ணை உருட்டி,
உருட்டி அம்மாவைப் பார்க்கிறான். அடித்துவிடப்
போகிறாளே என்று பயப்படுகிறான்.

தாம்பு கொண்டு அவனைக் கட்டுவதற்காக
எடுத்துக் கொண்டு வருகிறாள் யசோதை.

அது ஏகப்பட்ட பார்வை பார்க்கிறது அம்மாவை!
வாயிலே எப்போதும் தயிர் தோய்ந்துகொண்டே
இருக்கிறது. வெண்ணெயை நிறைய விழுங்கிவிடும்
குழந்தை. மோரை உருட்டிவிட்டுவிடும்!

சாரதமமான விஷயத்தைத்தான் நாம் நாட
வேண்டும் என்பதைக் காட்டித் தருகிறது குழந்தை.

ஸாரம் எது...? வெண்ணெய். அஸாரம், அல்பஸாரம்
எது என்றால் மோர்தான். மோரைக் கீழே தள்ளிவிட்டு
வெண்ணெயை விழுங்குகிறது. ஆனால் நாம் என்ன
பண்ணுகிறோம்...?

வெண்ணெயை தூர வைத்துவிட்டு மோரில்
இன்னும் நிறைய ஜலத்தைவிட்டுச் சாப்பிடுகிறோம்.

பகவான் எதைக் கொண்டான், எதை விட்டான்
என்று பார்க்கிறோம். ஆனால் அவன் விட்டதையெல்
லாம் நாம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்!

திருவள்ளூர் எம்பெருமானைப் பற்றிச் சொன்னேன். தேவதைகளெல்லாம் ஓடிவந்து சேவிக்கும் ஏற்றமுடையவன் அவன். கனகவல்லி தாயாரோடு - வசமதி என்றும் பெயர் அவளுக்கு - சேர்ந்து இருக்கிறான். அவனைச் சேவியுங்கள் என்கிறார் - சாலிவாகன மஹரிஷி என்பவர் அழகாகச் சொல்கிறார்:

அந்த ஊரில் பெரிய புஷ்கரிணி உண்டு; எல்லோரும் பார்க்கலாம். அதற்கு ஹ்ருத்தாபநாசினி என்று பெயர். ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிற தாபத்தைப் போக்கக் கூடியது. அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த புஷ்கரிணி அது. விஜயகோடி விமான சாயையிலே எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிறான் அந்த ஊரிலே.

சாக்ஷாத் விஷ்ணு: சதுர்புஜ:

நான்கு புஜங்களோடு ஆஸ்சர்யமாக விஷ்ணுவானவன் அந்தக்ஷேத்திரத்திலே இருக்கிறான். அப்படிப்பட்டவனை சிந்தனை பண்ணுங்கள்; எம்பெருமானை தியானம் பண்ணுங்கள்... அது மட்டுமல்ல; எப்போதும் உயர்ந்த திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கள் என்கிறார்.

இந்த மஹரிஷி எம் பெருமானை தன் தவத்தினாலே அந்த இடத்திலேயே பிரத்யக்ஷமாக்கிக்கொண்டு, “கிம்கிரஹம்? எது எனக்குப் படுத்துக் கொள்ள கிரஹம்? எது என் ஊர்?” என்று கேட்டார். ‘இந்த இடத்திலேதான்’

என்று காண்பித்தார்! திரு எவ் உள் - என்று அந்த இடத்துக்குப் பெயர் ஆயிற்று. அதுவே திருவள்ளூர் என்று இப்போது அழைக்கப்படுகிறது.

அப்படிப்பட்ட சேஷத்திரத்திலே வேணுகோபாலன் சாத்துப்படியிலே அழகாகக் குழல் ஊதிக்கொண்டு எம்பெருமான் உத்ஸவம் கண்டு ஆள்கிறான்.

அவனேதான் கண்ணன், வீரராகவன். இரண்டு விதமாகவும் அவனை அனுபவிக்கிறார் திருமங்கையாழ்வார். மிகவும் விசேஷமான சேஷத்திரம் அது.

அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடிய வகையிலே அமைந்த சஹஸ்ர நாமத்தின் முதல் மூன்று சுலோகங்கள் காயத்ரியினுடைய பிரதாபத்தை எடுத்துக்காட்டக் கூடியதாகவும் அஷ்டாக்ஷரத்தினுடைய பிரதாபத்தை எடுத்துக் காட்டக் கூடியதாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த மூன்றின் விளக்கமே, மற்ற திருநாமங்களெல்லாம். இவற்றை விளக்க வந்தவையே அந்தத் திருநாமங்கள்.

பிரும்ம சூத்திரத்திலும் முதல் நான்கு சூத்திரங்கள் தான் ரொம்ப விசேஷமாக, பின்னால் வருகிற பல அத்தியாயங்களாக மாறுகிறது. இந்த நான்கு சூத்திரங்களின் பொருளை நன்கு உணர்ந்தோமேயானால் மீதி சூத்திரங்களை நன்கு உணர்ந்தவர்களாக ஆவோம். அதுபோல் சஹஸ்ரநாமத்தின் முதல் மூன்று சுலோகங்களுடைய பொருளை நன்றாகப் பார்த்தால் மற்ற எல்லாத் திருநாமங்களும் இந்த மூன்றினுள் அடங்கி நிற்கும். அப்படிப்பட்ட ஏற்றமுடைய, திவ்யமான திருநாமங்கள் அவை.

நாராயண உபநிஷத்தின் முதல் மந்திரமும் இதையே நமக்குக் காட்டுகிறது. நாராயண உபநிஷத்தின் ஆரம்பமே சஹஸ்ரநாமத்தின் முதல் சுலோகம்தான்.

அதிலே பார்த்தோமானால் பகவான் எங்கெங்கு இருக்கிறான், எந்தெந்த இடத்தில் வாஸம் பண்ணுகிறான் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

தன் தடக்கையின் கீழ் சகலத்தையும் அடக்கி ஆளக்கூடியவன் எம்பெருமான். அவன் வைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற காட்சியை அருணம் என்கிற வேத ஸாரத்திலே பார்க்கிறோம்.

ஆயுளை அவன் நமக்குக் கொடுக்கட்டும்.

நல்ல கீர்த்தியைக் கொடுக்கட்டும்.

சத்ஸந்தான செளபாக்யத்தைக் கொடுக்கட்டும்...

என்று வேண்டுகிறது.

அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்றால், அம்ருதத்தினால் சூழப்பட்ட திவ்யமான லோகத்திலே இருக்கிறான்.

அம்ருதத்தால் சூழப்பட்ட லோகம் என்றால் அது வைகுண்டத்தைக் குறிக்கிறது. அந்த வைகுண்டத்தைச் சுற்றி விரஜா என்று ஒரு நதி ஓடுகிறது. எப்படி பொன்னி சூழ் திருவரங்கன், காவிரியால் சூழப்பட்டிருக்கிறான்...? பூலோக வைகுண்டன் என்றே ரங்கநாதனுக்குப் பெயர் அல்லவா! அந்த வைகுண்டத்தையே உரித்து வைத்தாற் போல் அல்லவா இருக்கிறது ஸ்ரீரங்கம்! அங்கேயும் சப்த பிராகாரம்; இங்கேயும் சப்த பிராகாரம். ஆகையினால் பரவாகதேவன் என்று பெயர், அந்த வைகுண்டத்திலே இருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு...

அந்த வைகுண்டத்திலே, வண்டுகளெல்லாம் 'ஹர்... ஹரி ஹரி... ஹரி ஹர்...' என்று ஸாமகானம் பண்ணுகிறதாம்!

- அது மாத்திரமில்லை. பகவான் அழகாக மஹாலக்ஷ்மியுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு சஞ்சாரம் பண்ணுகிறானாம் வனத்திலே.

வைகுண்டத்திலே எத்தனையோ விதமான வனங்கள்; எத்தனையோ விதமான மணி மண்டபங்கள்; எத்தனையோ உத்யான வனங்கள்...

பத்து புஷ்பச் செடிகள் இருக்கும். இடையிலே ஒரு துளசி இருக்குமாம். மறுபடியும் பத்து புஷ்பச் செடிகள்; மறுபடியும் துளசி...

பகவான், லக்ஷ்மியினுடைய திருக்கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு போகிறானே... இந்தப் புஷ்பங்களெல்லாம் இருக்கிற இடத்தைத் திரும்பியே பார்க்க மாட்டான். துளசியிடம் போய் நின்று கொண்டுவிடுவான். நின்று

கொண்டு ஒரு மணி நேரம் உபன்யாஸம். துளசி மஹாத்மியம்! “அட்டா! இந்தத் துளசியை என்னவென்று சொல்வேன்! இந்தத் துளசியை நான் போட்டுக் கொண்டிருப்பதனாலேதான் எனக்கே அழகு ஏற்படுகிறது! துளசி தன்ய ஜன்மா!...”

நித்யம் துளசியை பகவானுக்காக நாம் பறிக்கிறோம். ‘துளசி! நீ அம்ருத ஜன்மா. உனக்கு மரணம் என்பதே கிடையாது. இப்போது இந்தச் செடியிலிருந்து உன்னை விடுவிக்கிறேன். கேசவனின் பொருட்டு விடுவிக்கிறேன்...’ என்று சொல்லித்தான் நாம் பறிக்க வேண்டும்.

‘கேசவனின் பொருட்டு’ என்றதுமே தன்னை அப்படியே அர்ப்பணம் பண்ணிக் கொள்கிறாளாம் துளசி மாதா!

ஆகையினாலே, ‘கேசவப்ரியே! கேசவனுக்கு ரொம்பப் ப்ரியமானவளே!’ என்று சொல்லி கட்டை விரலையும் நடுவிரலையும் ஒன்று சேர்த்து, நகம் படாமல் சதையினாலேயே துளசியை கிரஹிக்க வேண்டும்.

துளசியைப் பிராதஹ் காலத்தில்தான் பறிக்கலாம். சாயங்காலத்தில் பறித்து, ஈரத்துணியில் சுற்றி வைத்து மறுநாள் சார்த்தக் கூடாது. புஷ்ப சங்கிரஹணத்துக்கு என்று காலம் இருக்கிறது. துளசி சங்கிரஹணத்துக்கு என்று காலம் இருக்கிறது. ஸ்த்ரீகள் துளசியைப் பறிக்கக்கூடாது; ஆய்வது கூடாது--

அப்படிப்பட்ட துளசி கிட்டே போய் நின்று பகவான் உபன்யாஸம் சொல்கிறான். சொல்வது யார்...? பகவான்!

கேட்பது யார்...? மஹாலக்ஷ்மி! அவள் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறாள்.

கேட்டு முடித்தவுடனே மறுபடியும் நடந்து போய்க் கொண்டேயிருப்பானாம். மறுபடியும் புஷ்பச் செடிகளையெல்லாம் பார்க்கவே மாட்டானாம்! துளஸியிடம் போய் நின்று கொண்டு விடுவானாம்!

புஷ்பச் செடிகளெல்லாம் என்ன நினைக்கும்?

‘என்ன அக்கிரமம்! நாமெல்லாம் வேண்டாமா இவருக்கு? துளஸி மாத்திரம்தானா? பார்ப்போம்! நம்மை மாலை கட்டி யாராவது சமர்ப்பித்தால் அவன் திருமேனியிலே ஏறக்கூடாது!’ என்று எல்லாம் ஒரு கட்சியாகச் சேர்ந்து கொள்ளலாமல்லவா!

ஆனால், அந்த புஷ்பங்களெல்லாம் என்ன நினைக்கிறதாம்...?

‘அட்டா! நாமெல்லாம் என்ன பாக்கியம் பண்ணினோமோ இந்தத் துளஸியை நம் கோஷ்டியிலே பெற...! இந்தத் துளஸியே நம் கோஷ்டியில் இல்லையென்றால் எம் பெருமான் வந்து இங்கே ஒரு மணி நேரம் நிற்பானா! அவன் வாக்கு அம்ருதத்தினாலே அந்த துளஸியினுடைய மஹாத்மியத்தைப் பேசினானே... அதைக் கேட்க நமக்குக் கிடைக்குமா? மஹாலக்ஷ்மியை சந்தர்சனம் பண்ணுகிற பாக்கியம் நமக்குக் கிடைக்குமா? அந்தத் துளஸி பக்கத்திலே நாம் நிற்கிறதற்கு ஜன்மாந்திரத்தில் என்ன சுக்ருதம் பண்ணியிருக்கிறோமோ?’ என்று அவையெல்லாம் கொண்டாடுகிறதாம்.

இப்படியெல்லாம் உலகத்திலே ஒருத்தர், பத்து கிருஹத்தில் நுழையாமல் பதினோராவது கிருஹத்தில் போய்க் காலையிலேயிருந்து ராத்திரி வரைக்கும் இருந்தால், ‘இது என்ன அக்கிரமம்! அவர்தான் இவருக்கு வேண்டியவரா...? இன்னொரு தடவை வரட்டும்

பார்க்கலாம்' என்று அசுரையினால் அவர் மேல் கோபப் படுவோம்...

ஆனால் வைகுண்டத்திலே இத்தகைய கோபங்களுக்கெல்லாம் இடம் கிடையாது! அப்படிப்பட்ட வைகுண்டத்திலே, சுத்த சாத்விகமான மணி மண்டபத்திலே; ஸ்ரீதேவி - பூதேவி - நீளாதேவி சமேதராக இப்போதும் எழுந்தருளியிருக்கிறான் பகவான்.

பக்தர்களோடும் பாகவதர்களோடும் கூடியிருந்து குளிர்ந்து அனுபவிக்கிறான் பகவான் என்று உபநிஷத் சொல்கிறது. பகவான் தனித்து ஆனந்தம் அடைவதில்லை!

சூரியனுடைய ஒளிக்கிரணங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பெயர். அதில் ஒரு கிரணத்துக்கு அமாவாஸ்யை என்று பெயர்... அமாவாஸ்யை அன்று அமா என்கிற கிரணத்தில் சந்திரன் வந்து தங்குகிறான். அமா என்கிற கிரணத்தில் தங்குவதனாலே அமாவாஸ்யை என்று பெயர் வந்தது. (அம்மா என்று 'ம்'மைப் போட்டால் கெட்டுப் போய்விடும்! அமா என்றே பெயர் அதற்கு)

தை அமாவாஸை அன்று எம்பெருமானை தரிசனம் செய்வது ரொம்ப விசேஷம்! ஜே ஜே என்று ஜனங்களின் கூட்டம்.

அடியேனும் போனேன் தரிசனம் பண்ண...

'நீ கியூவிலேதான் வர வேண்டும்!' என்று பரமாத்மா ஆணை! பல மணி நேரம் கியூவிலே நின்று ஸேவித்தேன். அது ரொம்ப ரசிக்கும்படியாகவும் இருந்தது; சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. உடம்பிலே கொஞ்ச - நஞ்சம் இருந்த ரோகமும் போய்விட்டது. இவ்வளவு நேரம் நான் நின்றதே இல்லை! உட்காருவதேதான் வேலை அடியேனுக்கு...! நிற்க வைத்து விட்டான் பரமாத்மா - ரொம்ப நாழி நிற்க வைத்தது அவனுடைய காருண்யம்தான்!

பகவானையே பாருங்களேன்... சிறிது நேரம் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். சிறிது நிற்கிறான்; சிறிது நடக்கிறான். நடந்தான், இருந்தான், கிடந்தான்...

அவன் அமர்ந்தால் ஒரு அழகு; நின்றால் ஒரு அழகு; நடந்தால் இன்னொரு அழகு... இது மொத்தத்தையும் திருமங்கையாழ்வார் ரசிக்கிறார்.

திருக்கோவிலூரிலே ஒரே க்ஷேத்திரத்தில் எல்லாமே நடக்கிறது. பக்தர்களெல்லாம் அவனைப் பார்த்து 'கோவிந்தா! கோவிந்தா...!' என்று அவன் திருநாமத்தைச் சொல்கிறபோது பரம சந்தோஷம் அவனுக்கு. அந்தத் திருமுக மண்டலத்திலே என்ன 'காந்தி'!

'அட்டா! இன்றைக்கு இவ்வளவு பக்தர்கள் வந்து நம்மைச் சேவித்துவிட்டுப் போனார்களே!' என்று மகிழ்கிறான்.

பக்தைஹி பாகவதைஹி சகா...

கர்பகிருஹத்துக்குள்ளே அவன் மட்டும் படுத்திருந்தானானால் அவனுக்குப் பெருமை ஏது...?

அவ்வளவு பேரும் ஸேவிக்க வேண்டும். பக்தர்களெல்லாரும் ஸேவிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறார்கள்...

வைகுண்டத்திலேயும் இதேதான். வைகுண்ட ஏகாதசி அன்று முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் போய் ஸேவிக்கிறார்கள்.

வைகுண்ட ஏகாதசி அன்றைக்கு எம்பெருமானின் வைகுண்ட வாசல் திறந்திருக்கும். துக்கமே கலப்பில்லாத, ஆனந்தம் மாத்திரமே விசேஷமாகப் பிரவகிக்கக்கூடிய உயர்ந்ததான க்ஷேத்திரம் அது - வைகுண்டம்!

அப்படிப்பட்ட க்ஷேத்திரத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

உயர்ந்ததான வைகுண்டக்ஷேத்திரத்துக்குப் 'பதம்' என்று பெயர். 'தத்விஷ்ணோது பரமம் பதம்' - பரம் என்பதற்கு எத்தனையோ அர்த்தங்கள். பரம் என்றால் இடம். பரமம் பதம் - அதற்குத் துல்யமான வேறு இடம் இல்லை என்று அர்த்தம். இந்த 'பரம' சப்தத்தை உபயோகித்தால், துல்லியமில்லாத விஷயத்தை உணர்த்தத்தான் உபயோகிக்க முடியும்.

“திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயிலுக்குப் போயிருந்தேன். சர்க்கரைப் பொங்கல் கையிலே கொடுத்தார்கள்...”

“எப்படியிருந்தது...?”

“பரம போக்கியம்!”

அப்படியென்றால் அந்த சர்க்கரைப் பொங்கலுக்கு ஈடு இணை இல்லை என்று அர்த்தம்!

நமக்கெல்லாம் ஆத்மா என்று பெயர். எம்பெருமானுக்கு என்ன பெயர்...? பரமாத்மா!

அப்படியானால் அவனுக்கு ஈடு இணை இல்லை என்று அர்த்தம். 'ஓத்தார் மிக்கார் இலையாய மாமாயன்' அவன்! ஆகையினாலேயே அவனுக்கு 'தரித்திரன்' என்றொரு பெயர் உண்டு.

ஒரு ரசிகர் - பரம பக்தர். பெரிய பெருமாள் படம், தட்டு நிறைய புஷ்பத்தைக் கொண்டு வந்தார்... கையில் வைத்துக் கொண்டு ஓம் விஸ்வஸ்யை நம: என்று ஆரம் பித்தவர், நன்றாக அர்ச்சனை பண்ணலாம் அல்லவா...? திடீரென்று 'தரித்ராய நம:' என்றார்!

பகவானுக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை! பட ரூபத் திலே இருந்தாலும், அர்ச்சனை பண்ணியவரின் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டான்.

"என்ன அக்கிரமம்! நீரே இப்படிப் பண்ணிவிட்டுப் போய்விட்டால் பின்னால் வருபவர்கள் எல்லோரும் அதையேதான் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுவார்கள்! இது என்ன விபரீதஅர்ச்சனை?" என்று கேட்டான்.

"உனக்குத் தாரித்ரியம் இருக்கிறது! அதனால்தான் சொல்கிறேன்!"

"எனக்கு ஏழைமையே கிடையாது!" என்றான் பகவான்.

"இருக்கிறது. நிரூபிப்பேன்!"

"நிரூபித்தால் ஒப்புக் கொள்கிறேன்."

அப்போது அவர் கேட்கிறார், "நீ இத்தனை பேசு கிறாயே... உனக்குச் சமமானவன் இருந்தால் காட்டு!"

பகவான் விழிக்கிறான்! பிடித்துக் கொண்டிருந்த அவர் கையை விட்டுவிட்டான்!

"இந்த ஒரு விஷயத்திலே உனக்கு தாரித்ரியம் இருக் கிறதா இல்லையா...?"

"இருக்கிறது! இருக்கிறது! நான் யாரைக் காட்டுவேன் எனக்குச் சமம் என்று...?"

"உனக்குச் சமம் என்றே ஒருத்தரைக் காட்ட முடிய வில்லையே, மேலானவனைக் காட்ட முடியுமா...?"

“அதிலேயும் கூட எனக்குத் தாரித்ரியம்!”

“அப்படியானால், நான் அர்ச்சனை பண்ணுகிறேன்;
நீ வாய் மூடிக் கேட்டுக்கொண்டிரு!”

பகவானால் தனக்குச் சமமான ஒருவரைக் காட்ட
முடியவில்லை. அதிலே ஏழைமை! அவனைக் காட்டிலும்
அதிகமில்லை என்பதால் அதிலே ஏழைமை! இந்த
இரண்டு விஷயத்திலே அவனுக்கு தாரித்ரியம் இருக்கிறத
னாலே அதை ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

பரம: பரோமா! - ஆதிசங்கர பகவத் பாதாள் ரொம்ப அழகாக அர்த்தம் சொல்கிறார், சஹஸ்ர நாம பாஷ்யத்திலே:

அஸ்யோதி பரம: - அவனுக்குப் பரமன் என்று பெயர்.

பரமம் பதம் - உத்தமமான பதம். அப்படிப்பட்ட வைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறான் பரமாத்மா. அவனுக்குத் துல்யம் இல்லை; அந்த தேசத்துக்கும் துல்ய மில்லை.

துக்கமே கலப்பில்லாத உயர்ந்த இடம் அது!

பகவான் ஆனந்த மயன் என்றது உபநிஷத். மயம் என்பதற்கு, ப்ராஜுர்யம் என்று அர்த்தம். பிராஜுர்யம் என்றால் மிகுதி. நிறைய்ய்ய்ய! அது எவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது.

அன்னமயோ யக்ஞ: - ஒரு யக்ஞத்தைப் பார்த்து, இது அன்னமயமான யக்ஞம் என்றார். வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வாரி வாரி அன்னதானம் நடந்து கொண்டேயிருந்தது. ஆதலால், அன்னமயமான யக்ஞம் அது! ஆனந்த மயோ ப்ரும்மா!

பரப்ரும்மம் இருக்கிறதே... அதன் ஆனந்தத்துக்கு முடிவு என்பதே கிடையாது. முடிவில்லாதோர் எழில் பகவானுடையது! அது போலவே அவன் ஆனந்தத்துக்கு முடிவு உண்டோ? 'தொல்லை இன்பத்தின் இறுதி உண்டோ?' என்றார் குலசேகர ஆழ்வார். அந்த யசோதை, கிருஷ்ணனை அனுபவிக்கிறபோது அந்த ஆனந்தத்தின் எல்லை நிலத்தையே கண்டாள். அப்படியானால், அந்த எம்பெருமான் அந்த யசோதைக்குப் பரிபூரண அனுபவத்தைக் கொடுத்தான். ஆகையினால் அந்த இன்பத்தின் பூர்ணத்துவத்தை அவள் கண்டாள். இங்கே அந்த

ஆனந்தத்தினுடைய மிகுதி, அனுபவிக்க, அனுபவிக்க, அனுபவிக்க, மற்றைய விஷயங்களெல்லாம் வேண்டா மென்று தூர ஒதுக்க வேண்டி வரும்.

பகவத் விஷயம் ஒன்றே அனுபவிக்க அனுபவிக்க அனுபவிக்க மேலும் நம்மை ஈர்க்கும். அப்படிப்பட்ட இடத்திலே, ஆனந்தமே நிறைந்த இடத்திலே - வைகுண்டத்திலே இன்றைக்கும் பகவான் இருக்கிறான்.

வேதம் இந்த ஆனந்தத்தை அப்யாஸம் பண்ணிக் கொண்டே இருக்கிறது.

ஆசிஷ்டோ அசன ஷீல: - ஆசிஷ்டா என்றால்...? நன்றாகச் சாப்பிட வேண்டும் என்கிறது உபநிஷத்!

சாப்பிட்டால் மட்டும் போதுமா?... அது செரிக்க வேண்டும்! - இதுதான் மனிதனுடைய ஐச்வர்யம் என்று சொல்லிவிட்டது உபநிஷத்.

நல்ல பலம், புஷ்டி, தேஜஸ் - எல்லாம் ஒரு மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மனிதன் - இந்த உலகம் முழுவதையும் ஐச்வர்யத்தினால் நிரப்பினால் அது மொத்தத்தையும் அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைத்த மனிதன் ஒருவன் இருந்தால்... அவனை வைத்துக் கொண்டு, அவனுடைய அந்த அனுபவத்தை நூறு நூறாகப் பெருக்கிக் கொண்டே போனால் மகேந்திரன், பிஹஸ்பதி, ப்ரும்மா என்று தேவலோகத்தார் அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்தைச் சொல்லலாம். அந்த ப்ரும்மத்தினுடைய நூறு மடங்கு ஆனந்தம் பரப்ரும்மத்தினுடையது என்று சொல்லி, அந்த பரப்ரும்மத்தினுடைய ஆனந்தத்தைக் கொண்டு வந்து மறுபடியும் மனிதனுடைய ஆனந்தத்திலே கீழே வைத்து, மறுபடியும் நூறு நூறு மடங்காகப் பெருக்கிக் கொண்டே போய் ப்ரும்மத்தினுடைய ஆனந்தத்தைச் சொல்லி, அதைக் கொண்டு வந்து மறு

படியும் மனிதனுடைய ஆனந்தத்திலே வைத்து, இன்றைக்கு வரைக்கும் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கிறது உபநிஷத்!

இத்தனை முயற்சி பண்ணியும் அந்த ப்ரும்மானந்தம் என்னவென்பதை முழுசாகச் சொல்ல முடியவில்லை! கடைசியில் என்ன சொல்கிறது பாருங்கள்:

‘வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்ட முடியாதவனை எம்பெருமானை - ஆனந்த மயன் என்று எவன் உணர்கிறானோ, அவன் எதற்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை! யாருக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை!’ என்கிறது.

அவ்வளவு ஆனந்தமயமானவன் பகவான். அவ்வாறு ஆனந்தமயனாக, நித்ய சூரிகள் சூழ இருப்பவனை இமை கொட்டாமல் சேவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் வைகுண்டத்திலே.

அனிமேஷ தரிசனீயம்!

நைமிசாரண்ய ஷேத்திரத்துக்கு அநிமிஷ ஷேத்ரம் என்று பெயர். தேவதைகள் நித்யவாஸம் பண்ணும்படியான ஷேத்ரம். ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி - ‘திருமகள், மண்மகள், ஆயர்மடமகள்’ என்று ஆழ்வார்கள் பேசினார்கள், அந்த மூவர் சமேதராக எம்பெருமான் வைகுண்டத்தில் இருக்கிறான்.

இந்த திவ்ய மஹிஷிகள் இருக்கிறார்களே, இவர்கள் அவனை இமைகொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இவர்களே இப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், மற்றவர்களை என்ன சொல்வது! எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களே ஒரு நிமிஷம் கண்ணைக் கொட்டினால், என்ன போய்விடுமோ என்று அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களாம்! இமை கொட்டுதல் இல்லாமல்

பார்க்கும்படியான திவ்ய திருமேனி அழகு! - அப்படிப்பட்ட ஏற்றம் உடையவன் வைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறான். பரவாசு தேவன் என்று அவனுக்குப் பெயர். பரம் என்று பெயர்! அவனேதான் பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்டிருக்கிறான். திவ்யமாயிருக்கும்படியான பாற்கடலிலே அவனுக்கு வியூகமூர்த்தி என்று பெயர். பத்மநாபன் என்று அவனுக்குப் பெயர்.

பாஞ்சராத்ர ஆகம சாஸ்திரத்திலே இந்த உயர்ந்த வியூகமூர்த்தியின் பெருமை விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பைபத் துயின்ற பரமன் அடிபாடி - ஆண்டாளும் விசேஷமாக விவரிக்கிறாள்.

திருப்பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்டிருக்கிறான் எம் பெருமான். அவனே இந்த பூவுலகத்திலே வந்து அவதரிக்கிறான். நூதனனாக வந்து அவதரிக்கிறான்.

வேதத்திலே இரண்டாவது அஷ்டகத்திலே வரும், ஓர் அழகான மந்திரம். விஷ்ணுவினுடைய பிரபாவத்தைச் சொல்லும்படியான மந்திரம் இது. இது என்ன சொல்கிறது...? விஷ்ணுவினுடைய யக்ஞத்தைப் பண்ணும்படியான நேரத்திலே 'இஷ்ட கோபகதானம்' என்று பெயருடைய மந்திரம் சொல்வார்கள் - இஷ்டை என்றால் செங்கல் - அதை எடுத்து அடுக்குகிறபோது இந்த மந்திரத்தைச் சொல்வார்கள். என்ன சொல்கிறது இந்த மந்திரம்...?

பூர்வே பவாய பூர்வ்யாய பூர்வே பவ:

நாராயணன் என்கிற எம்பெருமான் ஒருவனே ஆதியில் இருந்தான் என்று சொல்கிறது. அவன் பூர்வீகனானவன்.

எப்படி பூர்வ கால மனிதன், நவீன கால மனிதன் என்று நாம் சொல்கிறோம்...? 'அவர் பிராசீனம், அவர் அப்படித்தான் இருப்பார்; இவர் நவீனம், இவரையும் மாற்ற முடியாது' என்றெல்லாம் சொல்கிறோம்.

பூர்வீகம் நவீனம் இரண்டும் உலகில் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. இதற்கு முழுமுதல் சாட்சியான வன் எம்பெருமான் தான்! அவனே பூர்விகனாயிருக்கிறான்; அவனே நவீனனாகவும் இருக்கிறான்.

பூர்வீகம், நவீனம் இரண்டும் உலகில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்சம் நாள் சென்றால், பூர்வீகம் போய் நவீனமே இருக்கும் போலிருக்கிறது. காரணம் என்ன...?

பூர்வே பவாய - அவன் பூர்விகனாகவும் இருக்கிறான் - வைகுண்டத்திலே இருக்கும்படியான எம்பெருமானாக இருக்கிறான்.

அவனே என்ன பண்ணிவிட்டான்... 'இங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தால் நம்மை யார் வந்து பார்ப்பார்கள், நாம் பிரசாரம் ஆக வேண்டாமா? நமது பிரசாரம் நாலு பேருக்குத் தெரிய வேண்டாமா...? இங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தால் நாலு பேருக்கு எப்படித் தெரியும்? இங்கேயே உட்கார்ந்திருப்பது பிரயோஜனமில்லை. இதை விட்டுக் கீழே இறங்கலாம்...' என்று ஒரு படி இறங்கி விட்டான்.

அவ்வளவு ஏற்றமுடைய எம்பெருமான் எல்லா வற்றையும் குறைத்துக் கொண்டு விட்டான். குறைத்துக் கொண்டு, பூவுலகத்திலே எல்லோரும் பார்க்கும்படியாக அவதாரம் பண்ணுகிறான்.

பிறப்பற்றவன் அவன் - பல படியாகவும் பிறக்கிறான். 'பிறப்பில் பல்பிறவி பெருமானை' என்கிறார் நம்மாழ்வார்.

இயற்கையில் பிறப்பில்லாதவன் எதற்காக வந்து பிறக்க வேண்டும்? நம்மையெல்லாம் கரையேற்றுவதற்காகத்தான்!

பாகவதர்களெல்லாம் அப்படிப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். மகான்கள் வேண்டிக் கொள்கிறார்கள் - நீ வர வேண்டும். பூலோகத்திலே வந்து பிறக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள்!

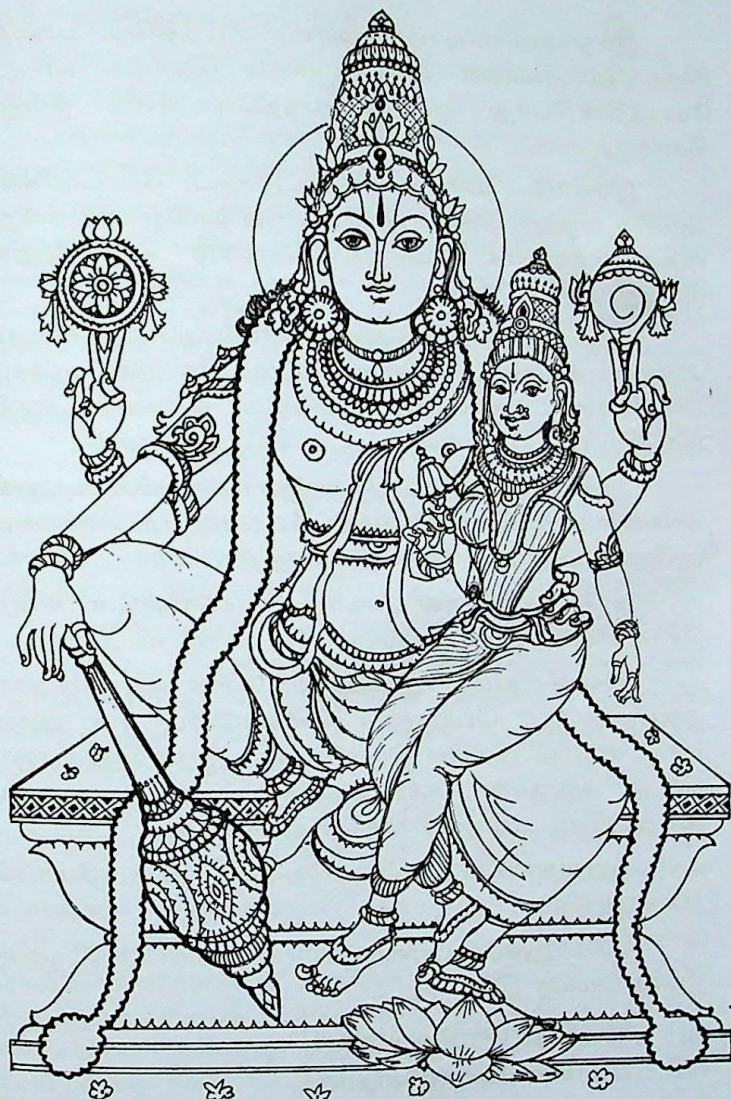
வித்யாரண்யர் எழுதுகிறார்:

‘நரசிம்ஹ, ராமகிருஷ்ண விவகாரங்களினாலே அத்யந்தம் நூதனமாக வேஷத்தைப் போட்டுக் கொண்டு வந்து விடுகிறான்’ என்று. நரசிம்ஹ அவதாரத்திலேயும் நவீனமான வேஷம்தான்!

விஷ்ணுவைப் பற்றி பூமியிலே கதை கேட்டவர்களும் சரி, தேவலோகத்திலே இருக்கிறவர்களும் சரி, எப்போது பார்த்தாலும் சக்கரத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வருவாரே, அவர்தானே...?” என்று கேட்கிறார்கள். சக்கரத்தை அடையாளமிட்டு அவனைச் சொல்கிறார்கள்.

லௌகீகத்திலே நாம் சொல்கிறோம் அல்லவா... ‘கையிலே எப்போதும் பை வைத்துக் கொண்டிருப்பாரே, அவர்தானே! குடையோடு வருவாரே, அவர்தானே! வெயில் காலமாயிருந்தாலும் மழைக்காலமாயிருந்தாலும் குடை வைத்திருப்பாரே அவர்தானே?’ என்றெல்லாம் கேட்கிறோமல்லவா! அந்த மாதிரி, பகவானைப் பார்த்து, ‘கையிலே சக்கரம் கொண்டு வருவாரே அந்த சக்கிரி தானே?’ என்று பேச்சு வழக்கு வந்து விட்டது.

பகவான் பார்த்தார்... சக்கரத்தைக் கையில் கொண்டு வருவதனாலேதானே இவ்வளவு பேச்சு! சக்கரத்தை இனிமேல் எடுத்துக் கொண்டு போகக் கூடாது என்று தீர்மானம் பண்ணிவிட்டார்!

திருக்கண்ணபுரம் சுவாமியினிடத்திலே பகவத் கதை கேட்பவர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். காலட்சேபத்தின்போது ஒரு கட்டத்திலே கதை ஒன்று சொல்லுவார்...

இரண்டு பேர் மார்க்கெட்டுக்குப் போவார்கள். அதிலே ஒருத்தர் நித்யம் புடலங்காயே வாங்குவார் என்று கையை நீளமாக வைத்துக் கொண்டு காண்பித்துச் சொல்லுவார்.

ஒருநாள் இந்தக் கதையைச் சொல்கிறபோது சபையிலிருந்த எல்லோரும் அதைக் கேட்டுக் கேட்டுப் பழக்கப் பட்டவர்கள்... அவரைப் போலவே கையைத் தூக்கி அபிநயமாகப் புடலங்காயைக் காண்பித்தார்கள்!

ஆனால் அன்றைய தினம் இவர் கதையிலே புடலங்காயைப் பாகற்காயாக மாற்றி விட்டார்! புடலங்காயை அபிநயம் பிடித்தவர்கள் எதிர்பார்த்தார்களா?

அதே மாதிரிதான் பகவானும் 'சக்கிரிதானே!' என்ற சொல்லைக்கேட்டுச் சக்கரத்தையே மாற்றி விட்டான்.

கைகளைவிட்டு உதறினாலும் போக முடியாத நகங்களை மாற்றிப் பொருத்திக் கொண்டுவிட்டான் ஆயுதமாக! கட்டை விரலில் இருக்கிற நகம் இருக்கிறது பாருங்கள்... அதுதான் சக்ராயுதம்! அந்த நகத்தையே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள் எல்லோரும்.

புதுமையிலே அப்படியொரு வியாமோகம் பகவானுக்கு!

பகவானுக்கே புதுமையிலே வியாமோகம் இருக்கிற போது நமக்கு இருக்காதா...?

நவீயதே என்கிறது வேதம்!

பிராசீனமான பரமாத்மா!

நவீனமான பரமாத்மா ! .

நவீனன் யார் என்றால், நரசிம்ஹன்-ராம-கிருஷ்ண அவதாரங்கள்.

மங்களத்தையே என்றென்றும் கொடுக்கக் கூடியவை யான மாங்கல்ய தேவதைகள்.

மாங்கல்ய ஸ்தவம் என்று அழகான ஒரு ஸ்தவம் விஷ்ணு தர்மத்திலே. ஸ்த்ரீகளெல்லாம் நித்யம் சொல்ல வேண்டும் அந்த ஸ்தோத்திரத்தை. புருஷர்களும் சொல்ல வேண்டும். ஸ்த்ரீகள் மட்டும் அல்ல... புருஷர்களும் சொல்ல வேண்டும். மங்களத்தை விருத்தி பண்ணக்கூடிய ஸ்தோத்திரம் அது. ஸ்த்ரீ புருஷ பேதமின்றிச் சொல்லக் கூடியது.

விடாமல் நித்யம் சொல்லக் கூடியவர்கள் பலனை அனுபவிப்பார்கள். அனுபவிப்பவர்களுக்குத்தான் தெரியும், புரியும் அந்தப் பலன் என்னவென்பது. ஆதலால், அதைச் சொல்லாமலேயே என்ன கிடைக்கும் என்று கேட்கக் கூடாது.

மங்களத்தைக் கொடுக்கும்படியான மஹாலக்ஷ்மி யுடன் கூட, என்றென்றும் பூமன்னு மாது பொருந்திய மார்பனாக அவன் இருக்கிறான். எத்தனை இடத்தில் பார்த்தாலும் லக்ஷ்மியோடுதான் சமன்வியோகம் அவனுக்கு!

உபநிஷத் சொல்கிறது, 'சீரத்தா' என்று பெயர் மஹாலக்ஷ்மிக்கு. தெய்வத்தன்மையை பகவான் அடைவது எப்போது என்றால், லக்ஷ்மியோடு சேர்ந்து இருக்கிற போதுதான் அடைகிறான்.

லக்ஷ்மியை அவன் விட்டுவிடுவானானால் அவனுக்கு தேவத்வம் சித்திக்காது. தேவத்வம் வருவதே லக்ஷ்மியினால்தான். அதனால்தான் ஆசார்யர்களெல்லாம் உபன்யாஸத்தை ஆரம்பிக்கும்போதே 'ஸ்ரீயஃப்பதியாய்' என்று சொல்லி ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ குக்தத்தைப் பார்த்தோமானால், 'ஹிரண்ய வர்ணாம் ஹரிணீம்' என்று ஆரம்பித்து, 'ஜாதவேதா!' என்று பகவானைத் தான் அழைக்கிறது.

'ஜாதவேதனே! பிரபு நாராயணா! ரமணீயத்வம் பொருந்தியவள், சர்வபாபமும் ஹரிக்கக் கூடியவள், அப் படிப்பட்டவளான உன் பட்டமஹிஷியை, என்னை விட்டு விலகாமல் இருக்கும் படியாக நீ அனுக்கிரஹம் பண்ணுவாயாக!' என்று நாராயணனிடத்திலேதான் பிரார்த்தனை.

திருவேங்கட யாத்திரை போகிறவர்களும் அப்படித் தான். முதலில் எங்கே போக வேண்டும்...? திருச்சானூருக் குத்தான் போக வேண்டும். தாயாரைப் பார்த்து சேவிக்க வேண்டும். ஆனால் தாயாரின் எதிரிலே தாயார் ஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லக் கூடாது. திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லவேண்டும். அவள் அதைக் கேட்டு ஆனந்தித்து, 'அட்டா! நம் பிரபுவினுடைய பெருமையை இவ்வளவு அழகாகச் சொல்கிறார்கள்...' என்று உடனே அவனைக் கூப்பிட்டுச் சொல்லி விடுவாள். அவள் திருமுகக் குறிப்பைக் கொண்டுதான் பகவானே வேலை செய்கிறான். அவள் புருவத்தைக் கொஞ்சம் நெரித்தால்கூட திரும்பியே பார்க்க மாட்டான். அவன்.

அங்கே, அவன் சன்னிதிக்குப் போனால், இவள் பெருமையைச் சொல்ல வேண்டும்.

இங்கேயிருக்கும் பெருமையை அங்கே சொல்லி, அங்கேயிருக்கும் பெருமையை இங்கே சொல்ல வேண்டும். இதை யார் செய்து உயர்ந்தார்கள் என்று கேட்டால், ஆஞ்சனேயனுக்கு அந்த ஏற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பகவான் ஸ்ரீ ராமன் அவனை அப்படியே சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு, ஆனந்த பாஷ்பத்தினாலே மஞ்சனம் ஆட்டினான்! அவ்வளவு பெருமை ஆஞ்சனேய

னுக்கு எங்கேயிருந்து கிடைத்தது...? இங்கேயிருப்பதை அங்கே சொன்னான்; அங்கேயிருப்பதை இங்கே சொன்னான்!

ஆகையினாலே லக்ஷ்மியும் எம்பெருமான் நாராயணனும் எப்போதும் சேர்ந்தே சொல்லப்படக் கூடியவர்கள்.

அவதார காலத்திலேகூட லக்ஷ்மியை விடவில்லை அந்த பகவான். எத்தனை அவதாரங்கள் எடுத்தாலும் அவள் கூட வருகிறாள்.

பிரும்மசாரியாய், வாமனனாய் மூன்றடி மண் வேண்டி ஸேவிக்கிறான், பலிச்சக்ரவர்த்தியினிடத்திலே. பார்த்தால் வக்ஷஸ் தலத்திலே அவள் உட்கார்ந்திருக்கிறாள்!

பார்த்தான் பகவான்... இந்தக் காட்சியை யாராவது பார்த்தால் சிரிக்க மாட்டார்களா? பிரும்மசாரியின் வக்ஷஸ்தலத்திலே அவள் ஆடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஏளனமாகிவிடாதா!

இவள் கடாங்கும் அந்த பலி சக்ரவர்த்தியின் மீது விழுந்தானால் என்ன கதியாவது? அப்புறம் அவனிடத்தில் உள்ளதையெல்லாம் எவ்வாறு வாங்க முடியும்...? அப்புறம் இப்படி வேஷம்போட்டுக் கொண்டு வந்ததற்குப் பிரயோஜனம் என்ன இருக்கும்?...

பார்த்தான் பரமாத்மா. பிரும்மசாரிகள் உடலைச் சுற்றிப் போர்த்திக் கொள்ள வேண்டிய கிருஷ்ணா ஜினத்தை (புள்ளி மான்தோல்) உடம்பைச் சுற்றிப் போர்த்திக் கொண்டு விட்டான். அந்த மான்தோலால் அவளை நன்றாக மறைத்துக் கொண்டு விட்டான்!

ஆக, பிரும்மசாரி நிலையிலேயும் அவள் அவனை விடவில்லை. அதைத்தான் வேதம் சொல்கிறது - லக்ஷ்மியுடன் எப்போதும் இருப்பவன் என்று.

ஸ்ரீமத் நாராயணாய நம: ஸ்ரீமதே!

அப்படியென்றால், தினையளவும் திருமகளைப் பிரியாதவன் என்று பொருள். தினை என்பது எவ்வளவு குக்ஷ்மமானது? அந்த அளவுக்கும் கூட லக்ஷ்மியை விட்டுப் பிரியாதவன் அவன் - 'ஸ்ரீமத்' சப்தத்துக்கு இதுவே அர்த்தம்.

அவதார காலத்தில் எப்படி இருக்கிறானோ அப்படியேதான் அர்ச்சா ரூபத்திலும் அவன் இருக்கிறான்.

பஞ்சலோகங்களால் ஒரு விக்ரஹத்தை நாம் உண்டாக்குகிறோம்.

அந்த விக்ரஹத்திலே எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறான் என்கிறது உபநிஷத்.

உலோகங்களையெல்லாம் நன்றாகக் காய்ச்சி, ரூபங்களை முதலில் தயார்ப்பண்ணிக் கொண்டு அந்த வடிவிலே, அச்சிலே வார்த்து எடுக்கிறோம். நரசிம்ஹனோ திருவேங்கடமுடையானோ, வேறு ரூபமோ உண்டாகிறது. அப்படிப் பட்ட ரூபத்திலும் எம்பெருமான் காட்சி அளிக்கிறான். நித்ய வாஸம் பண்ணுகிறான் - ஆகம சாஸ்திரப் படி பிரதிஷ்டை பண்ணினால்.

வேறு சில இடங்களில் பகவான் சுயம்புவாக இருக்கிறான். மட்டபல்லி க்ஷேத்திரத்தில், யாரும் பிரார்த்திக்காமல் தானே வந்தான். அதனால் சுயம்பு என்று பெயர் அவனுக்கு. அதிலிருந்தே அந்த க்ஷேத்திரத்தினுடைய பிரபாவம் நமக்குத் தெரிகிறது பாருங்கள்... மட்டபல்லியை பகவான் வரிக்கிறான். அந்த கிருஷ்ணா நதி தீரம் - அந்த மூலை... அதற்கு அப்பால் எங்கேயும் போக முடியாது. பெரிய பள்ளத்தாக்கு, மலை, ஒரே காடு... அப்படிப்பட்ட இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அவன் க்ஷேத்ரமாக்கியிருக்கிறான்!

சில இடங்களில் தேவதைகள் பிரார்த்தனை பண்ண, அப்படியே பிரத்யக்ஷமாக வந்துவிடுவான் பகவான். அந்த இடங்களிலே அவனுக்கு தெய்வம் என்று பெயர்.

மஹரிஷிகளெல்லாம் தபஸ் பண்ணுகிறார்கள். மார்க்கண்டேயர் தபஸ் பண்ணினால், அவருக்காகப் பிரத்யக்ஷமாகி அங்கேயே இருக்கிறான். சாலிஹோத்ர மஹரிஷிக்காக அங்கேயே இருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட இடங்களுக்கு ஆருஷம் என்று பெயர். ரிஷிகளால் பிரதிஷ்டை பண்ணப்பட்ட இடம்.

மானவம் - மனிதர்களான நம்மால் ஆகம சாஸ்திர ரீதியாகப் பிரதிஷ்டையாவது. அது எந்த ஆகமமானாலும் சரி... சைவ ஆகமமோ, வைகானஸ ஆகமமோ, பாஞ்ச ராத்ர ஆகமமோ எதுவாயினும் சரி... அதிலே சொல்லப் பட்ட ரீதியிலே விக்ரஹத்தை வைத்து, விசேஷமாக ஆராதனைகள், ஹோமங்கள் பண்ணி, நேத்திரத்தைத் திறந்து, விசேஷமாக பிரதிஷ்டை நடக்கும்.

மனிதர்கள் பிரதிஷ்டை பண்ணும் படியான விக்ரஹத்திலேயும் பரமாத்மா நித்ய சான்னித்யமாய் இருக்கிறேன் என்கிறான்.

இப்படிப் பண்ணப்பட்ட விக்ரஹத்திலே பரமாத்மா இல்லையென்றால், நாம் அதை சேவிப்பதிலே பிரயோஜனம் உண்டா...?

இவ்வாறு உயர்ந்த கோலத்திலே பகவான் காட்சி அளிக்கிறான். அதனால்தான் அந்த திவ்ய திருமேனி விக்ரஹத்தைக் கண்களை அகல விரித்து, நன்றாக சேவிக்க வேண்டும்.

யாத்திரையாகப் போகிறார்கள் பாருங்கள்... அவர்கள் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் - திருக் கோவலூர் போகிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்... 'பகவான் இடது கையிலே சக்கரத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்...' என்று அர்ச்சகர் காண்பித்துக் கொடுப்பார். 'இதோ பாருங்கள்' என்று தீபத் தட்டைத் தூக்கிக் காண்பிப்பார்.

இங்கேயிருந்து போன பக்தருக்கு ஏகமாக பக்தி வந்து விட்டது. என்ன பண்ணினார்-

கற்பூரத்தைத் தூக்கிக் காண்பிக்கிறபோது கண்ணை இறுக்கி மூடிக் கொண்டு ஏகமாக தியானம்!

அப்புறம் திரும்பி வந்தவரைக் கேட்டால்... 'திருக் கோவலூர் போனீரே; அங்கு என்ன பார்த்தீர்?' என்று கேட்டால்,

'என்ன... பெருமானைப் பார்த்தேன்!' என்கிறார்!

'பெருமானிடத்திலே விசேஷமென்ன...? இன்னின்ன மாதிரி இருக்கிறதாமே...?

'அப்படியா? தெரியவே தெரியாதே!'

'நீர் என்ன பண்ணினீர்...?'

'கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தேன்!'

- அதனால்தான் ஆசார்யர்கள் எழுதுகிறார்கள். திவ்ய தேசத்துக்குப் போகிறாயா...? பகவானைச் சேவிக் கிறாயா? நன்றாகக் கண்ணைத் திறந்து கொண்டு சேவி!

கண்ணை மூடிக் கொள்ள வேண்டுமானால் திரும்பி வந்து மூடிக்கொள். இங்கே வந்து மூடிக் கொண்டு 'திருக் கோவலூர்' என்று மனத்திலே நினைக்க வேண்டும். நினைத்த உடனேயே கர்ப்பகிருஹம், பிராகாரம் எல்லாம் மனத்திரையிலே ஓட வேண்டும். இங்கே வந்து, பார்த்ததை யெல்லாம் அசைபோட வேண்டும்.

'மேய்ச்சல் தரையிலே அசைபோடுவார் உண்டோ?'

- கேட்கிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை!

மேய்கிற இடத்திலே நிறைய புல் இருக்கிறது. அதை மேய்வதை விட்டுவிட்டு, அங்கே நின்று கொண்டு அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தால் எப்படி மேய்வது...?

அந்த மாதிரி தான் பகவானை நன்றாக சேவிக்க வேண்டிய நேரத்திலே சேவிக்காமல் விடலாமா!

சுவாமி தேசிகன் பாருங்கள் - ரங்கநாதரை நன்றாக சேவிக்கிறார்.

அந்த ரங்கநாதரை சேவிக்கிற எல்லோரும் அவர் சேவிப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஏற்கெனவே சேவித்தவர்கள், மறுபடியும் மறுபடியும் சேவிக்கிறவர்கள், இனிமேல் சேவிக்கப் போகிறவர்கள் எல்லோரும் கவனிக்க வேண்டும். அந்த ஹஸ்தத்தைப் பாருங்கள்! ரங்கநாதருடைய ஹஸ்தத்தை...

ரங்கநாதருடைய அபயஹஸ்தம் இருக்கிறதே அதற்கு தான முத்திரை என்று பெயர். திருவேங்கடமுடையான் தான முத்திரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். எல்லாவற்றையும் கொடுக்கிறேன் என்கிறான்!

‘அஞ்சலென கைவைத்து ரங்கநாதர் இருக்கிறாரே... நன்றாக அந்தக் கையைப் பாருங்கள்’ என்கிறார் சுவாமி தேசிகன். திருக்கரம் கொஞ்சம் திரும்பியிருக்கிறது. ஏன் அப்படித் திரும்பியிருக்கிறது என்று கேட்டால், அவனிடத்திலே சரணாகதி பண்ணுகிறார்கள் அல்லவா... அவர்களைப் பார்த்துப் ‘போதும் போதும்’ என்கிறானாம் ரங்கநாதன்.

சரணாகதியை ஒரு தடவைதான் பண்ண முடியும். அசக்ருத்தான காரியம் இல்லை அது; சக்ருத்தான காரியம்.

அசக்ருத்தான காரியம் என்றால் பல தடவை பண்ணக் கூடியது. சக்ருத் என்பது ஒரே ஒரு தடவை மட்டுமே பண்ணக் கூடியது.

அதைப் பல தடவை பண்ணினால் அவனிடத்திலே விச்வாசம் இல்லை என்று தான் அர்த்தம்!

‘அந்த அபய முத்திரை நம்மைக் காப்பாற்றட்டும்’ என்கிறார் சுவாமி தேசிகன். இலையிலே பரிமாறுகிற பதார்த்தங்களை யெல்லாம் நாம் கையால் ஜாடை செய்து போதும் போதும் என்கிறோமே அப்படி ரங்கநாதரும், ‘போதும்’ என்று காட்டுகிறார்.

சுவாமி தேசிகன் இந்தத் திருக்கரத்தை இவ்வளவு வர்ணிக்க வேண்டுமானால், எவ்வளவு தூரம் அந்த விக்ர ஹத்திலே ஈடுபட்டிருப்பார்!

ஈடுபட்டதால்தானே இதைச் சொல்ல முடியும்!

ஆகையினாலே, அர்ச்சாவதார செளலப்யம் என்பது மிகவும் அழகான விஷயம். எம்பெருமான் நமக்காகவே கோவில்களிலே எழுந்தருளியிருக்கிறான். அகிஞ்சனர்களான நமக்கெல்லாம் அவனை சதா ஹருதயத்திலே தாங்கி நிற்கக் கூடிய சக்தி கிடையாது. ஆகையால் அங்கங்கே திவ்ய தேசங்களிலே கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறானே, அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை கண்களாற சேவிக்க வேண்டும். அதிலிருக்கிற பெருமையை உணர வேண்டும்.

பார்த்தசாரதி பெருமானின் திருமுகம் மொத்தமும் புள்ளி புள்ளியாக இருக்கிறது.

‘ஏன் இவனுக்கு இவ்வளவு புள்ளிகள்?’ என்று கேட்டார்.

கோபஸ்த்ரீகளுக்கு நடுவிலே அவன் ராஸக் கிரீடை பண்ணினான். ஒரு கோபஸ்த்ரீக்கும் இன்னொரு கோபஸ்த்ரீக்கும் நடுவிலே ஒரு கிருஷ்ணன். இப்படியே பல கிருஷ்ணன்கள் இருந்து வர, கோபஸ்த்ரீகள் நாட்டிய மாடி நாட்டியமாடி களைத்துப் போய் கிருஷ்ணனுடைய தோளில் சாய்ந்து கொண்டு அந்த கிருஷ்ணனுடைய திருமுக மண்டலத்திலே முத்தம் கொடுத்தார்களாம். அந்த முத்தத்தை இன்றைக்கும் பார்த்தசாரதி காட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். துவாபர யுகத்திலே அவர்கள் கொடுத்த முத்தத்தை இன்று திருமுக மண்டலம் முழுவதிலும் காட்டுகிறான். அப்படியானால் அந்த எம்பெருமானுக்கே திவ்யமான விக்ரஹரூபத்தில் எவ்வளவு ஈடுபாடு பாருங்கள்!

அப்படிப்பட்ட அர்ச்சா மூர்த்தியிடம் ஈடுபட, அவன் அந்த மூர்த்தி வழியாகவே நமக்கு அருள் பாலிக் கிறான்.

இந்தளூர் என்று ஓர் ஊர். அந்த ஊருக்குப் போனார் திருமங்கையாழ்வார். எம்பெருமான் அவருக்குக் காட்சி கொடுக்க வில்லை. 'எனக்குக் காட்சி கொடுக்காத நீர் இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன...' என்று கோபித்துக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போய் விட்டார் ஆழ்வார்! அங்கிருந்து திருக்கண்ணமங்கை என்ற ஊருக்குப் போனார். தேவதைகளெல்லாம் தேனீக்களா யிருந்து கர்பகிருஹத்திலே கூடுகட்டி, அந்தத் தேனை நிய்யம் விசேஷமாய் எம்பெருமானுக்கு நிவேதனம் பண்ணிய ஊர் அது. அப்படிப்பட்ட விசேஷமான திருக் கண்ணபுரத்துக்குப் போனார் ஆழ்வார்.

பகவான் பார்த்தான்... இந்தளூரிலே காட்சி கொடுக்காதவன், திருக்கண்ணமங்கையிலே காட்சி கொடுத்தான். ஆழ்வாருக்கு. 'கண்ணமங்கையில் கண்டு கொண்டேன்' என்றார் அவர். அந்தத் திருமங்கையாழ்வாருடைய திருமுக மண்டலத்திலே என்ன பொலிவு! அந்த பகவானுடைய திருமுக மண்டலத்திலேதான் என்ன பொலிவு! அர்ச்சாவதாரத்தையே ஆட்டிப் படைத்த பெருமை திருமங்கையாழ்வாருக்கு; ஆட்டுவிக்கப்பட்டு மகிழ்ந்தான் பரமாத்மா!

திருக்குடந்தையிலே பாருங்கள் - கும்பகோணத்திலே - அங்கே. என்னவென்றால் படுத்துக் கிடந்த எம்பெருமான் எழுந்தான்.

நடந்த கால்கள் நொந்தவோ? நடுங்கு ஞாலம் ஏனமாய் இடந்த மெய் குலுங்கவோ? இலங்கு மால்வரைச் சுரம் கடந்த கால் பரந்த காவிரிக் கரைக் குடந்தையுள் கிடந்தவாறு எழுந்திருந்து பேசு; வாழி கேசனே!

‘என்ன செளலப்யம்! நான் எழுந்திரு என்று சொன்னதும் நீ எழுந்துவிட்டாயே! இப்படியே நீ இரு - வாழி!’ என்று பாடினார் ஆழ்வார். அதனால் திருக் குடந்தையிலே பார்த்தால், கிடந்த கோலத்திலேயும் கொஞ்சம் தலையைத் தூக்கியவாறு இருப்பான் எம்பெருமான். அந்த ஆழ்வார் எப்படி கண்டாரோ, அப்படியே காட்சி!

இப்படியே ஒவ்வொரு திவ்ய தேசத்திலும் நாம் பார்த்துக் கொண்டே போனோமேயானால் எவ்வளவு அதிசயங்கள்!

ஆகையினாலே, அர்ச்சாவதாரமும் அவதாரம்தான். ராமாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம் மாதிரிதான் அவையும்.

அடுத்தது பாருங்கள்... எல்லோருக்குள்ளேயும் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் பரமாத்மா. ஆகையால் அதுவும் பகவானுடைய ஒரு ஸ்தானம்.

இப்படி ஐந்து இடங்களிலே அவன் இருக்கிறான்:

ஹ்ருதய குகையிலே, விக்ரஹத்திலே, அவதார காலத்திலே, திருப்பாற்கடலிலே, பரம் என்கிற வைகுண்டத்திலே! அந்தர்யாமியாக அவன் எல்லோருக்குள்ளேயும் இருக்கிறான் என்பதைத்தான் ‘விச்வம் விஷ்ணுர் வஷ்ட்காரோ’ என்று ஆரம்பித்து சஹஸ்ரநாமம் சொல்கிறது.

விச்வம் - சர்வ வியாபி - எங்கும் பரவியிருக்கிறான்.

பிரதானமாய் எங்கே இருக்கிறான் என்றால் வைகுண்டம் என்ற திவ்ய ஸ்தானத்தில். இதையே ‘விச்வம் பரம்’ என்று வேதம் இன்னொரு இடத்தில் சொல்கிறது. பர-வாசுதேவனைக் குறிக்கும்படியான சொல் விச்வம்.

உலகமாக விரிந்து நிற்கிறான் பரமாத்மா; இவ்வளவும் அவன் ஸ்வரூபம். அதனால் அவனுக்கு 'விச்வம்' என்கிற நாமம். விச்வஸ்ய நம: என்று மந்திரம்- இது ஒரு விளக்கம். உபநிஷத் 'விச்வம் பரம்' என்று காட்டுவதனாலே விச்வ சப்தத்தால் பரவாகதேவனே காட்டப்படுகிறான் என்றும் தெரிகிறது.

அவனே பூத பவ்ய பவத் பிரபு:-வஷ்ட்கார: என்று அனைத்தையும் தன் வசத்திலே உடையவனாய் இருக்கிறான்.

பாஞ்சராத்ர ஆகமத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது இந்த விஷயம். பூத பவ்ய பவத்பிரபு: - காலத்தினால் அடக்க முடியாத எம்பெருமான் உயர்ந்த திருப்பாற் கடலிலே சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

விஷ்ணு: என்கிற சப்தமானது அவதாரத்தைக் காட்டுகிறது.

ஏஷ: நாராயண ஸ்ரீமான் என்ற புராண ஸ்லோகத்தை நன்றாக கவனிக்க வேண்டும்.

ஏஷ: என்றால் அருகில் இருப்பவன். 'இதோ இருந்து கொண்டே இருக்கிறானே இந்த கிருஷ்ணன், அந்த நாக பரியந்தத்தை விட்டுவிட்டு அந்த ஸ்ரீமன் நாராயணனான

எம்பெருமான் ...
அவன்தான்
மதுரா நகரிலே
வந்து பிறந்தான்'
என்கிறது.

பூதக்ருத்
பூதப்ருத் பாவ:
என்பது உயர்ந்த
தான அவனு
டைய அர்ச்சா
வதார செளலப்
யத்தைக் காட்டு
கிறது.

தானே
வெளிவந்து
தன்னைக்
காட்டுகிறான்
அர்ச்சாவதார
காலத்திலே.

பூதாத்மா
பூதபாவன: -
அந்தர்யாமியாய்,
சர்வசராசரங்
களுக்கும் அந்தர்
யாமியாய்
பகவான்
எழுந்தருளி
யிருக்கிறான்.

எல்லா இடத்திலேயும் பகவான் வாஸம் பண்ணுவதாலே அப்படிப்பட்ட நாராயணனை யார் விபு என்று நினைக்கிறார்களோ, விபு என்ற யக்ஞத்தால் யார் ஆராதிக்கிறார்களோ, (அச்வமேத யக்ஞத்துக்கு விபு என்று பெயர்) எங்கும் பரந்து காணப்படும்படியான அந்த எப்பெருமானை யார் ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்கள் அத்தனைபேரும் 'விபு' ஆகிறார்கள்!

இப்போது நாம் ஞான சங்கோசத்தோடு சம்ஸார வாழ்க்கையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். பரிமிதமான வரையறுக்கப்பட்ட ஞானம்.

அதுமட்டுமல்ல... ஒருத்தருக்கு இருக்கிற ஞானம் இன்னொருத்தருக்கு இருப்பதில்லை. “ஓஹோ! அவரா? மஹா ஞானி ஆயிற்றே!” என்கிறோம் ஒருத்தரை. இன்னொருத்தர் அறிவிலியாய் இருக்கிறார். இன்னும் ஒருவர் கொஞ்சம் நடுத்தரமாய் இருக்கிறார் - இப்படியெல்லாம் வித்தியாசம்.

ஆத்மா, அப்படியில்லை - ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றாகவே இருக்கும். ஒரு ஆத்மாவைப் பார்த்தால் மற்றொன்றைப் பார்க்க வேண்டாம், ஆனால் சுவபாவத்தினால் வேறு பட்டிருக்கும். அதனுடைய ஞானம் சுவாபாவிக ஞானம். அந்த ஞானத்தின் காரணமாக விசேஷமான விஷயங் களைத் தெரிந்து கொள்கிறது ஓர் ஆத்மா. மற்றொன்று எதுவுமே தெரியாமலிருக்கிறது.

கூரத்தாழ்வார் என்ற ஆசார்யார் ஸ்ரீஸ்தவம் என்று மஹாலக்ஷ்மியைக் குறித்து ஸ்தோத்திரம் எழுதினார். அவ்வளவு உருக்கமாக இருக்கும் அந்த ஸ்தோத்திரம். ரொம்ப அழகான வார்த்தைகள்.

‘லோகே ப்ருஹஸ்பதி வனஸ்பதி’ என்ற வாக்கியம் அதிலே வருகிறது.

லோகத்திலே ஒருத்தரைப் பார்த்து பிருஹஸ்பதி என்று சொல்கிறோம். ‘பிருஹஸ்பதி சமோ புத்யா!’- ‘பிருஹஸ்பதிக்குச் சமமான ஞானம் படைத்தவன் ராமன்’ என்கிறார் வால்மீகி.

நல்ல தெளிவான ஞானம் பெற்றவர் தேவ குருவான ப்ருஹஸ்பதி.

வனஸ்பதி...?

வனஸ்பதி என்று மரங்களுக்குப் பெயர். ‘நிற்கிறது பார் மரம் போல!’ என்கிறோம். கூரத்தாழ்வாரும் அப்படியே சொல்கிறார்! ஞானமின்றி இருப்பவர்களைத் தான் வனஸ்பதி என்று சொல்கிறார்.

இந்த இரண்டு வார்த்தைகளுமே வேதத்தில் வருகிற போது ஒரே ஸ்வரத்தில் வருகின்றன. இந்த இரண்டு மட்டும் வேதத்தில் எந்த இடத்திலே வந்தாலும் ஒரே மாதிரி ஸ்வரத்தில்தான் வரும்.

ஆனால் ஸ்வரம் ஒன்றுதான் என்றாலும் அர்த்தத்தில் ஏகப்பட்ட வேறுபாடு!

வனஸ்பதி என்றால் ஒன்றும் தெரியாத மரம்; பிருஹஸ்பதி என்றால் புத்திசாலி!

இவ்வாறு ஏன் சொல்கிறோம் - ஒருத்தரை பிருஹஸ்பதி என்றும் மற்றவரை வனஸ்பதி என்றும் எவ்வாறு பிரிக்கிறோம்? ‘அன்னை உன்னுடைய கடாசுத்தின் மாறுபாட்டினாலேதான் அது அமைகிறது’ என்கிறார் கூரத்தாழ்வார் ஸ்ரீ ஸ்தவத்திலே.

மஹாலக்ஷ்மி எங்கே கடாசுதிக்கிறாளோ அங்கே ஞானம் பிரகாசிக்கிறது. எங்கே அவள் பார்வை இல்லையோ அங்கே குறைவாய்க் காணப்படுகிறது! அந்த

மஹாலக்ஷ்மியோடு சேர்ந்திருக்கும்படியான எம்பெருமானை யாரெல்லாம் நினைக்கிறார்களோ, அவன் எங்கும் நிறைந்துள்ளான் என்பதை யாரெல்லாம் உணர்கிறார்களோ அவர்கள் அனைவருக்கும் விபுத்துவத்தைக் கொடுக்கிறான் பரமாத்மா. அவனைப் போலவே, சத்யகாமத்துவத்தில் ஆரம்பித்து, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட எண் குணங்களும் இந்த ஆத்மாவுக்குச் சித்திக்கிறது.

வைகுண்டத்திலே எப்படி எம்பெருமான் விபுவாய் எங்கும் பரந்து இருக்கிறானோ, அந்த மாதிரி சர்வத்தையும் கிரஹிக்கும்படியான சர்வக்ஞத்வம் என்கிற உயர்ந்த குணம் ஆத்மாவுக்கு ஏற்படுகிறது.

எம்பெருமானை யக்ஞத்தினால் யார் ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்கள் அத்தனை பேரும் விபுவாக ஏற்ற மடைகிறார்கள். யக்ஞசதஸிலே வந்து அமர்கிறார்களே... அவர்கள் அத்தனை பேரும் தக்ஷிணைக்கு உரியவர்கள். தக்ஷிணை பெற்றுக் கொள்ளாமல் யாரும் போகக் கூடாது.

பகவானும் ஒரு யக்ஞம் பண்ணுகிறான். சரணாகத் ரக்ஷணம் என்பதே அந்த யக்ஞம். அவனைத் தவிர யாரும் பண்ண முடியாது அந்த யக்ஞத்தை! அப்படிப்பட்ட யக்ஞத்தில் எல்லோருக்கும் தக்ஷிணை கொடுக்கிறான் பரமாத்மா. - மோக்ஷமாகிற தக்ஷிணை. நாமெல்லாம் சாதாரண இரும்புபோலத்தான். துரு பிடித்துக் கிடக்கிறோம். ஆனால் சரணாகதி என்று பகவானை அடைய, அவன் நம்மைத் தங்கமாக்கி ஆபரணமாக்கி அணிந்து கொள்ளுவான்.

ஆகையினாலே, அவனை உணர்ந்து, அவன் விபுவான் பிரபு, அவன் வீரமுடையவன், சர்வத்தையும் தரிக்கிறவன், அவனிடத்தில் எல்லாமும் இருக்கிறது என்று

அறிபவன் தேஜஸ்வீயாகவும் யஜஸ்வீயாகவும் பிரும்ம வர்ச்சஸ்ஸாகவும் இருக்கிறான்.

பகவானை யக்ஞத்தினால் ஆரதிப்பதனாலே இவை எல்லாமும் கிடைக்கிறது. உலகத்துக்கும் கேசுமம் கிடைக்கிறது. மனித வர்க்கம் மட்டும் அல்ல, பிராணி வர்க்கங்கள், தாவரம், சர்வசராசரங்களும் ஆனந்திக் கின்றன - இதை வேதமே சொல்கிறது!

உபநிஷத்தும் சொல்கிறது. யக்ஞத்தினால் அவனை ஆரதிப்போமானால் ஐந்து இடங்களிலே அவன் இருப்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று காட்டு கிறது.

சுவாமி தேசிகன் சொல்கிறார்: “ராமாவதாரத்திலே அவன் ஐங்கம பாரிஜாதன். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அவன் தாவர பாரிஜாதன்.”

ஐங்கமம் என்றால் நடந்து போவது. ஓரிடத்தை விட்டு ஓரிடம் நடந்து சென்று எல்லா இடத்திலேயும் சஞ்சாரம் பண்ணினான். அப்போது ஐங்கம பாரிஜாத னாக, கல்பக விருஷமாக இருந்தான். இப்போது, மூரங்காதி சமஸ்த கேசுத்திரத்திலேயும் எப்படி இருக் கிறான்...? தாவர பாரிஜாதனாக இருக்கிறான். ஒரு இடத்தைவிட்டுப் பிறழாமல் அங்கேயே இருக்கிறான்.

‘நம்மைத் தேடி வருபவர்கள் எப்போது வருகிறார் களோ வரட்டும்’ என்று அப்படியே இருக்கிறான்!

கம்பராமாயணத்திலே சொல்கிறார்- ‘இன்றைக்குத் தானே வந்தான். இத்தனை நாளாக வரவில்லையே’ என்று எங்காவது உண்டா...? இல்லவே இல்லை. பகவான் அந்தக் கணக்கெல்லாம் பார்ப்பதில்லை. வருகிறவன் அக்கிர மங்கள் பல பண்ணி விட்டு வரட்டுமே... அப்பா அம்மா வையே கொண்டு குவித்துவிட்டு, வரட்டுமே... அவன்

அப்படி வந்தானே என்று பாராமல், 'இன்றைக்கு வந்திருக்கிறான்; பாவத்தையே பண்ணிவிட்டு வந்திருக்கிறான், இன்றைக்காவது வந்தானே!' என்று பரமாத்மா சந்தோஷப்பட்டு அனுக்கிரஹம் பண்ணுகிறார்.

பாவம் மொத்தத்துக்கும் பரிகாரம் பண்ணி முடித்து விட்டு பிறகு நாம் பகவானிடத்தில் போவது என்றால் அது எப்போது சாத்தியப்படும்! அலை எப்போது ஓய்வது? நாம் எப்போது சமுத்திர ஸ்நானம் செய்வது?

அதனால் நாம் விரைந்து பகவான் திருவடியைப் பற்ற வேண்டும். பற்றிய கணமே ஆட்கொள்வான். அப்போது நெல் செய்ய புல் தேயுமாப் போலே, நம் பாவங்களும் தாமே விலகும்.

'நெல் செய்ய...' என்றால்...? நெல்லைப் பயிரிட்டால் அந்த இடத்தில் புல் முளைப்பது தானாக நின்று போய்விடும். மீண்டும் விளையாது. அந்த மாதிரிதான் பகவான் திருவடியை நாம் பற்ற, பாபங்கள் விலகும்.

- இது மந்திர ரூபமாக உபநிஷத்தில் இருக்கிறது. இதுவே 'விச்வம் விஷ்ணுர் வஷ்ட்காரோ' என்று ஆரம்பித்து, 'பூதாத்மா பூத பாவன:' என்பது வரையிலே சஹஸ்ரநாமத்திலும் சொல்லப்படுகிறது.

பரப்ரும்மம்! அதைப் போன்று மற்றொன்று இல்லாததனாலே சர்வசராசங்களுக்குள்ளேயும் இருக்கிறது. அதனால், மகான்களுக்கெல்லாம் எந்த வஸ்துவிலும் உள்ளே இருக்கிற பகவான்தான் புலனாவான். அஞ்ஞானிகளான நமக்குத்தான் வெளி வஸ்துக்கள் மட்டும் தெரியும்.

சஹஸ்ரநாமத்தின் அடுத்த எட்டு நாமாக்களைப் பார்ப்போம்:

பூதாத்மா பரமாத்மாச முக்தானாம் பரமாகதி:

அப்யய: புருஷ: ஸாக்ஷி க்ஷேத்ரக்ஞோ க்ஷர ஏவசி

இதிலே பூதாத்மா என்றால், அந்த எம்பெருமான் பரம பவித்ரமான ஆத்மா என்று அர்த்தம். அப்படி அவனைக் கொண்டாடுகிறது சஹஸ்ரநாமம். துக்கம் லவலேசமும் கலப்பில்லாதவன். சோகம் என்பதே அவனுக்குக் கிடையாது. அவனிடத்தில் எல்லாம் சுகுணங்கள் தான்! தோஷமே இல்லாதவன்.

ஹேய குணங்கள் என்று எத்தனையோ உண்டு. ஆனால் பகவானிடத்திலே அவை கிடையாது. அதனால் தான் 'சமஸ்த கல்யாண குணோபேதனாய்' என்று அவனைக் குறிப்பிட்டு ஆசார்யர்கள் உபன்யாஸம் ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

கல்யாண குணக் கடல் அவன் - பெரிய சமுத்திரம்! இருபத்தாறு கல்யாண குணங்கள் வரிசையாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன.

நிர்க்குண: நிரஞ்சன: என்று உபநிஷத் அவனைக் குறிப்பிடுகிறது. நிர்க்குணன் என்றால்...? இங்கே வியாக்யானம் பண்ணுகிறார்கள் - நிர்க்குணன் என்றால்

குணமற்றவன் என்று அர்த்தம் இல்லை. துர்க்குணமே இல்லாத நிலை.

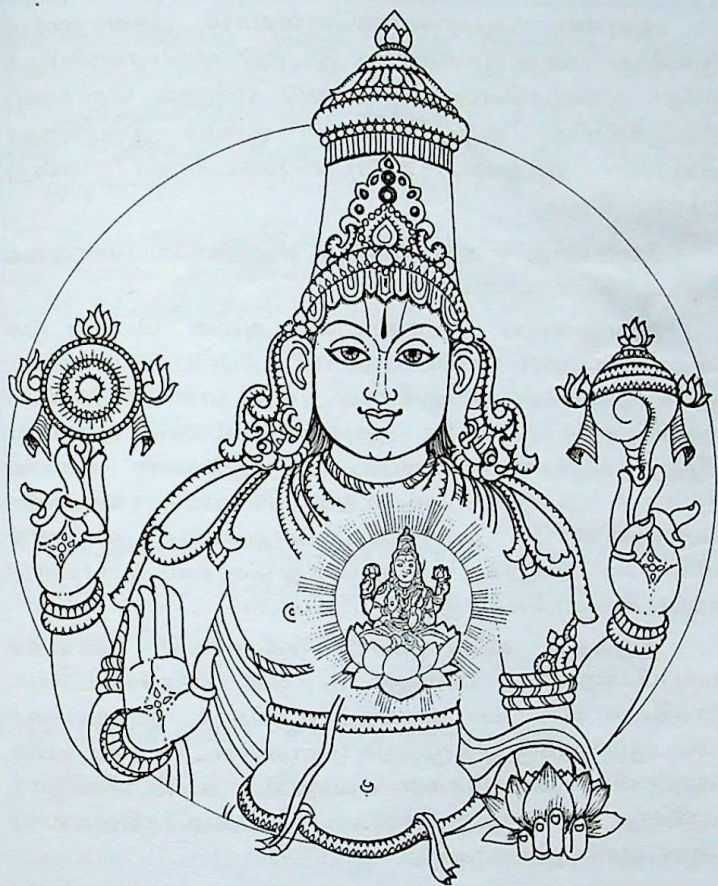
இந்த நிர்க்குணத்தின் பிரபாவத்தை ஆதிசங்கர பகவத் பாதாள் பரக்கச் சொல்கிறார். சகுணோபாசனை என்பதையும் அதற்கு முன் அவர் விவரித்துச் சொல்கிறார். சகுணோபாசனையைச் சொல்லி, அதற்கும் மேம்பட்டது நிர்க்குணம் என்று விளக்குகிறார். சகுணோபாசனையை ஆதிசங்கரர் விவரித்த மாதிரி யாரால் விவரிக்க முடியும்!

“ஜீவித காலத்திலேயே முக்தி அடைந்துவிட்ட ஒருவனுக்கு ஜீவன் முக்தன் என்று பெயர். இனிமேல் இந்த உலகத்திலே அவர்களுக்கு வேண்டியது எதுவும் கிடையாது. அப்படிப்பட்டவர்கள் கூட, ஜீவன் முக்தியடைந்தவர்கள் கூட ஆகர்ஷிக்கப்படுகிறார்கள் ஒரு விஷயத்தால். அது என்ன விஷயமென்றால், விக்ரஹ ஆராதனை என்கிற சகுணோபாசனை”- இவ்வாறு ஆதிசங்கரர் சொல்லி சகுணோபாசனையை விவரமாக விவரிக்கிறார்.

அதற்கும் மேலே நிர்க்குணத்தைக் குறித்துச் சொல்கிறார்.

விசிஷ்டாத்வைதத்தில் நிர்க்குணத்துக்கே பிரசித்தி கிடையாது. பகவான் எப்போதும் கல்யாண குணங்களுடன் பிரகாசிக்கிறான். அவனிடத்திலே எண்ணிறந்த குணங்கள் என்று கொண்டாடுகிறது விசிஷ்டாத்வைதம்.

அவனைத் குறித்து ஜிதந்தா ஸ்தோத்திரம் என்று ஒரு ஸ்தோத்திரம் - பாஞ்ராத்நிர ஆகமத்திலே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அந்த ஆகமத்தைக் கற்றுணர்ந்தவர்கள் பகவானுக்கு நித்ய பூஜை பண்ணக்கூடியவர்கள். கோயில்களிலே அர்ச்சகர்களெல்லம் இந்த ஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லி நித்யம் அர்ச்சனை பண்ணவேண்டும்.

“நமஸ்தே புண்டரீகாக்ஷ...” என்று ஆரம்பிக்கிறது. ‘பகவானுக்கு ரூபம் கிடையாது, பகவானுக்குக் குணம் கிடையாது; பகவானுக்கு ஆயுதங்கள் கிடையாது; பகவானுக்கு ஆபரணங்கள் கிடையாது’ என்கிறது அந்த ஸ்தோத்திரம்.

ஆனால், 'ஆபரணங்களெல்லாம் பகவானுக்கு இருக்கிறது' என்று இன்னொரு இடத்திலே சொல்லியிருக்கிறதே! குணங்களெல்லாம் உண்டு என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதே! அப்படியானால் குணம் இருக்கிறதா இல்லையா- ஆபரணம் உண்டா கிடையாதா?" என்று சந்தேகம் வரும்.

கிடையாது என்று ஜிதந்தா ஸ்துதியிலே சொல்வது னுடைய பொருள் என்ன...?

அவனுடைய ஆபரணங்கள் அவன் பொருட்டுக் கிடையாது; நாம் சேவிப்பதற்காக ஏற்பட்டவை அவை. அவன் குணங்கள் அவனுக்காக அல்ல; நாம் அனுபவிப்பதற்காக. சங்க - சக்கர ஆயுதங்களெல்லாம் பகவான் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். நம் இடுக்கண் களைய அல்லவா அவற்றை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்! ஆயுதங்களினாலே அவனுக்குப் பாதுகாப்பு; ஆபரணங்களினாலே அவனுக்கு அழகு, என்று சொல்ல முடியுமா...? அப்படிச் சொல்லலாகுமா?

ஒருத்தர் விசேஷமாக ரத்னாங்கி வாங்கிச் சமர்ப்பிக்கிறார் - அல்லது முத்துக் கொண்டையோ, இரத்தினக் கிரீடமோ வாங்கித் தருகிறார்... திருவள்ளூர் எம்பெருமானுக்கு ஒரு முத்துக் கொண்டை - பாண்டியன் கொண்டை என்பார்கள்- வாங்கிச் சமர்ப்பிக்கிறார். இப்போது பகவானை சேவிக்கப் போனவர்களெல்லாம் என்ன சொல்லுவார்கள்...?

பாண்டியன் கொண்டை போட்டுக் கொண்டு விஜயராகவ பெருமாள் ரொம்ப அழகாய்க் காட்சி கொடுக்கிறார்' என்று சொன்னால் அது உபசாரமா? அபசாரமா? கொண்டையினால் அவருக்கு அழகு வந்தது என்று சொல்லிவிட முடியுமா! கொண்டையானது பகவானுடைய சிரஸில் ஏறியதால் அது அல்லவா அழகு பெறுகிறது! அப்படிச் சொல்வதுதான் உபசாரமேயுமேயி

‘கொண்டையினால் அவன் அழகு பெற்றான்’ என்று சொல்வது அபசாரம்!

ஆகையினாலே, நாம் எத்தனை சமர்ப்பித்தாலும் அவன் ‘இதனால்’ அழகு பெறுகிறான் என்று சொல்லி விட முடியாது.

நாம் பகவானுடைய திருவடியை அடைந்து அழகு பெறுகிறோம். அவனால் தான் நமக்குப் பெருமையே யொழிய அவனுக்கென்ன பெருமை?

அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் நம்மை அடைந்து ஆனந்திக்கிறான். நாம் அவன் திருவடி அடைந்து பெருமையுறுகிறோம். பகவானுடைய திருவடியை அடைவதனாலே சாமான்ய வஸ்துக்கள் கூடப் பெருமையுறுகின்றன.

கிருஷ்ணாவதாரத்திலே பாருங்கள்... திருடும் களவும் பொய்யும் கூடப் பெருமை அடைந்திருக்கின்றன.

‘ஏலாப் பொய்கள் உரைப்பானை

இங்கே போகக் கண்டீரே!’

என்று அதைக் குணமாகவே பாடுகிறார்கள்!

எப்போது பார்த்தாலும் பொய்! கிருஷ்ண சரித்திரத்திலே எதைத் தொட்டாலும் பொய்! ஆனால் அதுவே குணமாகப் போய் விட்டது. பொய்யும் பகவானை அடைந்து பெருமை அடைகிறது. களவு, திருடு... இவையும் பகவானை அடைந்து பெருமையடைகின்றன.

ஒரு கிருஹத்திலே ஒருத்தர் வெள்ளிச் சொம்பைத் திருடுகிறார். திருடிக் கொண்டு போனவர் பத்து நாட்களுக்கு அதை வைத்திருந்தார். அதற்குப் பிறகு அவர் வீட்டிலிருந்து அதை யாரோ வேறொருத்தர் திருடி விட்டார்!

வெள்ளிச் சொம்பைத் திருடினார் என்று சொன்னால், அந்த திருட்டுத்தனமானது திருடுமோ...? இல்லை. ஆனால் பகவான் வெண்ணெயைத் திருடினான் என்று நாம் சொன்னோமானால், அவனை நினைத்தோமானால், அந்த நினைவு பெருந்திருடனாக மாறி, திருடிக் கொண்டு போய்விடும்.

‘எதைத் திருடிக் கொண்டு போகும்?’ என்று கேட்டால், நம்மிடத்திலே இருக்கிற பாவ மூட்டையைத் திருடிக் கொண்டு போய்விடும்!

என்ன ஆச்சர்யம்! பகவானுடைய திருட்டுத் தன்மையையும் குணமாக மகான்கள் பேசுகிறார்கள் என்றால், திருடும் பொய்யும் அவனால் பெருமை அடைகின்றன என்று தானே அர்த்தம்!

இவ்வாறு சாமானிய விஷயங்களெல்லாம் கூட அவனை அடைந்து பெருமை பெறுகின்றன என்பது சரித்திரப் பிரசித்தம். ஆகையினால்தான் அவனை பூதாத்மா என்றது. அவனிடத்தில் துர்க்குணங்களே கிடையாது.

சுவாமி தேசிகன், தயா சதகம் என்கிற ஸ்தோத்திரத் திலே சொல்கிறார் : ‘மருதுவான ஹ்ருதயம் படைத் தவளான தயாதேவி ஸ்ரீநிவாஸனிடத்திலே வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள்’ என்கிறார்.

‘அம்மா தாயே! தயா தேவி! நீ மட்டும் பகவானிடத் திலே இல்லையென்றால் மற்றைய குணங்களெல்லாம் தோஷங்களாகுமேயொழிய குணங்களாகாது.’

எத்தனையோ குணங்கள் பகவானிடத்தில் - வீர்யம், உயர்ந்ததான செளடப்யம், செளசீல்யம்... இவையெல்லாம் பெருமையடைய வேண்டுமென்றால் தயை இருக்க வேண்டும்; காருண்யம் இருக்க வேண்டும் பகவா

னிடத்திலே. இல்லையானால் அவன் நம்மைப் பார்த்துக் கோபப்படக்கூடியவனாய் இருந்தால் நம் பிரார்த்தனை விலை போகுமா!

ஆகையினாலே, பகவான் பண்ணுகிற சரணாகத ரக்ஷணம் என்கிற யக்ஞத்திலே, தயை என்ற குணம் பிரதானமாக இருந்து நடத்துகிறது. அப்படிப்பட்ட தயையினால் அவனுடைய அத்தனை குணங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட உத்தமமான குணங்கள் உடையவனானதனாலே அவனுக்கு பூதாத்மா என்று நாமம் ஏற்பட்டது

உபநிஷத் இதை அழகாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. பகவான் பவித்ரமானவன்.

பவித்ரம் என்றால் என்ன அர்த்தம்...?

பாபத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பதனாலே பவித்ரம் என்று பெயர்.

விஷ்ணு தத்வம் என்கிற கிரந்தத்தில் 'பவித்ரம் பவித்ரம்' என்றே பலமுறை வரும்.

கோவில்களில் கூட பவித்ரோத்ஸவம் என்று ஒன்று நடத்தப்படுகிறது. கோயில்கள் திறந்து இருக்கிற காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய அசுத்தங்களைப் போக்குவதற்காகச் செய்யப்படுகிறது - கோவில் இடமெல்லாம் பவித்ரமாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக மந்திரபூர்வமாக ஹோமாதிகள் எல்லாம் பண்ணி ஆலய சுத்தி செய்விப்பது.

எம்பெருமான் இருக்கிறானே, சர்வாந்தர்யாமி. அவன்... அவனுக்கு அபவித்ரம் என்று ஒன்று உண்டா? அவனை நினைத்தாலே பவித்ரம்தானே! புண்டரீகாக்ஷனை மனதார தியானம் பண்ணினால் பவித்ரமாகி விடுகிறோமே. பாவன தன்மையை, நினைக்க வல்லார்க்கு அளிப்பவனாயிற்றே. இதனாலும் அவனை 'பூதாத்மா' என்று அழைக்கிறார்கள்.

நம்மைப் பாவனமாக்குவதனாலே பகவானுக்குப் பூதாத்மா என்று பெயர் எனச் சொன்னேன். அவனை நாம் உள்ளுக்குள்ளே இருத்திக் கொள்வோமானால், சமஸ்த பாபங்களும் போய்விடும்.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலே ஆறாவது ஸ்கந்தத்திலே பரீக்ஷித் மகாராஜா சுகப்பிரும்மரைப் பார்த்துக் கேள்விகள் கேட்கிறான். அதிலே ஒரு கேள்வி:

“சுவாமி! பிராயச்சித்தம் என்று சில கர்மாக்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன - பாபத்தைப் போக்குவதற்காக. பிராயச்சித்தம் எதற்காகச் செய்வது? யானையைக் குளிப்பாட்டி விட்டால் அது மீண்டும் மண்ணை அள்ளித் தலையில் போட்டுக் கொள்கிறதே! அந்த மாதிரிதானே மனிதன் பிராயச்சித்தம் செய்தாலும் திரும்பவும் பாபத்தைப் பண்ணுகிறான். அப்படியானால் பிராயச்சித்தத்தினால் பிரயோஜனமில்லையே. அது வீண் தானே?”

‘அடியேன் மனத்தில் இவ்வாறு தோன்றுகிறது, அதைத் தெளிவிக்க வேண்டும்’ என்று சுகபிரும்மத்தைப் பார்த்து பரீக்ஷித் கேட்டதும் அவர் ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டார்.

இந்த மாதிரி நுணுக்கமாகக் கேள்விகள் கேட்பாரைக் கண்டால் மகான்களுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். சிஷ்யனானவன் பிரச்னமதியாக இருக்க

வேண்டும் - அதாவது கேள்விகள் கேட்கும் புத்தி உடையவனாக இருக்க வேண்டும். அந்தக் கேள்விகள் பரீக்ஷார்த்தமாக இருக்கக் கூடாது; சாஸ்திர ரீதியாக இருக்க வேண்டும்.

பிரச்னோபநிஷத் என்ற உபநிஷத்தானது கேள்வி எப்படிக் கேட்கவேண்டும் என்பதைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறது!

பரீக்ஷித்தின் கேள்வியைக் கேட்ட சுகர் சொல்கிறார்:

“பிராயச்சித்தத்தினுடைய தன்மையை நீ தெரிந்து கொள்.

“ஒருத்தர் பிராயச்சித்த கர்மாவாக ஏகாதசி உபவாஸம் இருந்து, துவாதசி பாரணை பண்ணி, யாத்ரா தானம் பண்ணி,க்ஷேத்ராடனம் கிளம்புகிறார். புண்ய நீராடிவிட்டுத் திரும்பி வந்து தசமி ராத்திரி உபவாஸம்;

ஏகாதசி நிர்ஜல உபவாஸம்; துவாதசி பாரணை பண்ணி அதற்கப்புறம் சஹஸ்ரநாமம் சொல்லி, கீதையைப் பாராயணம் பண்ணி, ராத்திரி யோகம் என்ற நிலையில் பகவானை தியானம் பண்ணிக் கொண்டே இருந்தால்... பாபங்கள் அகலும். ஆனால் உபவாஸம் இருந்தவருக்கு உணவு உள்ளே போனதுமே உறக்கம் வருகிறது. அப்புறம் இரவெல்லாம் எவ்வாறு தியானம் செய்வார்? ஆனால் சாஸ்திரமோ 'தூங்காதே!' என்கிறது.

“இதற்கு என்ன பண்ணலாம், என்று கேட்டால், ஒரு வழி இருக்கிறது.

“பகலவனைக் கண்ட பனிபோல் பாபம் நம்மை விட்டு விலக வேண்டுமானால் நாராயண நாமத்தைப் பாராயணம் பண்ண வேண்டும்.”

“- வாசுதேவ பாராயண:!”- திருஷ்டாந்தத்தோடு சொல்கிறார் சுகபிரம்மம்.

ஒரு மஹரிஷி காட்டு வழியே வருகிறார். மூங்கிலெல்லாம் ஒன்றோடு ஒன்று உரசித் தீப்பிடித்து எரிகின்றன. காட்டைத் தகிக்கிறது அக்னி! மஹரிஷி பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறார். ‘ஐயோ! இவ்வளவு பசுமையான காடு அழிந்து கருகிப் போய்விட்டதே!’ என்று ரொம்ப வருத்தம் அவருக்கு.

க்ஷேத்திராடனமெல்லாம் முடித்து, மூன்று மாதம் கழித்து அந்த வழியிலேயே திரும்புகிறார். பார்த்தால், அந்த இடமெல்லாம் - கரிக்கட்டையாக இருந்த இடமெல்லாம் - பசுமையாக ஆகிவிட்டது! அப்போதுதான் அவர் மனத்திலே ஒன்று தோன்றியது: அக்னி இருக்கிறதே, அது எல்லாவற்றையும் எரித்தது - எதையெதை என்று பார்த்தால், பூமிக்கு மேல் இருக்கும்படியான மரத்தை எரித்ததே தவிர பூமிக்குள்ளே

இருக்கும்படியான வேரை அழிக்கக் கூடிய சக்தி அக்னிக்கு இல்லை. வேர் உள்ளே இருந்ததனாலே, மழை பொழிந்ததுமே முளைத்துவிட்டன மூங்கில்கள்!

அந்த மாதிரிதான். எத்தனையோ பிறவிகள் நாம் அடைந்து, 'துர்லபோ மனுஷோதேகோ' என்று சொல்லப் படுகிற மனித ஜன்மாவை அடைந்திருக்கிறோம். பாபத்தைத் தூண்டக் கூடிய வாஸனா பலம் உள்ளதுக் குள்ளே வேர் மாதிரி இருக்கிறது.

பிராயச்சித்த கர்மா இருக்கிறது பாருங்கள்... அது மேலே இருக்கிற மூங்கில்கள், செடி கொடிகளை அழிப்பது போல, பாவத்தைப் போக்குமேயொழிய, பாபங்களைச் செய்வதற்கு நம்மைத் தூண்டக் கூடிய, உள்ளே இருக்கிற கெட்ட வாசனைகளைப் போக்கடிக்காது. அந்த சக்தி பிராயச்சித்த கர்மாக்களுக்குக் கிடையாது. பாபங்களை வேரோடு களையவேண்டுமானால், வாசுதேவ பாராயண: எம்பெருமானை உள்ளுக்குள்ளே நிலைபெறச் செய்ய வேண்டும். விடாமல் அவனை நினைக்க வேண்டும்.

பிரஹ்மலாதனுக்கு இந்த அறுபடாத நினைவு சித்தித்தது. சதா சர்வ காலம், சந்தத தாரையாக விடாமல் அவனை யார் நினைக்கிறார்களோ, அத்தகையவர்களை, மறுபடியும் பாபம் செய்கிற சித்தம் ஏற்படாமல் ரக்ஷிக்குறான். பரமாத்மா! ஆகையினாலே, பரமாத்மாவை மனத்தில் தியானம் பண்ண, நாம் கெடுதல் நீங்கி, பவித்ரமாகிறோம்.

பவமான சூக்தம் என்றே ஒன்று உண்டு. புண்யாக வசனத்தின்போது அதை ஜபிப்பார்கள். மங்களத்தைக் கொடுக்கும்படியான ஸ்தோத்திரம். அத்தனை மந்திரங்களுக்கும் ஸ்தோத்திரங்களுக்கும் உள்ளீடாய் உள்ளே வாஸம் பண்ணுகிறவன் பரமாத்மாவானதனாலே நம்

பாவத்தைப் போக்கிப் பாவனமாக்குகிறான். அவன் பவித்ரன் ஆனதனாலே நம்மைப் பாவனமாக்குகிறான்.

புராசர பட்டர் பகவத் குணதர்ப்பணம் என்ற நூலிலே அழகாகச் சொல்கிறார்:

பள்ளிக்கூடத்திலே ஒரு பையன் வீட்டுப் பாடம் எழுதாமல் போகிறான். 'உபாத்யாயர் கையை நீட்டு!' என்று அதட்டுகிறார். இந்தக் கையிலே ஆறு அடி; அந்தக் கையிலே ஆறு அடி! பிரம்பினால் பளீர் பளீரென்று அறைகிறார்! துடிக்கிறான் மாணவன்!

பிரம்பு இருக்கிறதே... அந்தப் பிரம்பின் சம்பந்தம் மாணவனுக்கும் இருக்கிறது; அடிக்கிற ஆசார்யனுக்கும் இருக்கிறது. ஆனால், கஷ்டத்தை அனுபவிப்பவன் ஆசார்யனா? சிஷ்யனா?...

சிஷ்யனுக்கல்லவா கஷ்டம்! ஆசார்யருக்கு எந்த கஷ்டமும் இல்லை. பிரம்பின் சம்பந்தம் இருவருக்கும் இருந்தாலும் கஷ்டம் ஒருவருக்குத்தான்.

நம் சரீரத்திலே உள்ளுக்குள்ளே எம்பெருமான் உட்கார்ந்திருக்கிறான்.

உபநிஷத் அழகாகச் சொல்கிறது:

சரீரம் பெரிய விருக்டம். அதிலே கிளைகள். கிளையிலே ஜீவாத்மா பரமாத்மா என்று இரண்டு பக்ஷிகள் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அந்த சரீரத்துக்குரியவருக்குத் தலைவலி வருகிறது. ரொம்ப அவஸ்தைப்படுகிறார்.

ஆனால் அவருக்கு உள்ளே உறைகின்ற பகவானுக்கு உண்டோ அதெல்லாம்...?

வியாதி வருகிறது. சரீரத்துக்குள்ளே உட்கார்ந்திருந்தாலும் பகவான் பரம பவித்ரமாகவே இருக்கிறான்.

ஜீவாத்மாவுக்குச் சமமாக அவனுக்கும் அந்த சரீர. சம்பந்தம் இருந்தாலும் பகவானுக்கு எந்த கிலேசமும் கிடையாது.

இதனால்தான் விஷ்ணுபுராணத்திலே கிருஷ்ணாவ தாரமே தத்வபரமாய்க் காட்டப்படுகிறது.

சிறந்த விஷயங்கள், தத்துவங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் விஷ்ணு புராணத்தைப் படிக்க வேண்டும்.

பாரத தேசத்தின் எல்லையை நிர்ணயிக்கிற சமயத் திலே, விஷ்ணு புராணத்தைப் பார்த்தே அதைச் செய்திருக் கிறார்கள் - அவ்வளவு முக்கியமான கிரந்தம் அது.

அப்படிப்பட்ட விஷ்ணு புராணத்தில் தத்துவம் நன்கு பிரகாசிக்கிறது. அந்த தத்துவத்தை நாம் நன்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதிலே, கர்ப்பத்தில் சிசு வளருகிற அவஸ்தையெல்லாம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் பகவான் உதித்தானே அவனுக்கு ஏதாவது அவஸ்தை உண்டா, என்றால் கிடையாது.

மனித சிசுவுக்குத்தான் எல்லா அவஸ்தைகளும். உபநிஷத் சொல்கிறது. கர்ப்பத்திலே இருக்கும் சிசு பகவானைப் பார்த்துக் கேட்பதாகச் சொல்கிறது.

ஏனென்றால், அப்போது கர்ப்பத்திலே இருக்கிற காலத்தில் அதற்கு நல்ல ஞானம்! ஹ்ருதய புண்டரீகத் திலே பகவான் எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்து உள்ளுக்குள்ளே அது தியானம் பண்ணுகிறதாம். 'ஐயோ! என்னைப் படுகுழியிலே தள்ளி விட்டாயே! இப்படியெல்லாம் நான் அவஸ்தைப் படவேண்டுமா!' என்றெல்லாம் விசாரப்படுகிறதாம்.

பகவானும் அதோடு பேசுகிறான். 'நீ பண்ணிய பாவத்துக்குப் பலனைக் கொடுக்க வேண்டியது என் பொறுப்பாக இருக்கிறது. ஆகையினால் நீ இப்படித்தான் அவஸ்தைப் படவேண்டும். வேறு வழியில்லை' என்று பண்ணிய தப்பையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டே வருகிறான். அதுவும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. பகவானோடு பேசுகிறது.

அப்புறம் அந்த சிசு பிறக்க வேண்டிய காலமும் வந்து விடுகிறது. பிரசவித்து விடுகிறாள் தாயார். குழந்தையின் சிரஸ் வெளியிலே வந்தவுடனேயே, பூலோகத்திலே ஒரு வாயு இருக்கிறது - சடம் என்று ஒரு வாயு! அது தலையிலே ஓர் அடி அடிக்கிறது. அடித்தவுடனே, இத்தனைநேரம் ஞானத்தோடு பகவானுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததே... அது மொத்தமும் போய்விடுகிறது! அழ ஆரம்பிக்கிறது குழந்தை! என்ன அழுகை...? 'குவா குவா' என்று அழுகிறதாம். சமஸ்கிருதத்திலே குவா என்றால் எங்கே என்று அர்த்தம். இதே 'குவாஸௌ? குவாஸௌ?' என்ற கேள்வியைத்தான் ஹிரண்ய கசிபு கேட்டான்!

குழந்தையுடைய வாழ்க்கையின் ஆரம்பமே கேள்வி தான்.

“இத்தனை நேரம் ஒருவனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேனே... அவன் எங்கே?” என்று கேட்கிறதாம்.

இனிமேல் குழந்தை பெரிதாகி, அக்ஷராப்யாஸம் பண்ணி வைத்து, வேதாந்த பாடமெல்லாம் கற்று, அப்புறம் பகவானைப் போய் அடைவது என்பது எவ்வளவு பெரிய காரியம்! ஞானத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்வது ரொம்ப கஷ்டம். சாஸ்திரத்தில் உபதேசம் பண்ணலாம். இதரர்களுக்குச் சொல்லலாம். நிறைய

படித்தும் வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அனுஷ்டானத்தில் அது வரவேண்டாமா?

விஷயத்தை நன்கு புரியும்படி எடுத்துச் சொல்லக் கூடியவர்கள் பலர் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களே சொல்கிற விஷயத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் அப்படிப்பட்ட அனுஷ்டானம் மகான்கள் யாருக்கோ ஒருத்தர் இரண்டுபேருக்குத்தான் ஏற்படும்.

ஆகவே எத்தனை ஜன்மாக்கள் எடுத்து எம்பெருமானை அடைவது என்பது இலேசில் முடிவாகாத காரியம்.

அதேபோல் அந்திமப் பிரயாணமும் ரொம்ப கஷ்டம். ஆயிரம்பேர் நின்று கொண்டு ஏக காலத்திலே சூலாயுதத்தை எறிவார்கள். கர்ப்போபநிஷத்தே இதையும் விவரிக்கிறது. பிராணன் போகிற தறுவாயில் இருக்கிற கஷ்டத்தைச் சொல்லி முடியாது. மறுபடி கர்ப்பத்துக்கே போய்விடலாம் போலிருக்கும் - அவ்வளவு கஷ்டம்! ஆயிரம் பேர் இரண்டு கரத்திலும் சூலம் தாங்கித் தாக்கினால் இரண்டாயிரம் சூலங்கள்!

- அப்படித்தான் பிராணன் போகிற போது கஷ்டமாயிருக்குமா என்று கேட்டால், தெரியாது என்கிறது உபநிஷத்! அவரவரும் அனுபவிக்கப் போவது தானே. முன்னமே சொல்லி பயமுறுத்துவானேன் என்ற கருணை!

- இந்த மாதிரி அவஸ்தையெல்லாம் நமக்குத்தான். பகவான் பிறந்திருக்கிறான். பல அவதாரங்கள் எடுத்தும் இருக்கிறான். ஆனால் இந்த மாதிரி சம்பந்தம், அவஸ்தையெல்லாம் இல்லாமல் பரமாத்மா வாஸம் பண்ணுகிறான் என்பதனாலே பூதாத்மா என்று அவனுக்குப் பெயர்.

ஒரு குறையுமில்லாதவன் பகவான் என்பதனாலே தான் விச்வாமித்ர மஹரிஷி ஸ்ரீ ராமனை 'கௌசல்யா சுப்ரஜா ராமா!' என்று துயிலெழுப்புகிறார். எல்லா சுப்ர பாதத்துக்கும் மூலமான சுப்ரபாதம் அவர் சொல்வது!

படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான் பரமாத்மா. 'அந்த அழகைப் பாருங்கள்' என்கிறார். ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார் பகவானை. 'கௌசலையினுடைய நல்ல பிள்ளையே, ராமா!' என்கிறார்.

நல்ல பிள்ளையே என்றால்...?

அப்பா - அம்மா சொல்கிற வார்த்தையைக் கேட்கிற பிள்ளை.

யார் நல்ல பிள்ளை என்ற கேள்விக்கு இன்னொரு இடத்தில் வேதம் சொல்கிறது... அப்பா - அம்மா இருக்கிற காலத்திலேயே, அப்பாவைக் காட்டிலும் பிள்ளை ரொம்ப உயர்ந்த ரீதியிலே இருக்கிறான் என்றால்; அந்த அப்பா, பிள்ளையினிடத்திலே தோற்கக் கூடிய அப்பாவாக இருக்கிறார் என்றால், அதைக் கண்டு உலகமே கொண்டாட, அப்பாவும் ஆனந்தப் படுகிறார் என்றால் அப்படிப்பட்டவன் உயர்ந்த பிள்ளை.

சிஷ்யரிடத்திலே, ஆசார்யர் தோற்க வேண்டும் என்று நினைப்பாராம். ஏனென்றால், 'யாரிடத்திலே படித்

தார் இவர்...?'
 என்று யாராவது
 கேட்டால்,
 'அவரிடத் திலே!' என்று குருவின்
 பெயரைத்தானே
 சொல்வார்கள்.
 அவரே தோற்றுப்
 போய் விட்டா
 ரென்றால் அவர்
 சிஷ்யன் எப்படிப்
 பட்டவர் என்கிற
 பெருமை ஆசார்ய
 ரிடத்திலேதான்
 போய்ச் சேரும்!
 அதே மாதிரி தான்
 மகன் தந்தையை
 மிஞ்சினான் என்ற
 சொல்லும்!

'இவன்
 தந்தை' என்
 நோற்றான்கொல்
 என்னும் சொல்'
 என்று வள்ளுவர்
 சொன்னதற்கு
 மூலம் எது என்று
 கேட்டால் வேதம்
 தான்.

ஸோமபவம்
 என்று ஒரு யக்ஞம்.

அதிலே சந்திரனைக் குறித்து வருகிற மந்திரத்திலே என்ன பிரார்த்திக்கப்படுகிறது...?

நல்ல பசுக்கள் நிறைய இருக்க வேண்டும்; வேகமாக ஓடக் கூடிய குதிரைகள் வேண்டும்; வீரம் - வேண்டும். வீரம் என்கிற சப்தத்துக்குப் புத்திரன் என்று அர்த்தம். நல்ல பிள்ளை.

அவன் எப்படி இருக்க வேண்டும்...?

கிருஹத்திலே பந்து மித்ரர்களெல்லாரும் கொண்டாடும்படி இருக்க வேண்டும். எல்லோரும் வந்து அந்நியோன்னியமாக அவனிடத்திலே ஈடுபட வேண்டும். வீட்டிலே இருக்கிறவர்களே குறை சொல்லும் படியாக இருக்கக் கூடாது. அதே மாதிரி, சபையிலேயும் எல்லோரும் கொண்டாடும் படியான பெருமை, வித்வத்தை அவன் பெற்றிருக்க வேண்டும். அப்பாவினுடைய கீர்த்தியைப் பிறர் பரக்கப் பேசும்படியான அளவுக்கு உயர்த்திக் காட்டுகிறவனாக இருக்க வேண்டும்.

பெற்றவர்கள் உயர்பதவி அடைந்துவிட்டால் சிரத்தையாக வருஷம் தவறாமல் சிராத்தம் செய்பவனாக இருக்க வேண்டும்.

- இவையெல்லாம் எவனிடத்தில் இருக்கிறதோ அவன்தான் சத்புத்திரன்.

இதிலே பாருங்கள், சொன்னவற்றுள் முதல் விஷயம் என்ன...?

பிண்டப் பிரதானம் பண்ண வேண்டும் என்பதைச் சொல்லவில்லை. அப்பா - அம்மா உகந்த பிள்ளையாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் முதலில் சொல்லப் பட்டது.

ஒரு பிள்ளை பிறந்தாலும் உத்தமனாக நல்ல பிள்ளையாகப் பிறக்க வேண்டும் என்பதே எப்போதும்

பிரார்த்தனையாக இருக்கிறது. நல்ல பிள்ளை என்பவன், அவர்கள் சொல்கிற வார்த்தையைக் கேட்கக் கூடிய பிள்ளை.

“விச்வாமித்ரருடன் காட்டுக்குப் போ!” என்று தசரதர் ராமனைப் பார்த்துச் சொன்னதும்,

“அறுபதினாயிரம் வருஷம் பிள்ளை இல்லாமல் இருந்தீர் நீர்... புத்ரகாமேஷ்டி, அச்வமேத யக்ஞங்களெல்லாம் பண்ணி, என்னைப் பிள்ளையாய்ப் பெற்றெடுத்தீர். காட்டிலிருந்து ஒரு மஹரிஷி வந்து என்னை அனுப்பு என்று கேட்டால், அனுப்பிவிடுவதற்காகவா பிள்ளையைப் பெற்றீர்...? நான் போக மாட்டேன்!” என்று ஸ்ரீராமன் உட்கார்ந்திருந்தான் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்... வந்த காரியம் ஆகியிருக்குமா? அவனுடைய அவதார காரியம் நடந்திருக்குமா?

ஒரு கூணம் கூட மறுமாற்றம் சொன்னானா ராமன்...? உடனே கூட போனான்.

அதே போல் விச்வாமித்ரருடன் போன போதும் என்ன ஆயிற்று?

பகவானே சொல்கிறார் பாருங்கள்... தாடகையை வதம் பண்ணவேண்டும் என்கிறார் விச்வாமித்ரர். அந்த நேரத்திலே சொல்கிறான்...

“ஸ்த்ரீ வதை கூடாது. இருந்தாலும் ஆசார்யரான நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். என் தந்தை உம்மைக் காட்டிக் கொடுத்தார். உங்கள் வாக்கு கௌரவம். அதனால் இதைப் பண்ணுகிறேன்” என்கிறான்.

அப்பா வார்த்தைக்கு இணங்கி இதைப் பண்ணுகிறேன் என்று பகவானே பண்ணுகிறானே. அப்படியானால் அவன் எந்த அளவுக்குத் தாய் - தந்தையிடத்திலே அன்பு உடையவன்!

அப்படிப்பட்ட ராமனைப் பார்த்துதான் சொல்கிறார் விச்வாமித்ரர், 'கௌசல்யா சுப்ரஜா!' என்கிறார்.

கௌசல்யையை ஏன் சொல்கிறார் என்றால், நித்யம் இந்தப் படுக்கை - கிடக்கை - பகவான் படுத்துக் கொண்டிருப்பதை அவள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். குழந்தை பிறந்ததிலிருந்தே இந்த அழகைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். "இந்த ஒரு நாள்தான் நாம் பார்க்கக் கொடுத்து வைத்தோம். தினமும் பார்த்தானே அதனால் அவளல்லவா தன்யாத்மா!" என்று விச்வாமித்திரர் கொண்டாடுகிறார்.

இன்னொரு காரணத்துக்காகவும் கொண்டாடுகிறார். இதெல்லாம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, துல்லியமாகத் துருவித் துருவி வியாக்யானம் பண்ணுகிறார். வியாக்யான சக்ரவர்த்தி என்று பெயர் அவருக்கு. அவர் என்ன சொல்கிறார் என்றால்,

'தசரதன், ராமனை அனுப்பு என்று சொன்னதும் அனுப்பிவிட்டான். ராமனுக்குப் பிறகு மூன்று பிள்ளைகள் அவனுக்கு. ஆனால் கௌசல்யைக்கு ராமனை விட்டால் மறுமாற்றம் உண்டோ! வேறு பிள்ளை உண்டோ? ஆனாலும் அவள் ராமனை அனுப்பினாளே!' என்று கேட்கிறார்.

அதனால்தான் விச்வாமித்திரர் 'கௌசல்யா சுப்ரஜா' என்று அவனைக் கொண்டாடுகிறார். நல்ல தாய், நல்ல பிள்ளை என்று கொண்டாடுகிறார்.

அதற்கு மேலும் ஒரு வியாக்யானம் பண்ணுகிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை.

நமக்குப் பிறக்கும்படியான சிசு இருக்கிறதே... அதைப் பார்த்தே அதன் அம்மா பூரித்துப் போகிறாள். பர்த்தாவைக் கூப்பிட்டுக் காட்டுகிறாள். 'இங்கே

வாருங்கள்! இதைப் பார்க்காமல் என்ன பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?' என்கிறாள்.

இந்த சிசவுக்கே நாம் படாத பாடு பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம், உலகத்திலே. இது அப்ராக்குதமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹம். சர்வ கந்த: சர்வ ரஸ: என்கிறது, உபநிஷத் பகவானை. சர்வ கந்தங்களுக்கும் இருப்பிடம் அவன். ரஸம் அவன்!

அவதார காலத்திலேயும் எந்தவிதமான கிலேசங்களும் அவனுக்கு இல்லை. வைகுண்டத்திலே எப்படி இருக்கிறானோ, அப்படியேதான் வந்து பிறந்தான் பரமாத்மா. அவ்வளவு அழகனைப் பார்த்துக் கொண்டாடுகிறார் விச்வாமித்திர மஹரிஷி.

எந்த நிலையிலேயும் அவதார காலத்திலேயும் ஞானத்துக்கோ திருமேனிக்குோ எதற்கும் அவனுக்கு வாட்டமில்லை.

மதஸ்யமாய்ப் பிறந்தான் என்றால், மதஸ்யத்தினுடைய அறிவுதானா?

கூர்மமாய்ப் பிறந்தான் என்றால் கூர்மத்தினுடைய அறிவுதானா? மனிதனாய் பகவான் தோன்றினான் என்றால் மனிதனுடைய அறிவுதானா...?

எப்போதும் அவன் சர்வக்ஞனாகவே இருக்கிறான் - அவதார காலத்திலேயும் கூட. இருந்தாலும், போட்டுக் கொண்டிருக்கிற வேஷத்துக்கு ஏற்ப நடிக்கிறான்.

சீதை அக்னிப் பிரவேசம் பண்ணுகிற போது தேவதைகளெல்லாம் பார்க்கிறார்கள். 'தடுத்து நிறுத்தாமல் நின்று கொண்டிருக்கிறாயே, ராமா! நீ யார் என்று நீ உணர வில்லையா...? இப்படி வீணாக நிற்கிறாயே!' என்று கேட்கிறார்கள்.

அப்போது பகவான் என்ன சொல்கிறான்...?

‘என்னை நான் மனிதனாக நினைக்கிறேன்’ என்கிறான். ‘நினைக்கிறேன்’ என்று சொல்கிறபோதே ‘மனிதன் அல்ல’ என்பது தொனிக்கிறது. போட்டுக் கொண்டிருக்கிற வேஷத்துக்கு ஏற்ப, ‘மனிதன்’ என்று சொல்கிறான் பரமாத்மா. ஆனால், அவன் மனிதன் அல்ல; சர்வக்ஞன். ஒரு நாடகத்திலே ஸ்தரீ வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஒருத்தர் நடிக்கிறார். அவர் புருஷர் என்பதை மறந்து விடுவாரோ...? அது போலத்தான். இப்படி, துளிக்கூட தோஷமில்லாமல், பூரணமாய் பவித்ரமாய் அவன் இருக்கிறதாலே பூதாத்மா என்று இந்த இடத்திலே சஹஸ்ரநாமத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரம பவித்ரமான ஆத்மா என்கிறது.

அந்த எம்பெருமானை பூதாத்மா என்று யார் சொல்கிறார்களோ, சொல்ல யார் கேட்கிறார்களோ, இந்த விஷயம் அவர்கள் மனத்திலே, நின்று, அவர்களை பூதாத்மாக்களாக மாற்றும்.

கௌசல்யை ஸ்ரீ ராமனை அனுபவித்தாள் என்று சொன்னேன். யசோதையைப் பற்றிய ஒரு கதையை ஞாபகப்படுத்திப் பாருங்கள்...

குழந்தை கிருஷ்ணனின் காதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துத் திருகுகிறாள் யசோதை!

மகான்களெல்லாம் இந்தச் சம்பவத்தைக் கேட்டு அழ ஆரம்பித்துவிடுவார்கள்! “என்ன அக்கிரமம்!” என்று கேட்கிறார்கள். ‘ஆய்ச்சி கையாலே காதைத் திருகும்படியாகத் தன்னைத் தாழ இட்டுக் கொண்டானே சர்வலோக சரண்யன்’ என்கிறார்கள்.

பரமாத்மா, சர்வ நியம்தா! அவன் காதைப் பிடித்துத் திருகி இழுத்துக் கொண்டு வருகிறாள் யசோதை.

“என்ன உபத்திரவம் பண்ணுகிறாய் நீ! இப்போது எங்கே போய்விடுவாய் என்று பார்க்கிறேன்!” என்று தரதர வென்று இழுத்துக் கொண்டு வந்து உரலில் கொண்டு போய்க் கட்டுவதற்காக நிறுத்துகிறாள். நிறுத்தியவள், கட்டுவதற்குக் கயிறு கொண்டுவரவில்லை. அவசரம்! குழந்தையைப் பார்த்து ஒரு மிரட்டு மிரட்டுகிறாள்!

“இங்கேயிருந்து நகர்ந்து போனாயானால், தெரியும்! ஜாக்கிரதை!”

அந்தக் குழந்தை கட்டுப்படுகிறது! கயிறைக் கொண்டு வருவதற்குத் தைரியமாகப் போகிறாள் யசோதை.

கயிறைக் கொண்டு வந்து சுற்றிக் கட்டினால், முடிச்சுப் போட வரவில்லை. சரியாக அரை அங்குலம் கயிறு குறைவாய் இருக்கிறது.

மறுபடியும் 'இரு'... என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் இன்னொரு கயிறைக் கொண்டு வருகிறாள். மறுபடியும் கட்டினால் மறுபடியும் அரை அங்குலம் நீளம் குறைவாய் இருக்கிறது.

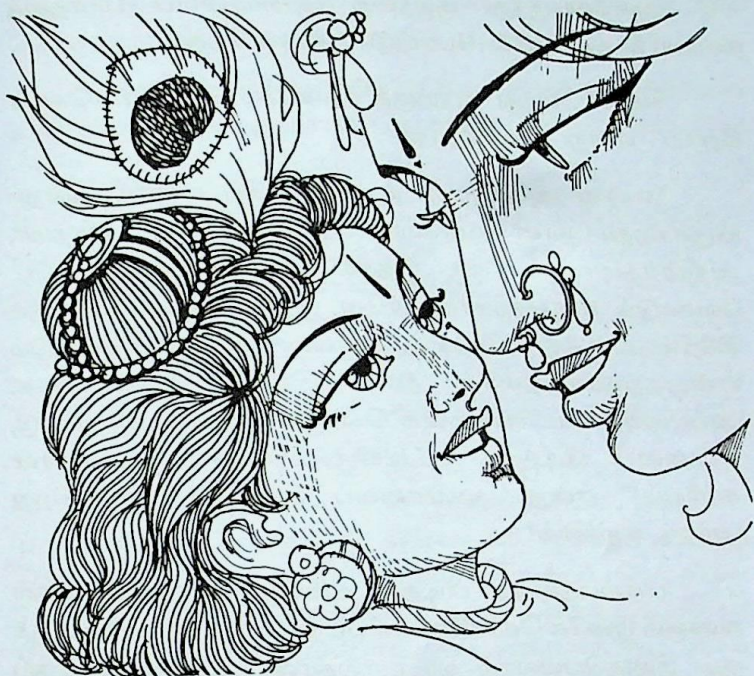
யசோதை வியர்வை வழிய வழிய படுகிற அவஸ்தையை அந்தக் குழந்தை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

மறுபடியும் 'இரு' என்று சொல்லிவிட்டுக் கயிறு தேடுகிறாள்! ஆயர்பாடிப் பெண்களின் கழுத்தில் இருந்த மங்கள குத்ரம் தவிர அத்தனைக் கயிறும் கண்ணன் கையிலே சுற்றுவதற்கே சரியாய்ப் போய்விட்டதாம்!

கடைசியில், யசோதை தன்னை கட்டட்டும் என்று அனுமதித்து நின்றானாம் கண்ணன்.

இந்த அனுபவத்தை மதுரகவியாழ்வார் பாடியிருக்கிறார். நம்மாழ்வாரோ, பகவானின் எளிமை, செளலப்பம் எத்திறம்! என்று மூர்ச்சையாகியே விழுந்துவிட்டார். விழுந்தால் மூர்ச்சை தெளிய ஆறு மாத காலம் ஆகிறதாம்! எழுந்தபின் மறுபடியும் மூர்ச்சையாகிவிடுகிறார். மறுபடியும் ஆறுமாத காலம்... இப்படியே பதினெட்டு மாதம் வரை நம்மாழ்வாரை எழுந்துகொள்ள விடாமல் பண்ணியது இந்த சரித்திரம்!

இப்படியாக மகான்களின் ஹ்ருதயம் துடிக்கிறது. கண்ணன் உரலிலே கட்டுண்ட விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு...!

யசோதையால் கட்டுண்ட குழந்தை என்ன பண்ணுகிறது...? இரண்டு கையாலும் தலையில் தலையில் அடித்துக்கொள்கிறது. கையை யசோதை கட்டி வைத்திருந்தாலும் முன்கை மட்டும் நகர்த்தும்படியாய் இருக்கிறது. அம்மாவைப் பார்த்துத் தலையில் அடித்துக் கொள்கிறது குழந்தை. அம்மா என்ன பண்ணுகிறாள்...? இங்கே இருக்கிற பசுவை அங்கே கட்டுகிறாள். சாணத்தை யெல்லாம் வழித்து வாரிக்கொண்டு போய் அங்கே போடுகிறாள். அங்கே இருக்கிற புல்லை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வந்து இங்கே போடுகிறாள்! பால் பாத்திரத்தை யெல்லாம் தேய்க்கிறாள்.

அங்கேயிருந்து குழந்தை அம்மாவைப் பார்த்துத் தலையில் தலையில் போட்டுக் கொள்கிறது.

கிட்டே வந்து “எதற்குத் தலையில் அடித்துக் கொள்கிறாய்” என்று கேட்கிறாள்.

“என்ன அக்கிரமம்! நீ பண்ணுகிற காரியம் நன்றாயிருக்கிறதா! நான் சர்வலோக சரணயன்; சர்வ பூதாத்மா, அந்தராத்மா... உனக்கு இந்தக் காரியமெல்லாம் விட வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே இங்கே வந்து பிறந்திருக்கிறேன். உனக்கு விசேஷ அனுபவம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே நான் இங்கே இருக்கிறேன். அப்படிப் பட்ட என்னைக் கொஞ்சுவதை விட்டு விட்டு, என்னைப் பிடித்துக் கட்டியிருக்கிறாயே! இது என்ன காரியம்!” என்று அம்மாவைப் பார்த்துச் சொல்கிறது அந்தக் குழந்தை!

பிரும்மத்தைப் பிடித்து உள்ளே கட்டி விட்டால் நமக்கும் இங்கே லௌகீக காரியம்தான் ஒடிக்கொண்டிருக்கும். இதையெல்லாம் விட்டால்தான் நம்மால் அவனைப் பிடித்துக் கொள்ள முடியும்.

அவனைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டால் இது மொத்தமும் தானாக நழுவும்! ‘தூங்குபவர்கைப்பண்டம் போலே!’ என்று சுவாமிதேசிகன் மிக அழகாய்ச் சொல்கிறார். தூங்குபவர் கையிலே இருக்கிற பண்டம், அவரிடம் ‘விழப்போகிறேன் விழப்போகிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டா விழும்! தானாக அல்லவா விழும்.

அந்த மாதிரிதான், பகவத் விஷயத்திலே ஈடுபட்டால், நாம் கெட்டியாகப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமே இந்த பந்தங்கள்... அவை மொத்தமும் கீழே

In Public domain. Digitization Muthulakshmi Research Academy
விழும். ஆனால் இதையெல்லாம் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தோமானால் அவன் போய்விடுவான்!

ஆகையினாலேதான் சுமித்ரை தன் பிள்ளை லக்ஷ்மணனிடம் அழகாகச் சொன்னாள்:

“அப்பா குழந்தாய்! ராமனுக்குச் சதா காலம் கைங்கர்யம் பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறாய். கைங்கர்யம் பண்ணும்படியான நீ, ராமனை ஏற - இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டிராதே!”

ஏன் ஏற இறங்கப் பார்க்கக் கூடாது?... அப்படிப் பார்க்க ஆரம்பித்தால் கைங்கர்யம் சித்திக்காது! அவன் பகவான் என்பதை மறந்துதான் அவன் திருவடியிலே கைங்கர்யம் பண்ண முடியும்!

கோயிலில் அர்ச்சகர்கள் இருக்கிறார்கள்... அவர்கள் பகவானைப் பார்த்துக் கண்ணால் ஜலம் விட்டுக் கொண்டேயிருந்தால் எல்லோரும் தேங்காய், வெற்றிலை பாக்கை வைத்துக்கொண்டு நின்று கொண்டேயிருக்க வேண்டியதுதான்! அதுபோல்தான் லக்ஷ்மணனும் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவதற்காக அவனை மறக்க வேண்டும் என்றான் சுமித்ரை!

அப்படிப்பட்ட ராமனைத்தான் விச்வாமித்ரர் ‘கௌசல்யா சுப்ரஜா’ என்று துயிலெழுப்பினார்.

பகவானை ஸ்மரிக்க வேண்டும்; பகவான் நாமாவைச் சொல்ல வேண்டும் என்று கருட புராணம் வெகு அழகாகச் சொல்கிறது.

அப்படி ஸ்மரிப்பவர்களுக்கு என்ன கிடைக்கும் என்பதையும் சொல்கிறது. அதை ஆசார்யார்களும் வியாக்யானமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

நாம் பெரும் பிரயாணம் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். திருவள்ளூர் போக வேண்டும் என்று நினைத்துப் போய் வந்து விட்டோமானால் ஒரு பிரயாணம் முடிந்து விடுகிறது. அத்தகைய பிரயாணம் இல்லை இந்தப் பிரயாணம் - இது நித்ய பிரயாணம் - வந்து கொண்டே யிருக்கிற பெரிய்ய பிரயாணம்.

அந்த காலத்தில் பிரயாணமென்றால் நடந்தே போவார்கள். நடைபலம் அதிகமாயிருந்தது அவர்களுக்கு. இப்போது நாம் பிரத்யேகமாக நடக்க வேண்டியிருக்கிறது! அந்தக் காலத்து நடைப் பிரயாணங்களின்போது வழியிலே குளம் வரும். அதன் கரையிலே மரம் இருக்கும். அங்கே இளைப்பாறி சாப்பிட்டுவிட்டு ஸ்வஸ்தானத்தை அடைவார்கள். கட்டுச் சாதம் என்பதாக புளியோதரை, தொத்தியோன்னம், மோர்க்களி என்று ஏதாவது எடுத்துக் கொண்டு போவார்கள்.

ஒரு பிரயாணத்தில் களைப்பில்லாமல் போய்ச் சேருவதற்காகச் கட்டுச்சாதம் கூட வருகிற மாதிரி... நாம் ஈடுபட்டிருக்கிற பெரிய்ய... முடிவில்லாத இந்தப் பிரயாணத்தில் நாம் களைப்பில்லாமல் இருக்க வேண்டுமானால் புண்டரீகாக்ஷனுடைய நாம சங்கீர்த்தனம் என்கிற கட்டுச் சாதம் நமக்கு வாழ்வளிக்கும். இல்லையானால் கஷ்டம். இந்தப் பிரயாணமே சிரமமாகும்.

‘சிரமமில்லாத பிரயாணம் பண்ணுவதற்குக் கட்டுச் சாதம் போலே...’ என்று கருடபுராணம் சொல்கிறதே, அதே கருட புராணம் எட்டு விதமான பக்தியைச் சொல்கிறது.

இந்த எட்டு விதமான பக்தியிலே ஏதாவது ஒன்று ஏற்பட்டாலும், எல்லாம் ஏற்பட்டாலும் அவன்தான் முனி, அவன்தான் மஹரிஷி, வித்வான், அவன்தான்

ஸ்ரீமான், அவன்தான் யதீச்வரன் என்று கருடபுராணமானது கொண்டாடுகிறது.

எட்டிலே முதல்: பக்தஜன வாத்ஸல்யம்

‘என்னுடைய பக்தாளிடம் வாத்ஸல்யமாக இருக்க வேண்டும்’ - இது பகவானுடைய வாக்கு. ‘பகவானுவாச’ என்று கருட புராணத்திலே பகவானே சொல்கிறான்.

பிரஹலாதன் சொல்கிறான் விஷ்ணு புராணத்தில். - “ஒருத்தரை ஒருத்தர் துவேஷிக்க இடம் ஏது? மற்றவர்களைப் பரிகாசம் பண்ணலாமா...? அவிவேகிகள் வேண்டுமானால் பண்ணலாமேயொழிய விவேகமுடையவன் பண்ணவே மாட்டான்” என்கிறான் பிரஹலாதன்.

ஏன் அப்படிச் சொல்கிறான் என்றால், ‘எல்லோருக்குள்ளும் பகவான் இருக்கிறான் என்று உணர்ந்த பிற்பாடு, என்னுள்ளேயும் எம்பெருமான் இருக்கிறான் என்று உணர்ந்த பிற்பாடு, உன்னுள்ளேயும் இருக்கிறான் என்று உணர்ந்த பிற்பாடு... ஒருத்தரை துவேஷித்தால் யாரை துவேஷித்ததாகிறது? ஏளனம் பண்ணினால், யாரை ஏளனம் பண்ணினதாகிறது? எம்பெருமானைத் தான் பழித்ததாகும். பகவானைத்தான் பழித்ததாகும். எனவே ஒருத்தரை துவேஷிப்பது என்பது முடியுமா? ஒருத்தரை நிந்திப்பது என்பது முடியுமா!

அதனாலே பக்தஜன வாத்ஸல்யம் - பக்த ஜனங்களிடத்திலே எவன் பக்தியோடு இருக்கிறானோ அவனுக்குப் பரிபக்குவமான நிலை ஏற்படும்.

எட்டு விதமான பக்தியிலே இரண்டாவது என்ன...?

‘என்னுடைய பூஜையை அனுமதிக்கக் கூடியவனாக இருக்க வேண்டும்’ என்கிறான் பகவான்.

நிறைய புஷ்பம் வாங்கினால், 'எதற்கு இவ்வளவு? தனுர் மாசம் முடிய பூஜை பண்ண வேண்டாமா... இன்றைக்கே எல்லாவற்றையும் வாங்கிவிட அவசியம் என்ன?' என்று கேட்கக் கூடாது. பகவானுக்குச் செய்கிற போது கணக்குப் போடுவதெல்லாம் ரொம்ப தப்பு. பகவத் விஷயத்திலே, இன்னொருவர் பண்ணுவதைப் பார்த்து ஆனந்திக்கணுமேயொழிய எதற்கு, ஏன்? என்று குறுக்கிடலாகாது. ஆகவே பூஜையை ஆமோதிப்பவனாக இருக்க வேண்டும் என்பது பக்தியின் இரண்டாவது வகை.

மற்ற ஆறையும் தொடர்ந்து சொல்கிறேன்.

எட்டு விதமான பக்தியில் முதலாவது பக்த ஜன வாத்ஸல்யம்; இரண்டாவது பகவானைப் பூஜிப்பதை அனுமதிக்கக் கூடியவர்களாய் இருப்பது.

மூன்றாவது, மற்றவர்கள் பூஜை பண்ணட்டும் என்று பேசாமல் இருந்துவிடாமல், தானும் பண்ண வேண்டும்.

தானும் புஷ்பங்களை எடுத்து பகவானை அர்ச்சனை பண்ணி ஆராதிக்க வேண்டும். பகவத் கைங்கர்யத்திலே ஈடுபட வேண்டும்.

உபநிஷத் சொல்கிறது: ஜீவாத்மாவுக்குத் தனித்து ஒரு வாக்கியம் கிடையாது! இந்த ஜீவாத்மாவினுடைய ஆனந்தம் எது...? ஜீவாத்மாவானது பகவத் சேவை-கைங்கர்யம் பண்ணுகிறது. அதைப் பார்த்து பரமாத்மா ஆனந்திக்கிறான். அவனுடைய திருமுகம் 'ஆகா' என்று சந்தோஷப்படுகிறது. அதைப் பார்த்து இவன் ஆனந்தப் பட வேண்டுமேயொழிய, வேறு ஆனந்தம் ஜீவாத்மாவுக்கு இல்லை. அப்படி உயர்ந்த ரீதியிலே எம்பெருமானை அர்ச்சனை பண்ண வேண்டும்.

நான்காவதாகப் பாருங்கள்... அவன் விஷயத்தில் ஜம்பப்படக்கூடாது! படாடோபத்துக்காக, மற்றவர்கள் கொண்டாடுவார்கள் என்பதற்காக ஒன்று பண்ணக்

கூடாது. முக்குறும்பறுத்த நம்பி என்று எம்பெருமானுக்குப் பெயர். கியாதி, லாபம், பூஜை - இது மூன்றும் முக்குறும்பு.

தனக்கு கீர்த்தி ஏற்படும் என்பதற்காகவோ லாபம் ஏற்படும் என்பதற்காகவோ பகவான் விஷயத்தில் ஈடுபட லாகாது. அதை வெறுக்கிறான் எம்பெருமான்.

திருவேங்கடமுடையான் சன்னிதியில் தொண்டை மான் சக்ரவர்த்தி நித்தியம் ஆயிரம் சுவர்ண புஷ்பங்களால் அர்ச்சனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அவ்வாறு பண்ணி இரவு சேவை ஆன பிற்பாடு கதவைச் சாத்தி சீல் வைத்துவிடுவார்கள்.

ஒரு நாள் காலை, கதவைத் திறந்து பார்த்தால், சுவர்ண புஷ்பங்களெல்லாம் கீழே, தரையிலே கிடக்கின்றன. மண்ணாலான புஷ்பம் பகவான் திருவடியிலே இருக்கிறது! ராஜா பார்த்து திடுக்கிட்டான். மண்ணாலே கூட அர்ச்சனை பண்ணுவார்களா என்ன...? யார் இப்படிப் பண்ணியது?

கேட்டுப் பார்த்தால் யாருக்கும் தெரியவில்லை. இந்த மாதிரியே இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகிவிட்டன. ஆஸ்தான புரோகிதர்களைக் கேட்டால், 'யாரோ ஒருத்தன் எங்கோ மண் புஷ்பம் சமர்ப்பிக்கிறான். அதைத் தான் பகவான் ஏற்கிறான்' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். 'அதற்கு மேல் சமர்ப்பிக்கப்படும் சுவர்ண புஷ்பத்தைக் கீழே தள்ளிவிடுகிறான்' என்றார்கள்.

ராஜா தேட வைத்தான். தேடிப் பார்த்தால், கீழே - மலையடிவாரத்திலே ஒரு குயவன், மண் பானை பண்ணுவதும் தன்னுடைய குடிசையிலேயே திருவேங்கடமுடையானை மண்ணால் பண்ணி வைத்திருப்பதும் தெரிகிறது. ரொம்ப வயோவிருத்தனாக இருக்கிறான். எழுந்திருக்க முடியவில்லை அவனால். 'நீ இங்கேயே இருக்கிறாய்.

உ ன் னை
என்னால் ஏறி
வந்து சேவிக்க
முடியாது.
அந்த பாக்கியம்
எங்கே
கிடைக்கும்!
என்று
இருக்கிற
இடத்திலேயே
சேவிக்கிறான்.
அதை,
பரமாத்மா
அங்கே உத்தம
ஸ்தானத்திலே
ஏற்கிறான்.

ஆகவே,
கியாதி
அல்லது
புகழுக்காகச்
செய்வதை
பகவான்
வெறுக்கிறான்.
லாபம் கருதிச்
செய்வதை
வெறுக்

கிறான். உத்தமமான பக்தியோடு பண்ணப்படுகிற பூஜை
யைத்தான் ஏற்கிறான்.

ஐந்தாவது பக்தி - பகவானின் நாமத்தை சிரவணம்
பண்ணும்படியான பக்தி. பக்தியோடு நாம சங்கீர்த்தனம்

பண்ணவேண்டும். பிறர் கீர்த்தனம் பண்ண, நாம் படா
 டோபமில்லாமல் கேட்க வேண்டும். அந்த மாதிரி உருகி
 நாமும் சங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிறபோது ஸ்வரம் தழுதழுத்
 துப் போகும். எம்பெருமானை நினைத்து உருகி, ஆடி,
 பாடி, களிக்க வேண்டும்; கூத்தாட வேண்டும். எழுந்து,
 பறந்து, 'நெஞ்சழியும் - கண் சுழலும்' என்கிற ரீதியிலே
 எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஈடுபட வேண்டும். ஸ்வர
 நேத்ரம்! - நேத்ரம் அப்படியே நீரைச் சொரிய வேண்டும்.
 அங்கம் தடுமாறி நிற்கவேண்டும்.

நாரத பக்தி சூத்திரத்திலே சொல்கிறார் - பிசாசு
 பிடித்த மாதிரி அல்லாடுவார்களாம் பகவத் பக்தி உடைய
 வர்கள். சில பேர், குழந்தை மாதிரி விளையாடிக்
 கொண்டிருப்பார்களாம்.

ஆறாவதாக அனிர்வசனீயம் - பக்தி ஸ்வரூபம்!
 பக்தி யினுடைய நிலையை வாக்கினால் வர்ணிக்க
 முடியாது. 'அனிர்வசனீயம்' எது? வசனத்தில்
 அடங்காதது. வார்த்தையில் அடங்காதது. அப்படி பகவத்
 விஷயத்தில் ஈடுபடவேண்டும். "மமாணு ஸ்மரணம்
 நித்யம்" என்கிறான் பகவான். இங்கே 'மம ஸ்மரணம்'
 (என்னை ஸ்மரணம் செய்) என்று சொல்லாமல், 'மமாணு
 ஸ்மரணம்' என்று 'அணு' என்கிற உப வர்கத்தைச்
 சேர்த்துச் சொல்கிறான். என்னையே இடையறாது
 ஸ்மரணம் செய் என்று அர்த்தம். பகவான்தான்
 பரம்பொருள் என்று எண்ணி, அவனுக்கு மேற்பட்டது
 ஒன்று இல்லை என ஸ்மரணம் பண்ணவேண்டும்.

அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு அடியேன் தாஸன்
 என்கிற அறிவோடு ஸ்மரணம் பண்ணவேண்டும் என்பது
 ஏழாவது வகை பக்தி.

மமாணு ஸ்மரணம் நித்யம்! நித்தியம் என்னை ஸ்மரணம் பண்ணுவாயாக. நான் உனது தாஸன் என்று அர்ப்பணித்து ஸ்மரணம் பண்ணுவாயாக.

எட்டாவதாக... பகவானிடத்திலே எதையும் கேட்கக் கூடாது. அவனிடத்தில் எதையும் கேட்கக் கூடாது என்று அவனே சொல்கிறான். இப்படிச் சொன்னால்...? நாம் ஏகமாகக் கேட்கவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தோமே... இப்படி, 'கேட்கக் கூடாது!' என்று சொல்கிறானே...?

அதற்குப் பகவான் சொல்கிறான்... "எனக்குத் தெரியாமல் போனால்தானே நீ கேட்க வேண்டும்! உனக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியாதா?"

'ஒரு சின்ன குழந்தைக்கு அதன் அம்மா பார்த்துப் பார்த்துக் கொடுக்கிறாள். வேளா வேளைக்கு இதைக் கொடுக்க வேண்டும்; அதைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கொடுக்கிறாள். இப்போது தூங்க வைக்கவேண்டும், இப்போது சாப்பிடக் கொடுக்க வேண்டும் என்று பார்த்துப் பார்த்துக் கொடுக்கிறாள் இல்லையா...? என்னை நீ, 'த்வமேவ மாதா!' என்று சதா ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறாயே... அப்பா என்கிறாய், என்னை அம்மா என்கிறாய்... தந்தை - தாய் என்று வெறுமே வாயளவில் சொன்னால் போதுமா...? பூரணமாக என்னை நம்ப வேண்டாமா...?" என்கிறான்!

கொடுக்காதவர்களைப் பார்த்து அதைக் கொடு, இதைக் கொடு என்று கேட்டால், எத்தனை நாழி கேட்டாலும் கொடுக்க மாட்டார். நூறு தடவை கேட்டாலும் கொடுக்க மாட்டார். ஆனால் கொடுப்பவர்களைப் பார்த்து நாம் கேட்கலாமா...?

அப்படிக்கேட்கத்தான் நமக்குத் தெரியுமா...? நிறைய கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு போவோம். ஆனால் ஒன்றுமே கேட்கத் தோன்றாது.

பகவானுக்குத் தெரியும், என்ன கொடுக்க வேண்டும் என்று... எப்போது கொடுக்க வேண்டும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். காலமறிந்து கட்டாயம் அவனே கொடுப்பான்.

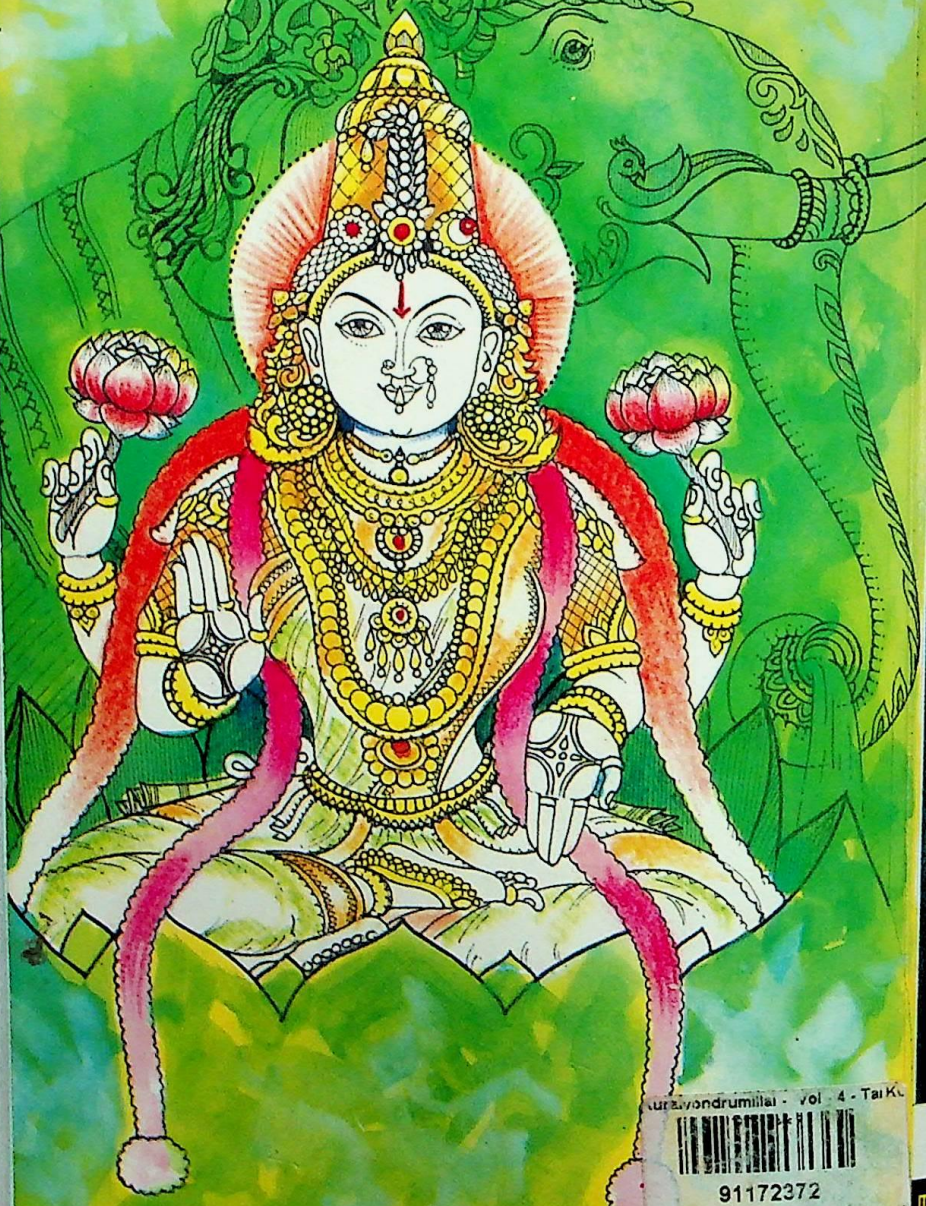
அதனால்தான் எதையும் கேட்காதே என்றார்கள்.

பகவான் விஷயத்தை நன்கு புரிந்து கொண்டு, அவனிடத்தில் திருவடியில் நிரந்தர பக்தியைப் பிரார்த்திக்கலாம். அதை மட்டுமே அவனிடத்தில் கேட்கலாம்.

‘உன் திருவடியிலே நிரந்தரமான, அசஞ்சலமான பக்தியை எனக்குக் கொடு’ என்று அவன் திருவடியிலே பிரார்த்திப்பதைத் தவிர நாம் வேறு என்ன பண்ண முடியும்!

அதைப் பண்ணினாலே போதும். அவனே அபரிமிதமாக வாரிக் கொடுத்து விடுவான். அப்புறம் அதைத் தாங்குகிற சக்தி நமக்குக் கிடையாது! குறையில்லாத நிறைவாழ்வுதான் எப்போதும்.

(குறையொன்றுமில்லை நான்காம் பகுதி நிறைந்தது.)

Kuravondrumilai - Vol. 4 - Tai Ku

91172372

Giri MRP : 80.00